DAVID R. HAWKINS

PUTERE VERSUS FORȚĂ

Determinanții ascunși ai comportamentului uman

Davis R. Hawkins

PUTERE VERSUS FORŢĂ

Cuvânt înainte

Imaginați-vă ce ar fi dacă ați avea acces la un răspuns simplu, prin da sau nu, la orice întrebare pe care ați dori s-o puneți? Un răspuns adevărat şi demonstrabil. La *orice* întrebare.

Gândiți-vă la asta.

Fie că e vorba de întrebările care ne frământă pe toți într-un anumit moment al vieții „Oare prietena mea se vede cu vreun alt tip?" (Da/Nu) „Oare copilul spune tot adevărul cu privire la situația sa şcolară?" (Da/Nu) sau de chestiuni mai complexe ca: „Oare aceasta este o investiție sigură?" (Da/Nu) sau „Această carieră merită să fie urmată?" (Da/Nu).

Ce-ar fi dacă fiecare dintre noi am avea această posibilitate?

S-ar impune imediat implicații uluitoare.

Gândiți-vă din nou.

Ce s-ar întâmpla cu greoiul şi - mult prea adesea - fragilul şi imperfectul nostru sistem judiciar, dacă ar exista un răspuns clar şi confirmabil la întrebarea, „Oare X este vinovat de acuzațiile care-i sunt aduse?" (Da/Nu).

Ce s-ar întâmpla cu politica, dacă ne-ar sta în măsură să punem întrebarea, „Candidatul X are de gând oare să-şi îndeplinească cinstit promisiunile pe care le-a făcut în campanie?" (Da/Nu) - şi am primi cu toții același răspuns?

Şi ce s-ar întâmpla cu publicitatea, cu retorica?

Aţi prins ideea. Dar nu e vorba numai de atât. Ce-o să se întâmple cu naţionalismul? (“Oare naţiunea X este cu adevărat dedicată democraţiei”)? Cu guvernul? („Această lege *chiar* vine în întâmpinarea intereselor cetăţenilor”)?

Dacă este adevărat, aşa cum se spune, că omul a învăţat să mintă la numai o oră după ce a învăţat să vorbească, atunci un fenomen de genul celui pe care-l aducem în discuţie ar constitui geneza celei mai fundamentale schimbări în domeniul cunoaşterii umane, de la începuturile societăţii până acum. Transformările pe care le-ar implica - începând de la domeniul comunicării până la etică (de la conceptul fundamental al acesteia, până la fiecare detaliu.

Prefaţă

E foarte dificil de explicat ceva simplu. O mare parte a acestei cărți e dedicată tocmai clarificării unui astfel de lucru extrem de simplu. Dacă vom reuşi să înțelegem pe de-a-ntregul măcar şi un singur lucru simplu, ne vom dezvolta mult capacitatea de a înțelege natura universului şi a vieții înseşi.

Astăzi, kinesiologia este o ştiință bine determinată, bazată pe testarea răspunsului muşchilor la stimuli. Un stimul pozitiv provoacă un răspuns muscular puternic, unul negativ generează o slăbire a tonusului muscular. Ca tehnică de diagnoză, testarea kinesiologică şi-a dovedit în ultimii 25 de ani aplicabilitatea în nenumărate domenii. Cercetarea inițiată de Goodheart a căpătat un câmp lărgit de aplicație atunci când dr. John Diamond a adus acest subiect la îndemâna publicului prin intermediul cărților sale. Diamond a stabilit că acest răspuns pozitiv sau negativ al corpului are loc atât în urma unor stimuli fizici, cât şi în urma unor stimuli mentali.

Cercetările care fac obiectul acestui volum au dus mai departe tehnica doctorului Diamond prin descoperirea faptului că răspunsul kinesiologic reflectă capacitatea organismului uman de a diferenția nu numai stimulii pozitivi de cei negativi, ci şi pe cei anabolici (care sprijină şi înalță viața) de cei catabolici (care consumă şi epuizează viața), dar mai ales prin faptul inedit că trupul uman are capacitatea de a deosebi adevărul de fals.

În sine, testul este simplu, rapid şi relativ lipsit de orice pericol. Ca răspuns la o afirmație adevărată, se petrece o reacție musculară pozitivă, în timp ce o afirmație falsă va induce subiectului un răspuns

negativ. Acest fenomen se petrece independent de opiniile subiectului testării sau de cunoştinţele acestuia cu privire la respectivul domeniu. De asemenea, răspunsurile s-au dovedit a fi valide indiferent de apartenența culturală a subiecților sau de momentul în care a avut loc testarea. Astfel, rezultatele testării îndeplinesc cerinţele ştiinţifice ale replicabilității, putând fi, prin urmare, verificate de către orice investigator. Pentru prima dată în istoria umană, această tehnică oferă o bază obiectivă pentru distingerea adevărului de falsitate.

Mai mult, am descoperit că acelaşi fenomen poate fi folosit pentru a calibra nivelele conştiinței umane, generând o scală logaritmică de numere întregi (de la 1 la 1.000), care stratifică puterea relativă a nivelelor conştiinței în toate domeniile experienței umane şi calibrează toate nivelele posibile ale puterii.

Mai departe, milioanele de calibrări care au confirmat această descoperire au mai dezvăluit o stratificare a nivelelor puterii în afacerile umane, relevând o remarcabilă distincție între putere şi forță, ca şi între toate calitățile adiacente ale acestora. Acest lucru, la rândul său, a condus la reinterpretarea comprehensivă a comportamentului uman pentru a identifica câmpurile energetice invizibile care îl controlează. S-a descoperit că scala calibrată coincide cu subnivelele ierarhiei *filosofiei perene,* apărând imediat corelații cu fenomenele emoționale şi intelectuale în sociologie, psihologie clinică şi spiritualitate tradițională.

În volumul de față, scala conştiinței a fost examinată în lumina descoperirilor actuale ale fizicii teoretice avansate, ale dinamicilor nonlineare şi *teoriei haosului.* Nivelele calibrate reprezintă câmpurile de atracție puternice din domeniul conştiinței însăşi, ce

domină existența umană şi definesc, prin urmare, conținutul, semnificația şi valoarea, servind ca energii organizatoare pentru nenumărate modele ale comportamentului uman.

Această stratificare a câmpurilor de atracție în funcție de nivelele corespunzătoare ale conştiinței oferă o nouă paradigmă pentru recontextualizarea experienței umane de-a lungul timpului. Practic, accesând informații spre care nu existase până acum nici o cale de apropiere, metoda noastră promite să fie atât de o mare valoare în cercetarea istorică, cât şi să aducă enorme beneficii posibile pentru viitorul omenirii. În încercarea de a sublinia valoarea acestei tehnici ca instrument de cercetare, am dat exemple ale folosirii sale potențiale într-o gamă largă a activităților umane: (într- o sferă speculativă) în artă, istorie, comerț, politică, medicină, sociologie şi ştiințele naturii; (într-o sferă mai pragmatică) în marketing, publicitate, cercetare şi dezvoltare; (într-o sferă empirică) în cercetarea psihologică, filosofică şi religioasă. Au fost sugerate şi anumite aplicații posibile în domeniul criminologiei, informațiilor, dependenței şi auto-îmbunătățirii.

Însă posibilitățile de folosire şi extrapolare ale metodei de cercetare descrise în această carte abia dacă au fost amintite. Deşi rezultatele descrise aici sunt produsul a douăzeci de ani ce cercetări şi a milioane de calibrări efectuate de echipe întregi de investigatori asupra a mii de subiecți, această carte nu reprezintă decât un început.

Potențialul acestei metode pentru a înălța cunoaşterea noastră în toate ştiințele şi artele este mult mai mare şi se impune explorat cu toată atenția. Probabil că aspectul cel mai important constă în faptul

că ea promite să vină în ajutorul dezvoltării şi maturizării noastre spirituale în cele mai avansate nivele ale conştiinţei şi, într-un final, chiar a iluminării.

Prin folosirea procedeului kinesiologic descris aici ne stau la dispoziţie informaţii nelimitate despre orice subiect, fie el prezent sau trecut. Dar înţelegerea faptului că se poate şti *totul* despre *absolut orice* crează la început un şoc paradigmatic. Această reacţie provine în general din înţelegerea caracterului nonlocal, impersonal şi universal al conştiinţei însăşi şi, mai ales, din observarea faptului că propriile noastre gânduri şi motivaţii sunt transparente peste timp. Faptul că fiecare gând şi acţiune a noastră lasă pentru totdeauna o urmă de neşters în univers poate fi o idee cel puţin neliniştitoare.

Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul descoperirii undelor radio sau razelor X, o expansiune neaşteptată a conştienţei noastre nu numai că permite, dar şi reclamă o recontextualizare a întregii noastre viziuni asupra lumii. Implicaţiile noilor cunoştinţe reclamă o actualizare a vechilor idei pentru a forma un context mai larg. Deşi acest lucru poate ocaziona un oarecare stres intelectual, o asemenea recontextualizare ştiinţifică a comportamentului uman poate dezvălui structurile fundamentale ce stau la baza problemelor sociale şi personale, revelând prin aceasta soluţiile lor.

Deoarece acest subiect este, în realitate, unul extraordinar de simplu, e foarte dificil să-l prezentăm unei lumi atât de ataşată de complexitate. Cu riscul de a simplifica, putem observa două categorii generale de oameni: aceia care cred, respectiv care nu cred. Pentru aceştia din urmă, totul este fals până la proba contrarie, (adică până se dovedeşte a fi adevărat); pentru cei din prima categorie, tot ceea ce este afirmat cu bună

credință poate fi adevărat - de asemenea, până la proba contrarie, adică până ce nu se dovedeşte a fi fals. Poziția pesimistă a scepticismului cinic provine din teamă. Maniera mai optimistă de a accepta informațiile provine din prezența încrederii în sine. Fiecare dintre aceste stiluri este funcțional şi fiecare are argumentele sale pro şi contra. Scriind lucrarea de față, m-am confruntat cu problema de a prezenta informațiile mele într-o manieră care să satisfacă amândouă aceste abordări.

Această carte este, prin urmare, scrisă într-un stil oximoronic, pentru a facilita deopotrivă aşa-numitele înțelegeri ale emisferei cerebrale drepte şi stângi. În realitate, noi cunoaştem lucrurile printr-o recunoaştere holistică a modelelor. Cel mai uşor mod de a pricepe un concept cu totul nou este prin intermediul familiarității. Acest fel de înțelegere este încurajat de un stil de scriere caracterizat de repetiție, în loc să folosesc puține adjective sau exemple pentru a-mi exprima ideile, am optat pentru folosirea lor ori de câte ori acest lucru ar fi facilitat înțelegerea textului şi, mai mult, am accentuat anumite aspecte prin folosirea repetiției. O asemenea abordare este de dorit şi pentru faptul că mintea care citeşte capitolul 3 nu mai e aceeaşi care a citit capitolul 1.

Din acest motiv, ideea că trebuie să începem de la capitolul 1 şi să citim progresiv până la sfârşit nu este decât un concept impus de emisfera cerebrală stângă. Aceasta este calea prozaică şi neinspirată a fizicii newtoniene, fundamentată pe o viziune asupra lumii deopotrivă limitată şi limitativă, în care se presupune că toate evenimentele au loc într-o secvențialitate de tipul A → B → C. Această formă de miopie provine dintr-o paradigmă învechită a realității. Viziunea noastră, mai largă şi mai comprehensivă, nu provine numai din

esența celei mai avansate fizici, matematici, şi teorii nonlineare, ci şi din intuițiile care pot fi validate experimental de către oricine doreşte.

În general, provocarea pe care o constituie prezentarea acestui material rezidă în paradoxul transmiterii unor concepte nonlineare într-o structură lineară, printr-o succesiune de propoziții. Domeniile ştiinței din care au provenit aceste date sunt ele însele destul de complexe şi dificile: fizica teoretică şi matematica avansată, dinamicile nonlineare, teoria haosului şi matematicile sale, kinesiologia comportamentală avansată, neurobiologia, teoria turbulențelor, respectiv considerațiile filosofice ale epistemologiei şi ontologiei. Dincolo de toate acestea, era necesar să mă adresez naturii conştiinței umane înseşi, o zonă neexplorată din fața căreia toate ştiințele au dat înapoi. A cuprinde asemenea subiecte într-un mod exhaustiv dintr-un punct de vedere pur intelectual ar fi fost o încercare uluitoare ce ar fi reclamat un studiu de o viață. În loc să-mi propun un obiectiv atât de formidabil, am încercat să extrag esența fiecărui subiect şi să lucrez numai cu aceste esențe.

Chiar şi o încercare rudimentară de a explica funcționarea tehnicii testării, ce pare a transcende legile cunoscute ale universului, ne conduce inevitabil în teritoriile intelectuale ale fizicii teoretice avansate, dinamicilor nonlineare şi teoriei haosului. Am încercat, prin urmare, să prezint aceste subiecte, atât cât mi-a stat în putință, în termeni cât mai simpli şi mai puțin tehnici. Nu trebuie să vă speriați de faptul că citirea acestei cărți ar reclama o capacitate intelectuală erudită. Lucrurile nu stau astfel; ne vom învârti în jurul aceloraşi concepte o dată şi încă o dată, până ce ne vor deveni evidente. Ori de câte ori ne vom întoarce pentru a

comenta un exemplu, se va petrece o înțelegere sporită. Acest tip de învățare se aseamănă cu survolarea unor terenuri necunoscute dintr-un avion: la o primă survolare totul pare necunoscut; la o a doua vom identifica deja câteva puncte de reper; la a treia vom începe să înțelegem pentru ca, în cele din urmă, să devenim familiari cu ceea ce vedem. Mecanismul înnăscut al minții de a recunoaşte modelele se va ocupa de restul.

Pentru a-mi liniști propria temere că, probabil, în ciuda eforturilor mele, cititorul nu va primi mesajul esențial al acestui studiu, l-am exprimat dintru început: mintea umană individuală este asemenea unui computer conectat la o gigantică bază de date. Această bază de date este însăşi conştiința umană, conştiința noastră nefiind decât o expresie individuală a acesteia, cu rădăcina în conştiința comună a întregii omeniri. Această bază de date constituie domeniul geniului şi, dat fiind că a fi om înseamnă să iei parte la această bază de date, oricine are acces la geniu în virtutea naşterii sale. Informațiile nelimitate conținute în această bază de date se dovedesc acum a fi la dispoziția oricui numai în câteva secunde, oriunde şi oricând. Aceasta este cu adevărat o descoperire extraordinară, pentru că are puterea de a schimba viețile - atât la nivel individual, cât şi colectiv - într-o măsură ce nu a fost anticipată niciodată până acum.

Această bază de date transcende timpul, spațiul şi toate limitele conştiinței individuale. Acest aspect o distinge ca pe un instrument unic al cercetărilor viitoare, ce face posibile zone de investigație ce n-au fost nici măcar visate până acum. Ea oferă posibilitatea de a stabili un fundament obiectiv al valorilor, comportamentelor şi sistemelor de credință umane.

Informațiile obținute prin această metodă dezvăluie un nou context pentru înțelegerea comportamentului uman şi o nouă paradigmă pentru validarea obiectivă a adevărului. Deoarece tehnica noastră poate fi folosită de oricine, oricând şi oriunde, ea are capacitatea de a iniția o nouă eră a experienței umane, bazată pe un adevăr observabil şi verificabil.

Avem în mână un mijloc de distingere corectă a adevărului de falsitate, a ceea ce funcționează de ceea ce nu funcționează, a beneficului de malign. Putem dezvălui forțele ascunse (ce până acum au fost neglijate) care determină comportamentul uman. Avem la dispoziție o modalitate de a găsi răspunsuri la problemele sociale şi personale rămase nerezolvate. Şi nu mai trebuie ca falsitatea să aibă vreo influență asupra vieților noastre.

Deşi subiectul nostru s-a dovedit a fi lesne comunicabil în conferințe sau casete audio (vezi Anexa C), problema mea a constat în punerea acestuia într-o formă lecturabilă. Dovezile pot fi complexe. Cu toate acestea, demonstrațiile sunt extrem de simple. Copiii le urmăresc cu plăcere şi fără nici un pic de surprindere. Ei au ştiut întotdeauna că sunt conectați cu acea bază de date iar noi, adulții, doar am uitat acest lucru. Geniul inerent al copiilor e aproape de suprafață şi, tocmai din acest motiv, cei care au observat că împăratul e gol au fost copiii. Geniul se aseamănă cu acest lucru.

Voi considera că am reuşit dacă la sfârşitul acestei cărți veți exclama „Am ştiut eu! Mereu am ştiut acest lucru". Conținutul acestei cărți nu este unul nou, ci numai o reflexie a ceea ce ştiți deja, dar nu ştiți că ştiți. Tot ce am sperat este să unesc punctele pentru a da la iveală imaginea ascunsă.

Această carte vă face o mare promisiune, probabil cea mai mare promisiune pe care v-a făcut-o cineva vreodată. Ea poate să vă ofere mijloacele prin care puteți să descoperiți dacă sunteți induşi în eroare. (De acum încolo, nu mai trebuie să citiți niciodată o carte sau să îmbrățişați o învățătură fără să o testați în prealabil - e mult prea periculos şi prea costisitor.) Nivelul de adevăr al acestei lucrări a fost calibrat la 750 (vezi Anexa A), şi este neobişnuit de ridicat pentru acest moment şi această cultură. Îndrăznesc să sper că prin aceasta mi-am îndeplinit deja o parte a promisiunii.

Speranța mea ca autor este că această carte va putea anula sursele suferinței, durerii şi eşecului, ajutând astfel la creşterea nivelului conştiinței umane din fiecare dintre noi până la nivelul bucuriei, care ar trebui să constituie esența experienței umane.

Scrierea acestei cărți a început în ianuarie 1965 şi a luat sfârşit în iunie 1994. O mare parte a materialelor sale constitutive au fost dezvoltate în timp ce lucram la o dizertație de doctorat. Descoperirile raportate în studiu au fost obținute independent, prin folosirea instrumentului de cercetare descris aici, anume răspunsul kinesiologic. Lucrarea a evoluat spontan, fără referiri la surse de informații exterioare; corelațiile cu alte lucrări au fost incorporate la o dată ulterioară pentru a oferi un cadru de referință intelectuală. O mare parte a acestui studiu a fost coroborată acum cu cercetările prezentate la primul seminar important dedicat conştiinței, *„Spre o bază ştiințifică a conştiinței”* ce a avut loc la Academia de Ştiințe Medicale din Tucson, Arizona, în aprilie 1994 (*Hawkins, 1987*).

Echipele noastre de cercetare au folosit metoda testării descrisă în lucrarea de față pentru a calibra nivelul de adevăr al fiecărui capitol, paragraf şi

propoziție. (De exemplu, testarea a descoperit o eroare în lista celebrităților care şi-au distrus viața din cauza faimei. Atunci când am verificat fiecare cuvânt, numele „John Lennon" s-a dovedit a fi eronat plasat: într-adevăr, artistul a fost împuşcat de un asasin. Atunci când numele său a fost scos din respectiva frază, nivelul de adevăr al propoziției şi prin urmare al întregului paragraf şi al întregii pagini s-a ridicat pentru a-l atinge pe cel al restului capitolului.)

Versiuni preliminare ale cărții au circulat între anumiți cititori selectați, de la lucrătorii din spitale până la şefi de stat de talia unui Mihail Gorbaciov; unele comentarii apar pe coperta a patra. Răspunsul fiecărei persoane la prezentarea subiectului a fost unic. (S-a observat un fapt interesant: acela că scorurile indivizilor testați au crescut după lecturarea materialului; se pare că simpla expunere la informațiile prezentate în carte a „crescut" nivelul conştiinței subiecților.) Deoarece implicațiile şi aplicațiile practice ale lucrării sunt atât de variate şi că fiecare aspect al materialului poate fi extins sau concentrat pentru a se potrivi intereselor unei anumite audiențe, porțiuni din acesta au făcut obiectul unor prezentări în cadrul unor diferite grupuri speciale de interes.

O parte a materialului a fost prezentată de autor în discursul principal de la prima Conferință Internațională pe tema Conştiinței şi Dependenței ce a avut loc în 1986 la San Mateo, California, iar un rezumat a fost publicat în concluziile acestei conferințe de către Institutul Brookridge (*Beyond Addiction, Beyond Boundaries - Dincolo de Dependență, Dincolo de Frontiere,* editat de Shirley Burton şi Leo Kiley în 1986). O versiune extinsă (o casetă video de patru ore) a constat în înregistrarea alocuțiunii referitoare la conştiință şi dependență de la

cea de-a doua Conferință Națională pe tema conştiinței şi dependenței ce a avut loc la San Francisco în 1987.

Alte părți ale cercetării ce face obiectul lucrării de față au apărut într-o serie de materiale video distribuite la nivel național:

Gestionarea crizelor majore; Probleme cardiovasculare; Depresia; Alcoolismul; Primul ajutor spiritual; Procesul îmbătrânirii; Durere şi suferință; Greutatea; îngrijorare, teamă şi anxietate; Sănătatea; Boala; Relații speciale; şi *Sexualitatea.* (Editura Coleman, Amytville, New York, 1984-l986).

Unele dintre aceste materiale au fost prezentate timp de cinci ani în timpul conferințelor săptămânale cu o durată de trei ore de la un centru de recuperare din alcoolism şi consum de droguri. (Centrul Sedona Villa de la Spitalul Camelback, 1984-l988).

Este pentru prima dată când anatomia conştiinței înseşi este conturată în întregul său, fără vreo atenuare menită a veni în întâmpinarea aşteptărilor unei audiențe sau alta.

David R. Hawkins, Doctor în medicină şi filosofie
Institutul pentru Cercetări Teoretice Avansate Sedona, Arizona, 1995.

Introducere

Toate strădaniile noastre au ca obiectiv comun înțelegerea sau influențarea experienței umane. Pentru această finalitate, omul a dezvoltat numeroase discipline descriptive sau analitice: morala, filosofia, psihologia şi aşa mai departe. În încercarea de a prevedea direcția în care se îndreaptă umanitatea, s-a cheltuit enorm de mult timp şi mari sume de bani, numai pentru adunarea şi analiza datelor, în această căutare frenetică este implicită aşteptarea de a găsi un „răspuns" ultim. „Răspuns" care, odată găsit, ne va permite să rezolvăm problemele economiei, infracționalității, sănătății sau politicii. Dar, cel puțin până în acest moment, nu am rezolvat nici una dintre acestea.

Nu e vorba că ne-ar fi lipsit datele; ne pierdem realmente în date. Obstacolul este că nu avem instrumentele potrivite pentru a interpreta semnificația datelor noastre. Încă nu am pus întrebările corecte, pentru că nu am avut un etalon adecvat al relevanței sau acurateții întrebărilor noastre.

Dilema omului, acum şi întotdeauna, a fost aceea că el a identificat propriile sale artefacte intelectuale în mod eronat cu realitatea. Dar aceste supoziții artificiale nu sunt altceva decât produsul unui punct arbitrar al percepției. Răspunsurile inadecvate pe care le primim sunt o consecință directă a limitelor celui care pune întrebările. Pentru că greşelile mici din formularea întrebărilor atrag după ele marile erori din forma răspunsurilor.

Înțelegerea nu provine pur şi simplu din examinarea datelor, ci din examinarea lor într-un anumit context. O informație e inutilă până ce nu ştim ce *înseamnă.* Pentru a înțelege semnificația acesteia, nu avem nevoie

doar să punem întrebările corecte, ne mai trebuie şi instrumentele potrivite cu ajutorul cărora să măsurăm amintita informaţie într-un proces semnificativ de sortare şi descriere.

Cea mai mare parte a comportamentului uman a rămas nedescifrată în ciuda tuturor încercărilor de a o înţelege în profunzime. Sistemele pe care le-am creat pentru a ajunge la înţelegere pot părea vaste şi impresionante, dar fiecare dintre ele nu ne-a condus decât în fundături, din cauza limitelor lor inerente. Pe măsură ce explorăm natura problemelor umane, devine clar că nu a existat niciodată un instrument potrivit pentru măsurarea şi interpretarea motivaţiilor şi experienţelor umane din cursul istoriei.

Filosofia şi toate domeniile acesteia încearcă să înţeleagă experienţa umană creând abstracţiuni şi presupunând că acestea sunt în concordanţă cu vreo realitate ultimă. Toate sistemele politice se bazează pe supoziţii (lipsite de orice bază reală şi demonstrabilă) referitoare la valorile umane. Toate sistemele morale rezolvă enorma complexitate a comportamentului uman prin reducerea arbitrară a acestuia la categoriile simpliste ale binelui şi răului. Psihanaliza, expunând mintea inconştientă, a pus cap la cap această încurcătură, dând naştere unei serii năucitoare de tratamente şi psihologii derivate din diverse puncte de vedere. Bâlbâitele încercări actuale ale omului de a se înţelege pe sine au produs în cele din urmă o mocirlă semantică în care, până la urmă, orice se spune este probabil adevărat într-o anumită măsură. Din cauza incertitudinii cu privire la natura exactă a cauzalităţii, chiar şi atunci când sunt obţinute rezultate măsurabile, ele sunt atribuite unor cauze nenaturale.

Greşelile fatale ale tuturor sistemelor de gândire au fost mai ales următoarele: (1) eşecul de a deosebi subiectivul de obiectiv; (2) ignorarea limitărilor contextuale inerente în terminologia fundamentală; (3) ignorarea naturii intime a conştiinței; şi, în fine, (4) neînțelegerea naturii cauzalității. Consecințele acestor neajunsuri vor deveni evidente atunci când vom explora domeniile majore ale experienței umane dintr-o perspectivă nouă şi cu instrumente noi.

Societatea îşi cheltuieşte constant eforturile pentru a corecta efectele în loc să se ocupe de cauze, fapt care constituie unul dintre motivele pentru care evoluția conştiinței umane este un proces atât de lent. Omenirea este abia pe prima treaptă a scării; noi nu am rezolvat încă nici măcar problemele cele mai primitive (foametea, de exemplu). Privite din acest punct de vedere, realizările omenirii sunt cât se poate de impresionante, pentru că au fost atinse aproape orbeşte, prin intermediul încercărilor şi erorii. În timp ce această căutare aleatorie a soluțiilor a rezultat într-un labirint de o complexitate derutantă, răspunsurile adevărate poartă întotdeauna emblema simplității. Legea primordială a universului este economia. Universul nu risipeşte nici măcar un singur quark; totul serveşte unui scop şi se potriveşte într-un echilibru - nu există evenimente exterioare şi neimportante.

Până în momentul în care va învăța să privească dincolo de cauzele aparente, omul este blocat de puținele sale cunoştințe despre el însuşi. Din mărturiile umane, putem nota că răspunsurile nu provin niciodată din „identificarea” cauzelor. În locul acestui lucru, e necesar să identificăm condițiile care stau la baza cauzelor aparente - iar aceste condiții există numai în cadrul însăşi conştiinței omului. Nici un răspuns

definitiv, la nici o problemă, nu poate fi găsit prin izolarea secvențelor evenimentelor şi proiectarea asupra lor a noțiunii mentale de „cauzalitate”. Nu există cauze în cadrul lumii observabile. Aşa cum vom demonstra, lumea observabilă este o lume a efectelor.

Ce este oare predicția umană? Este oare societatea, în virtutea propriilor sale subsisteme haotice, o condiție condamnată inerent? Această perspectivă stă la baza unei temeri sociale generale cu privire la viitor. Numeroase sondaje de opinie realizate pe plan internațional indică un nivel ridicat al nefericirii pretutindeni pe glob, chiar şi în țările cele mai avansate. În vreme ce majoritatea oamenilor se abandonează unei viziuni pesimiste şi se roagă pentru o viață mai bună „dincolo”, puținii vizionari care anticipează un viitor utopic sunt incapabili să descrie mijloacele necesare pentru realizarea acestuia. Societatea are nevoie de *vizionari ai mijloacelor, nu de visători ai finalităților.* Odată ce avem mijloacele, finalitățile se vor revela de la sine.

Dacă examinăm această dificultate de a găsi mijloace eficiente, observăm că ea se reduce la incapacitatea noastră de a deosebi esențialul de neesențial. Până acum nu a existat nici un sistem care să furnizeze o metodă prin care să distingem soluțiile puternice şi eficiente de cele slabe şi ineficiente. Mijloacele noastre de evaluare au fost în mod inerent incapabile să realizeze evaluări realiste.

Cel mai adesea, alegerile societății sunt rezultatul pripelii, erorilor statistice, sentimentelor, presiunilor politice sau ale mass- media, rezultatul prejudecăților personale şi ale interesului material. Deciziile cruciale ce afectează viețile tuturor oamenilor de pe planetă sunt luate în condiții care realmente garantează eşecul.

Deoarece societățile sunt lipsite de fundamentele reale necesare formulării unor soluții eficiente ale problemelor, ele revin mereu şi mereu la recursul la forță (în variatele sale expresii ca legea, impozitele, războiul, regulile şi regulamentele) care este extrem de costisitor, în loc să folosească puterea, care este foarte economică.

Cele două facultăți operaționale principale ale omului, rațiunea şi sentimentele, sunt amândouă nesigure prin natura lor, aşa cum o atestă istoria precară a supraviețuirii individuale şi colective. Deşi noi atribuim acțiunile noastre rațiunii, de fapt, omul operează în primul rând prin recunoaşterea modelelor; aranjarea logică a datelor serveşte mai mult la dezvoltarea unui sistem de recunoaştere a modelelor care devine apoi „adevărul". Dar nimic nu este pentru totdeauna „adevărat" decât în anumite circumstanțe şi, apoi, numai dintr-un punct de vedere particular.

Ca rezultat al celor de mai sus, omul deduce că toate problemele sale provin din dificultatea de a „cunoaşte". Într-un final, mintea ajunge la epistemologie, care este domeniul filosofiei ce examinează problema cunoaşterii: cum şi cât anume cunoaştem de fapt. Asemenea dizertații filosofice pot părea deopotrivă erudite sau irelevante, dar întrebările pe care le ridică constituie miezul experienței umane. Indiferent de unde anume începem examinarea cunoaşterii umane, întotdeauna sfârşim prin examinarea fenomenului *conştienței* şi naturii conştiinței umane. Şi ajungem în final la aceeaşi concluzie: orice progres ulterior al condiției umane reclamă o bază verificabilă a cunoaşterii, în care să ne putem încrede pe deplin.

Obstacolul principal în calea dezvoltării omului constă în puținătatea cunoştințelor sale cu privire la natura conştiinței. Dacă privim în interiorul nostru, la procesul ce se petrece clipă de clipă în mintea noastră, vom observa că mintea acționează mult mai rapid decât o recunoaşte. Devine evident că ideea conform căreia acțiunile noastre sunt bazate pe decizii profunde este o mare iluzie. Procesul luării deciziilor este o funcție a conştiinței înseşi. Cu o rapiditate enormă, mintea face alegeri bazate pe milioane de date şi pe corelațiile şi proiecțiile acestora, cu mult dincolo de înțelegerea conştientă. Aceasta este o funcție globală dominată de modelele energetice pe care noua ştiință a dinamicilor nonlineare le numeşte *atractori.*

Conştiința alege în mod automat ceea ce consideră a fi cea mai bună alternativă, de la moment la moment, pentru că aceasta este, la urma urmei, singura funcție de care este capabilă. Relativa importanță şi meritele atribuite anumitor informații sunt determinate de un model de atracție predominant care operează în mintea individuală sau în cadrul unui grup colectiv de minți. Aceste modele pot fi identificate, descrise şi calibrate; din aceste informații rezultă o înțelegere cu totul nouă a comportamentului, istoriei şi destinului umanității.

Volumul de față, rezultatul a douăzeci de ani de cercetări intensive ce au implicat milioane de calibrări, poate face posibilă oricui o asemenea înțelegere. Faptul că această revelație provine dintr-o legătură între psihologia conştiinței, funcționarea sistemului nervos uman şi fizica universului nu este surprinzător dacă ne reamintim că suntem, la urma urmei, parte a unui univers în care totul este interconectat; toate secretele acestuia sunt astfel, cel puțin din punct de vedere

teoretic, la dispoziția noastră - dacă ştim unde şi cum să le căutăm.

Poate oare omul să se ridice deasupra condiției sale inițiale? De ce nu? Tot ceea ce trebuie să facă este să-şi crească optimismul şi se va ridica fără efort la o stare superioară. Forța nu poate realiza acest lucru; puterea nu numai că poate, dar o şi face frecvent.

Omul crede că trăieşte în virtutea forțelor pe care le poate controla, dar de fapt el este guvernat din surse nedezvăluite de o putere asupra căreia nu are nici un control. Deoarece puterea este lipsită de efort, ea se desfăşoară într-un fel nevăzut şi neaşteptat. Forța este experimentată prin simțuri; puterea poate fi recunoscută numai prin conştiență interioară. Omul este imobilizat în condiția sa prezentă de alinierea cu modelele energetice de atracție enorm de puternice pe care le pune în mişcare în mod inconştient. Clipă de clipă, el este suspendat în această stare a evoluției, reținut de energiile forței, impulsionat de energiile puterii.

Individul este asemenea unei plute în marea conştiinței - el nu ştie unde anume se află, de unde vine sau încotro se îndreaptă şi nu ştie nici de ce. Omul rătăceşte în nesfârşita sa ghicitoare, punând aceleaşi întrebări, secol de secol şi - în lipsa unui salt semnificativ al conştiinței - va continua astfel. Un semn al unei expansiuni neaşteptate a contextului şi înțelegerii constă în experiența interioară a uşurării, bucuriei şi venerației. Toți cei ce au privilegiul unor asemenea experiențe încearcă după aceea sentimentul că universul le-a acordat un dar de preț. Informațiile sunt acumulate greu, dar adevărul se dezvăluie fără efort. Să sperăm că prin lectura cărții de față cititorul va putea înțelege şi pregăti apoi condițiile unei asemenea

revelații personale. Realizarea acestui lucru reprezintă aventura supremă.

Partea I - Uneltele

Capitolul I - Descoperiri fundamentale pe drumul cunoaşterii

Scrierea acestei lucrări, începută în 1965, a fost încurajată de evoluția multor alte domenii ale ştiinței, dintre care trei au avut o importanță specială. Cercetările clinice ale psihologiei cu privire la sistemul nervos şi la funcționarea holistică a organismului uman au generat în anii ”70 o ştiință nouă, denumită *kinesiologie*. Între timp, în domeniul tehnologic, calculatoarele au evoluat până în punctul în care au devenit capabile să facă milioane de calcule în milisecunde, fapt ce a permis crearea unor noi instrumente de inteligență artificială. Posibilitatea de a avea acces rapid spre o imensă cantitate de date, altădată de neconceput, a dat naştere unei perspective revoluționare în cazul fenomenelor naturale, denumită *teoria haosului.* Simultan, în ştiințele teoretice, mecanica cuantică a condus la fizica teoretică avansată, iar prin intermediu] matematicii asociate a apărut un întreg studiu novator despre dinamicile nonlineare, care constituie de departe una dintre cele mai importante evoluții ale ştiinței modeme, al cărui impact pe termen lung rămâne încă să fie determinat.

Ştiința kinesiologiei a dezvăluit pentru prima dată legătura interioară dintre minte şi corp, demonstrând că mintea „gândeşte” cu însuşi corpul. Ea a oferit astfel o cale pentru explorarea modurilor în care conştiința se descoperă prin mecanismele subtile din spatele procesului îmbolnăvirii.

Cu ajutorul calculatoarelor avansate, care permit descrierea prin grafice a unor cantități mari de date, au

fost descoperite sisteme nebănuite în cadrul a ceea ce fusese până atunci ignorat de fizica newtoniană pe considerentul că nu ar fi decât date indescifrabile sau lipsite de sens (haotice). Deodată, teoreticienii din diverse domenii au putut pătrunde modele coerente de înțelegere a datelor ce fuseseră mult timp considerate incoerente, *nonlinear-difuze* sau haotice (deci inaccesibile prin intermediul teoriilor logicii probabilistice convenționale şi matematicii).

Analiza acestor date „incoerente" a scos la iveală faptul că în spatele fenomenelor naturale aparent întâmplătoare se găsesc unele modele energetice ascunse, sau *atractori* (care au fost postulate de matematica avansată a ecuațiilor nonlineare). Reprezentările grafice computerizate au demonstrat clar structura acestor câmpuri de atracție. Se pare că acest potențial implicit de analiză al unor sisteme presupus imprevizibile (în domenii atât de diferite ca mecanica fluidelor, biologia umană şi astronomia stelară) este infinit. Cu toate acestea, cel puțin până acum şi exceptând apariția pe piață a unor noi modele de grafică computerizată determinate prin intermediul geometriei „fractale", domeniul dinamicii nonlineare a rămas necunoscut publicului.

În era precedentă acestor descoperiri, ştiința lineară se dezvolta complet separat de problemele fundamentale ale vieții înseşi - pentru că, în realitate, toate procesele vieții sunt nonlineare. Această izolare nu a ocolit nici medicina care, pusă în fața descoperirilor uimitoare ale kinesiologiei, a ignorat pur şi simplu respectivele informații, din cauza faptului că nu deținea nici contextul potrivit, nici paradigma realității corespunzătoare (amândouă necesare pentru a putea înțelege noile abordări). Odată cu scurgerea timpului,

medicina a uitat că a început prin a fi o artă şi că ştiința nu era decât un instrument al acesteia.

În cadrul ştiinței medicale, psihiatria a fost întotdeauna ținută la distanță de către tradiționalişti deoarece - prin simplul fapt că aborda incomesurabilitatea vieții umane - părea a fi mai puțin „ştiințifică" din punctul de vedere al clasicei cauzalități newtoniene. De fapt, psihiatria academică a făcut descoperiri notabile în psihofarmacologie încă din anii '50. Cu toate acestea însă, psihiatria rămâne oricum domeniul cel mai nonlinear al medicinei, deoarece obiectul cercetărilor sale reuneşte subiecte ca intuiția, luarea deciziilor, precum şi întreg fenomenul vieții privit ca *proces*. Deşi în literatura psihiatrică academică nu există prea multe mențiuni cu privire la termeni ca dragoste, sens, valoare sau voință, trebuie amintit că psihiatria, măcar în ceea ce priveşte abordările eseistice ale acestei discipline, ilustrează o perspectivă mai largă asupra omului decât alte domenii medicale tradiționale.

Indiferent de ramura cercetărilor cu care se începe - filosofie, teorie politică, teologie - toate căile de investigare converg în cele din urmă într-un punct comun: căutarea unei înțelegeri structurate a naturii conştiinței pure. Însă niciuna dintre marile încercări ale cunoaşterii umane amintite mai sus - nici măcar kinesiologia sau dinamica nonlineară - nu a putut depăşi această barieră a cercetării naturii conştiinței. Cu toate acestea, nu trebuie să omitem că unii gânditori au trecut dincolo de parametrii domeniului lor specific şi au început să se întrebe despre legătura existentă între univers, ştiință şi conştiință (în experiența sa ca minte). Pe parcursul acestei cărți, ne vom referi la teoriile lor şi la impactul acestora asupra evoluției înțelegerii umane.

Teza lucrării de față derivă din reunirea acestor discipline ştiinţifice într-o metodologie deopotrivă simplă şi eficientă. De fapt, am descoperit că putem analiza şi investiga conştiința. Deşi nu am avut vreun punct de reper care să ne îndrume, cercetarea acestui subiect şi-a provocat propria structură şi, prin acesta, contextul necesar pentru înțelegerea noilor descoperiri.

Dat fiind că tot ceea ce există în univers este raportat la altceva, nu este deloc surprinzător faptul că unul din obiectivele principale al acestui studiu, şi anume crearea unei hărți a câmpurilor energetice ale conştiinței, se va corela, sau va fi coroborat, cu toate celelalte căi de investigare, unificând astfel diversitatea experienței umane şi formele sale de expresie într-o paradigmă atotcuprinzătoare. O astfel de înțelegere poate depăşi dihotomia artificială dintre subiect şi obiect, trecând prin aceasta dincolo de punctul de vedere limitat care creează iluzia dualității. Subiectivul şi obiectivul sunt de fapt unul şi acelaşi lucru, după cum se poate demonstra chiar fără ajutorul ecuațiilor nonlineare sau graficii computerizate.

Prin identificarea subiectivului şi obiectivului ca unul şi acelaşi lucru, putem depăşi constrângerile pe care ni le impune conceptul de timp (care, prin definiție, reprezintă o piedică majoră în calea înțelegerii naturii vieții - în special în expresia sa de experiență umană). Dacă subiectivul şi obiectivul sunt, în realitate, unul şi acelaşi lucru, atunci toate întrebările noastre îşi pot găsi răspunsul prin cercetarea naturii esențiale a ființei umane. Apoi, prin simpla înregistrare a observațiilor vom dobândi o imagine de ansamblu ce ne va permite să ne extindem nelimitat aria investigațiilor.

Cu toții avem la dispoziție un calculator mult mai avansat decât orice produs al inteligenței artificiale -

mintea umană. Funcția de bază a oricărui aparat de măsurare este aceea de a emite un semnal care indică detectarea unei schimbări (indiferent cât de mici). Experimentele pe care le vom descrie în lucrarea de față demonstrează că reacțiile corpului uman însuşi oferă un astfel de semnal la schimbarea condițiilor. Aşa cum veți observa, corpul uman poate discerne la un grad foarte fin între factorii ce aduc prinos vieții, respectiv care nu sprijină viața.

Acest fapt nu trebuie să ne surprindă. Toate ființele vii reacționează atât la ceea ce sprijină viața, cât şi la ceea ce este contrar ei; acesta este, de fapt, mecanismul fundamental al supraviețuirii. Capacitatea de a detecta schimbările şi de a reacționa corect la acestea este proprie tuturor formelor de viață. Putem da un exemplu foarte sugestiv în acest sens: s-a observat că, la mari altitudini, copacii sunt mai scunzi, deoarece oxigenul din atmosferă e mai rarefiat. Şi nu trebuie defel să ne îndoim de faptul că protoplasma umană este mult mai sensibilă decât cea a copacilor.

Metoda de cercetare care face obiectul lucrării de față (cunoscută sub denumirea de *cercetarea atractorilor*) provine din studiul dinamicii nonlineare şi-şi propune dezvoltarea unei „hărți" a conştiinței umane. Ea constă în identificarea limitelor de putere ale câmpurilor energetice ale conştiinței prin intermediul *analizei punctului critic.* (Analiza punctului critic este o metodă derivată din observarea faptului că în orice sistem foarte complex există un anumit punct critic în care cel mai mic impuls exterior va determina o schimbare semnificativă. De exemplu, angrenajul unei mori de vânt poate fi oprit printr-o simplă şi uşoară atingere - aplicată în locul potrivit al mecanismului de

siguranță. Tot astfel, dacă ştim locul potrivit, putem opri o locomotivă uriaşă printr-o simplă apăsare de buton).

Dinamicile nonlineare permit identificarea acestor modele prin reprezentări complexe, chiar dacă sunt ascunse printre incoerențe sau în cadrul unor date indescifrabile. Grație faptului că uzează de o abordare şi metodă total diferite decât cele folosite în mod obişnuit, aceleaşi dinamici nonlineare ne ajută să descoperim semnificația celor considerate în general ca fiind irelevante.

Se presupune, în general, că analiza problemelor porneşte de la faptele cunoscute (întrebarea sau situațiile) şi, treptat, după un timp, trece la cele necunoscute (răspunsul), urmând anumite etape definite şi folosind progresia logică. Dinamica nonliniară îşi începe cercetarea exact invers: de la necunoscut (datele nondeterministice ale întrebării) la cunoscut (răspunsul)! în plus, operează în cadrul unei paradigme diferite a cauzalității. Problema este considerată a fi una dintre premise, o poartă de acces şi nu o succesiune logică (aşa cum se întâmplă în cazul rezolvării unei probleme prin ecuații diferențiale).

Dar, înainte de a defini întrebările pe care le ridică studiul de față, îngăduiți-ne să examinăm mai amănunțit o parte a informațiilor la care deja am făcut referire.

Atractori

Atractorii (sau modelele de atracție) constituie denumirea dată unui model identificabil care rezultă dintr-o masă de date aparent fără semnificație. Există o coerență ascunsă în tot ceea ce pare a fi incoerent. Acest tip de coerență interioară a fost demonstrată pentru

prima dată în natură de către Lorenz, în cazul studierii graficelor computerizate derivate din modelele prognozei meteorologice pe intervale lungi de timp. Modelul atractor pe care l-a identificat este acum foarte cunoscut sub denumirea de „Fluturele lui Lorenz".

Diferitele tipuri de atractori sunt definite printr-o serie de denumiri, de exemplu, *atractori stranii.* Dar lucrul cel mai important pentru cercetarea noastră este descoperirea faptului că unele modele de atracție sunt foarte puternice, iar altele sunt mult mai slabe. Există un punct critic care diferențiază aceste două clase distincte. Acest fenomen este paralel şi corolar cu nivelele energetice înalte sau joase din matematica legăturilor chimice.

Câmpuri de dominanţă

Un câmp de dominanță este demonstrat de modelele energetice înalte care îşi exercită influența asupra celor slabe. Acest fapt poate fi ilustrat de coexistența unui mic câmp magnetic în cadrul celui mult mai mare al unui electromagnet uriaş. Universul fenomenologic constituie expresia interacțiunii unor modele infinite de atractori, de diferite nivele de putere. Nesfârşitele complexități ale vieții constituie reflexiile eternelor reverberații ale creşterii, respectiv diminuării acestor câmpuri, compuse din armonici şi alte interacțiuni.

Analiza punctului critic

Conceptul tradițional al cauzalității newtoniene (vezi mai jos) a exclus toate aceste tipuri de date

„nondeterministice” deoarece nu se potriveau paradigmei sale. Odată cu descoperirile lui Einstein, Heisenberg, Bell, Bohr şi altor mari inovatori, modelul nostru cu privire la univers s-a răspândit rapid. Fizica teoretică avansată a demonstrat faptul că tot ceea ce există în univers este, în mod subtil, interdependent.

Universul clasic newtonian, cu cele patru dimensiuni ale sale, este deseori descris ca un orologiu uriaş, care manifestă în timp, prin procese lineare, primele trei dimensiuni ale spațiului. Dacă ne uităm chiar şi la un ceasornic mai simplu, vom observa că unele mecanisme se mişcă mai încet şi mai greoi, în timp ce altele sunt foarte rapide. Nu ar avea nici un efect asupra mecanismului în cazul în care s-ar aplica o presiune pe unul dintre aceste componente mari şi greoaie. Totuşi, există undeva un mecanism de echilibru abia perceptibil, la care cea mai mică atingere are efectul să oprească întregul aparat. Acesta este identificat drept „punctul critic”, în care o forță minimă determină un efect maxim.

Cauzalitatea

S-a presupus în mod convențional că în lumea perceptibilă cauzalitatea funcționează în următorul fel:

A → B → C

Aceasta este denumită o secvență lineară deterministică - asemănător bilelor de biliard care se

lovesc succesiv una de alta. Supoziția implicită este că A îl determină pe B, care îl determină, la rândul său, pe C.

Însă cercetarea noastră demonstrează că lucrurile stau cu totul altfel în ceea ce priveşte funcționarea cauzalității:

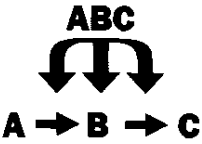

Observăm din această diagramă următorul fapt: cauza (ABC) care nu este observabilă, rezultă în succesiunea A→B→C, care este un fenomen observabil în cadrul lumii tridimensionale. Problemele obişnuite pe care lumea încearcă să le depăşească există la nivelul perceptibil A→B→C. Dar cercetarea noastră îşi propune să descopere însuşi modelul atractor esențial, deci ABC-ul din care rezultă ulterior succesiunea A→B→C.

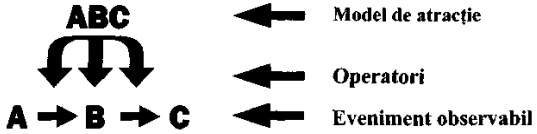

În această schemă simplă, operatorii transced atât cele observabile, cât şi cele neobservabile; ni-i putem imagina şi-i putem descrie ca pe un curcubeu care face legătura între domeniile deterministice şi nondeterministice. (Existența operanților poate fi dedusă prin punerea întrebării, „Ce anume cuprinde deopotrivă posibilul şi imposibilul, cunoscutul şi necunoscutul?" - de exemplu, care este matricea tuturor posibilităților?)

Această descriere a modului în care funcționează universul este în acord cu teoriile fizicianului David Bohm, cel care a descris un univers holografic, caracterizat deopotrivă printr-o ordine invizibilă *implicită* („învăluită") şi una manifestată *explicit* („dezvăluită"). Dar cel mai important aspect ce trebuie observat este

acela că această înțelegere ştiințifică corespunde cu imaginea realității experimentată de-a lungul istoriei de către înțelepții iluminați, care au evoluat dincolo de conştiință, ajungând la o stare a conştienței pure. Bohm aminteşte o *sursă,* ce transcende atât sferele implicite cât şi explicite, şi care se aseamănă foarte mult cu starea conştienței pure descrisă de înțelepți.

Apariția calculatoarelor ultraperformante a permis aplicarea teoriilor dinamicii nonlineare în cazul studierii funcțiilor creierului, cu ajutorul tehnicii de *„modelare neuropsihologică".* Prin intermediul modelelor neurale în cadrul cărora au fost identificate şi rețele de atractori este studiată în special funcționarea memoriei. Concluziile cercetărilor actuale afirmă că rețele neurale ale creierului acționează ca un sistem de modele de atracție, iar amintirile stocate ca atractori, în aşa fel încât sistemul nu se comportă deloc aleatoriu, deşi, luat în parte, fiecare neuron se poate comporta astfel.

Modelele neuronale ale conştiinței dezvăluie o clasă de rețele neuronale denumite „sisteme restrictive de satisfacere". în aceste sisteme, o rețea de unități neuronale interconectate funcționează în cadrul unei serii de limite şi configurează astfel modele de atracție, unele dintre ele fiind identificate acum cu psihopatologia. Acest tip de modelare corelează comportamentul cu fiziologia şi aminteşte de rezultatele testării kinesiologice, demonstrând astfel legătura dintre minte şi corp.

În termeni rezultați din *teoria haosului*, studiul clinic descris în paginile următoare a identificat *un spațiu defaza* care cuprinde toate etapele evoluției conştiinței umane. În cadrul acestuia, au fost identificate şi ordonate în sens crescător numeroase modele de atracție. Aceste modele reprezintă câmpuri

energetice ce sunt mai degrabă calități ale conştiinței înseşi decât ale unui individ sau altul (aşa cum reiese foarte clar, de altfel, atât din ocurența lor în rândurile populației de-a lungul unor intervale lungi de timp, cât şi din confirmarea prin rezultatele obținute, independent de autorii testării sau de subiecții acestora).

Evoluția conştiinței şi dezvoltarea societății umane pot fi schițate în termenii matematici ai dinamicilor nonlineare. Studiul nostru se ocupă de un set limitat de parametri ai conştiinței, pe care i-am calibrat pe o scală de la 1 la 1.000. Aceste numere reprezintă o progresie logaritmică (cu baza 10) a puterii câmpurilor respective. Întregul câmp (sau spațiul de fază) al conştiinței înseşi este nelimitat, tinzând spre infinit. Câmpul cuprins între 1 şi 600 (şi care reprezintă domeniul majorității experiențelor umane), constituie scopul principal al acestui studiu. De asemenea, vor fi descrise şi nivelele cuprinse între 600 şi 1.000 (adică domeniul evoluției extraordinare şi al iluminării), neuitând să amintim nici de stările spirituale cele mai înalte.

Din totalitatea câmpurilor studiate au reieşit modelele secvențiale corespunzătoare puterii câmpurilor de atracție. Deşi în cadrul acestora puteau exista anumite variații locale, la nivel global ele erau consistente. Astfel, atractorii străini pot fi deopotrivă de energie joasă şi înaltă. În urma analizării datelor noastre, a reieşit faptul că punctul critic se situează la nivelul 200. Sub această valoare, puterea atractorilor putea fi descrisă drept slabă sau negativă, iar peste valoarea de 200 drept pozitivă. Când am ajuns la nivelul 600, atractorii analizați erau extrem de puternici.

Un element important din teoria haosului, necesar pentru înțelegerea evoluției conştiinței, este *legea dependenței sensibile de condițiile inițialei* Aceasta se

referă la faptul că, după un interval de timp, o variație uşoară poate induce o schimbare profundă, aşa cum se întâmplă cu un vapor a cărui direcție este cu cel mult un grad în afara traseului fixat şi care descoperă că a deviat de la drumul său cu multe sute de mile. Acest fenomen, pe care îl vom detalia mai târziu, reprezintă mecanismul esențial al oricărei evoluții şi stă la baza procesului creației.

Privind retrospectiv, putem observa că încă din timpuri imemoriale, omul a încercat să găsească semnificația enormei complexități şi frecventei imprevizibilități a comportamentului său.

Astfel, au fost construite o multitudine de sisteme în încercarea de a transforma neinteligibilul în inteligibil. În general, a „înțelege" însemna a putea defini în termeni lineari: logici şi raționali. Dar procesul şi experiența vieții sunt în sine organice — adică prin definiție non-lineare. lată sursa de neînlăturat a frustrării intelectuale a omului.

Cu toate acestea, în cadrul studiului nostru, răspunsurile la teste au fost independente de sistemele de credință şi de nivelul intelectual al subiecților. Astfel, modelele Câmpurilor energetice care au reieşit reprezentau aspecte ale conştiinței înseşi, fiind independente de indivizi. Folosind termenii uzuali de emisferă cerebrală dreaptă/stângă, putem spune că subiecții testați au reacționat global la un Câmp de atracție, independent de variația individuală a logicii, rațiunii sau gândirii secvențiale din emisfera lor cerebrală stângă. Rezultatele studiului indică faptul că atitudinile şi comportamentul uman sunt organizate de modele profunde şi puternice.

Putem intui, aşadar, existența unei zone infinite dotate cu un potențial infinit, adică însăşi conştiința, în

cadrul căreia există un Câmp de atracție enorm de puternic, care organizează toate comportamentele umane în ceea ce e înnăscut pentru „umanitate”. În cadrul acestui imens Câmp de atracție, există Câmpuri mai mici, cu energie şi putere mai mică. La rândul lor, aceste Câmpuri sunt cele care domină comportamentul, astfel încât, de-a lungul întregii istorii a umanității şi în cadrul tuturor culturilor, modelele sunt concordante. Istoria civilizației umane este produsă de interacțiunile acestor variații din cadrul Câmpurilor de atracție. (Un studiu la care nu ne-am referit în lucrarea de față a indicat faptul că şi regnurile animal şi vegetal sunt controlate de Câmpuri de atracție.)

Studiul nostru se corelează cu ipoteza „Câmpurilor morfogenetice” a lui Rupert Sheldrake şi, de asemenea, cu modelul funcționării holografice a creierului şi minții, propus de Karl Pribram. (Observați faptul că, într-un univers holografic, realizările fiecărui individ contribuie la evoluția şi bunăstarea întregului). Studiul nostru se potriveşte şi cu concluziile la care a ajuns laureatul premiului Nobel, Sir John Eccles, potrivit căruia creierul acționează ca un mecanism de recepție a modelelor energetice localizate chiar în minte, acesta existând sub forma conştiinței exprimate prin intermediul gândurilor. De altfel, cea care îşi arogă posesia gândurilor este tocmai vanitatea eului. Pe de altă parte, geniul atribuie în mod obişnuit sursa salturilor creative ale conştienței acelei baze a întregii conştiințe care a fost denumită, în mod tradițional, Divinitate.

Capitolul II - Istorie şi Metodologie

La baza acestui studiu stă o cercetare realizată într-un interval de douăzeci de ani, care a implicat milioane de calibrări pe mii de subiecți (de toate vârstele şi tipurile de personalitate, proveniți din toate domeniile vieții). Prin structură, acest studiu este clinic în metodă, având, prin aceasta, implicații pragmatice universale. Deoarece metoda de testare este aplicabilă tuturor formelor expresiei umane, calibrările au fost aplicate cu succes în literatură, arhitectură, artă, ştiință, evenimente din viața de zi cu zi şi, nu în ultimul rând, complexității relațiilor umane. Prin urmare, tehnica propusă de noi este aplicabilă experienței umane în întregul său.

Din punct de vedere al mentalului lor, gama subiecților testați a cuprins atât oameni numiți îndeobşte „normali", cât şi pacienți cu afecțiuni psihice severe. Testarea subiecților a avut loc în Canada, Statele Unite, Mexic, America de Sud şi Nordul Europei. În plus, originea socio-culturală a subiecților reunea reprezentanți ai tuturor țărilor, etniilor şi religiilor. În ceea ce priveşte vârsta, subiecții s-au regăsit atât în copii, cât şi în bătrâni de 90 de ani, cuprinzând de asemenea un spectru larg de stare de sănătate fizică şi emoțională. Subiecții au fost testați de numeroşi cercetători fie individual, fie în grupuri,. Dar, în toate cazurile, fără nici o excepție, rezultatele au fost identice şi consecvente, îndeplinind cerința fundamentală a metodei ştiințifice: obținerea aceluiaşi răspuns în cazul repetării unui experiment, replicabilitatea experimentală perfectă.

Subiecții au fost selectați la întâmplare şi au fost testați în cele mai diferite aşezări fizice şi comportamentale: în vârful munților sau pe malul mării, la petreceri în vacanță sau în cursul unei zile obişnuite

de muncă, în momente de bucurie sau de tristețe. Nici una dintre aceste circumstanțe nu au avut nici un efect asupra rezultatelor testelor, care s-au dovedit a fi universal valabile, independente de orice factor străin, cu singura excepție a metodei de testare înseşi.

Având în vedere importanța deosebită a acesteia, metoda de testare va fi descrisă în detaliu în cele ce urmează.

Fundalul istoric

În anul 1971, trei fizioterapeuți au publicat un studiu referitor la testarea muşchilor. Dr. George Goodheart din Detroit, Michigan, studiase în detaliu tehnicile de testare musculara în practica sa clinică, descoperind astfel faptul că puterea sau slăbiciunea fiecărui muşchi erau legate de sănătatea sau patologia unui anumit organ al corpului. Apoi, a determinat faptul că fiecare muşchi era asociat cu un meridian de acupunctura şi a corelat cercetarea sa cu cea a fizicianului Felix Mann în privința semnificației medicale a meridianelor de acupunctura.

Până în 1976, cartea lui Goodheart despre kinesiologia aplicată ajunsese la ediția a douăsprezecea, iar el a început să predea tehnica amintită colegilor săi în acelaşi timp, publicând lunar casete cu diverse studii. În scurtă vreme, munca sa a fost preluată şi de alți cercetători, fapt ce a condus la înființarea Colegiului Internațional de Kinesiologie *(International College of Kinesiology).* Mulți dintre membrii acestei organizații au făcut parte şi din Academia de Medicină Preventivă *(Academy of Preventive Medicine).* O expunere completă cu privire la dezvoltarea acestui domeniu a fost realizată

de David Walther în volumul său despre Kinesiologia Aplicată, publicat tot în 1976.

Cea mai izbitoare descoperire a kinesiologiei a fost dintru început demonstrația clară a faptului că tonusul muscular slăbeşte instantaneu atunci când corpul este expus la stimuli dăunători. De exemplu, dacă un pacient cu hipoglicemie îşi pune zahăr pe limbă, muşchiul deltoid (cel care este în general folosit drept indicator), slăbeşte imediat. În mod asemănător, s-a descoperit şi faptul că substanțele benefice corpului întăreau instantaneu tonusul muscular.

Deoarece această slăbire a tonusului muscular indica prezența unui proces patologic în organul corespondent respectivului muşchi (detectat, de asemenea, şi de diagnosticarea prin acupunctura şi examinarea în laborator), ea a reprezentat un instrument foarte folositor în detectarea bolilor. Mii de specialişti au început să folosească metoda kinesiologică, astfel încât datele s-au acumulat rapid, demonstrând faptul că nu este vorba doar de o tehnică de diagnosticare importantă şi precisă, ci şi de una foarte potrivită pentru monitorizarea modului în care pacienții răspund la tratament şi la medicație.

Tehnica a sfârşit prin a fi larg acceptată în rândurile profesioniştilor diferitelor discipline şi, deşi nu a devenit imediat un curent în medicina tradițională, a fost intens folosită de practicienii holistici. Unul dintre aceştia, medicul psihiatru John Diamond, a început să utilizeze metoda răspunsului kinesiologic în diagnosticarea şi tratarea suferințelor psihice, numind această nouă perspectivă de diagnoză şi tratament „Kinesiologie Comportamentală”.

În timp ce alți cercetători studiau eficiența metodei kinesiologice în detectarea alergiilor, dereglărilor

nutriționale şi în cazul răspunsului la tratament, dr. Diamond a extins aria de investigație, utilizând aceeaşi tehnică pentru a studia efectele pozitive sau negative ale unei mari varietăți de stimuli psihologici (cum ar fi, de exemplu, diferitele tipuri de artă, muzică, expresii ale feței, modulația vocii şi stresul emoțional). Profesor excepțional, seminariile doctorului Diamond au influențat mii de practicieni care s-au întors la munca lor cu interes reînnoit şi curiozitate pentru aplicațiile metodei kinesiologice.

Pe lângă aplicabilitatea sa generală, testul era rapid, simplu, uşor de realizat şi foarte concludent; în plus, toți cercetătorii au confirmat replicabilitatea totală a rezultatelor. De exemplu, un îndulcitor artificial a făcut ca toți subiecții testați să slăbească, indiferent dacă le-a fost plasat pe limbă, aşezat într-un pachet lângă plexul solar sau ascuns într-un plic al cărui conținut nu a fost cunoscut nici de către subiect, nici de examinator.

Cel mai uluitor fapt a fost că organismul a răspuns chiar dacă mintea nu avea cunoştințe cu privire la problemele puse în discuție. Majoritatea specialiştilor au realizat propriile verificări, punând diverse substanțe în plicuri obişnuite, numerotate şi alegând o persoană care nu auzise deloc de această metodă de testare să examineze subiectul. Concluzia generală (mai mult decât îmbucurătoare), a fost aceea că organismul a răspuns corect, chiar dacă mintea nu era conştientă.

Acuratețea metodei kinesiologice nu a încetat să uimească publicul şi pacienții - de fapt, chiar şi pe profesionişti. În multe conferințe ținute de autorul acestei cărți, au fost împărțite prin sală cinci sute de plicuri care conțineau un îndulcitor artificial şi alte cinci sute de plicuri identice cu primele, dar care conțineau vitamina C naturală. Persoanele din public au fost

împărțite şi testate alternativ. Atunci când plicurile erau deschise, reacția publicului se caracteriza întotdeauna prin uimire şi plăcere, la vederea faptului că toți au reacționat prin scăderea tonusului muscular ca răspuns la îndulcitorul artificial şi prin creşterea tonusului muscular la vitamina C naturală. Prin intermediul acestei demonstrații foarte simple, au fost schimbate obiceiurile nutriționale a sute de familii, din toată țara.

La începutul anilor ”70, profesia medicală în general şi psihiatria în particular, au reacționat foarte distant - dacă nu chiar complet ostil - la ideea că alimentația are legătură cu sănătatea, pe lângă implicațiile acesteia în sănătatea emoțională sau funcționarea creierului. Publicarea cărții *Orthomolecular Psychiatry (Psihiatria ortomoleculară, n. tr.),* scrisă de autorul prezentei lucrări în colaborare cu laureatul premiului Nobel Linus Pauling, a fost bine primită de un public foarte variat, dar nu şi de instituțiile medicale.(Este foarte interesant că acum - douăzeci de ani mai târziu după publicarea ei - conceptele prezentate în cartea amintită stau la baza tratării bolilor mentale.)

Marea descoperire a cărții a fost aceea că bolile mentale grave (cum ar fi psihoza), dar şi cele de mai mică importanță (cum sunt tulburările emoționale), au o bază genetică ce implică o transmitere anormală a substanțelor biochimice în creier, o bază moleculară ce poate fi corectată la nivel molecular. Prin urmare, bolile maniaco- depresive, schizofrenia, alcoolismul şi depresia pot fi afectate deopotrivă de alimentație şi medicație. În 1973, anul în care a fost publicată cartea, instituția psihiatrică era încă orientată spre psihanaliză; lucrarea a fost acceptată în primul rând de practicienii holistici. Atât metodele de tratament propuse, cât şi rezultatele

acestora, erau verificate în mod curent prin intermediul kinesiologiei.

Totuşi, cea mai mare influență clinică a avut-o demonstrația doctorului Diamond, prin care se afirma că organismul slăbeşte instantaneu ca răspuns la atitudinile emoționale nesănătoase sau la stresul mental. O adaptare a acestei tehnici de testare musculară (folosită, de altfel, de majoritatea practicienilor), a fost utilizată în studiul nostru, într-un interval de cincisprezece ani. Majoritatea practicienilor şi cercetătorilor, precum şi autorul prezentei lucrări, au observat că răspunsurile la teste au fost complet independente de sistemele de credință, opiniile intelectuale, rațiunea sau logica subiecților. De asemenea, s-a observat faptul că, în cazul în care organismul subiectului slăbea în timpul testării kinesiologice, această slăbire era însoțită de o desincronizare a emisferelor cerebrale.

Tehnica de testare

Pentru a efectua o testare kinesiologică sunt necesare două persoane. Una dintre ele va fi subiectul testării şi va ține un braț întins lateral, paralel cu pământul. Cealaltă persoană va apăsa cu două degete pe încheietura mâinii întinse, spunându-i subiectului, *„rezistă”*. Subiectul va opune rezistență la presiunea exercitată. În aceasta constă toată testarea kinesiologică, nimic mai mult nu trebuie făcut.

Fiecare parte implicată (atât subiectul testării, cât şi cel ce o efectuează), are posibilitatea de a face o afirmație. În timp ce subiectul se gândeşte la respectiva afirmație, forța brațului său va fi testată prin presiunea aplicată de către examinator. Dacă afirmația este

negativă sau falsă - sau reflectă o calibrare situată sub nivelul 200 (vezi Harta Conştiinţei, capitolul 3), subiectul va răspunde printr-o slăbire a tonusului muscular. Dacă răspunsul este *da* - sau calibrează peste amintitul nivel 200, tonusul muscular al subiectului va creşte.

Pentru demonstrarea procedurii noastre, este indicat ca examinatorul să-i propună subiectului testat să se gândească la Abraham Lincoln, iar apoi la Adolf Hitler. Acelaşi efect poate fi demonstrat când subiectul se va concentra asupra a cuiva pe care-l iubeşte, respectiv se va gândi la cineva de care teme sau îl detestă - sau la cineva de care se leagă printr-un sentiment de regret enorm.

De îndată ce este generată o scală numerică (vezi mai jos), calibrările pot fi efectuate pornind de la afirmaţiile: „Această afirmaţie" (de exemplu această carte, organizaţie, scopul acestei persoane) se situează „peste nivelul 100", apoi „peste nivelul 200", apoi „peste nivelul 300" până când este obţinut un răspuns negativ. Apoi calibrarea poate fi reluată, în vederea obţinerii unui răspuns cât mai exact: „Este oare peste 220? 225? 230?" etc. Examinatorul şi subiectul îşi pot schimba rolurile între ei dar, cu toate acestea, vor fi obţinute acelaşi rezultate. Odată ce ne familiarizăm cu tehnica de examinare, o putem folosi pentru a evalua companiile, filmele, oamenii, evenimentele din istorie, sau pentru diagnosticarea problemelor din viaţa de zi cu zi.

Cititorul va observa că procedura noastră foloseşte testarea musculară pentru a verifica adevărul sau falsitatea unei *propoziţii declarative.* Posibilitatea obţinerii unor răspunsuri neconcludente poate apărea numai în cazul în care întrebarea nu a fost pusă sub această formă. De asemenea, nu pot fi concludente

răspunsurile la întrebări ce implică viitorul; numai propozițiile cu privire la condițiile sau evenimentele existente vor produce răspunsuri coerente şi constante.

Pentru evitarea transmiterii unor sentimente pozitive sau negative, examinatorul trebuie să mențină o atitudine impersonală în timpul procedurii. Precizia testării va creşte dacă vom ruga subiectul testat să-şi închidă ochii; mai mult, nu trebuie să existe nici un fel de muzică în fundal.

Dată fiind simplitatea atât de evidentă a testului, este bine ca persoana care întreabă să-şi verifice mai întâi precizia pentru reuşita procedurii. Răspunsurile pot fi verificate prin realizarea unui interogatoriu încrucişat. Pe de altă parte, toți cei care se obişnuiesc cu această tehnică încep să se gândească la trucuri pentru a fi satisfăcuți că, într-adevăr, răspunsurile sunt exacte. Se va descoperi curând că toți subiecții vor da acelaşi răspuns şi că nu este necesar ca ei să aibă vreo cunoştință cu privire la întrebarea respectivă (răspunsul fiind întotdeauna independent de opiniile personale ale subiecților examinați cu privire la întrebarea în cauză).

Am descoperit că este eficient - înainte de a pune o întrebare - să testăm mai întâi propoziția: „Aş putea pune oare această întrebare?" Ocazional, vom primi şi răspunsuri negative. Această situație indică faptul că examinatorul ar fi bine să renunțe la întrebarea în cauză, sau să găsească motivul pentru care răspunsul primit a fost unul negativ. Poate că respectiva chestiune sau implicațiile sale ar fi în măsură să cauzeze o suferință examinatorului.

Pe parcursul studiului nostru, subiecții testați au fost rugați să se concentreze asupra unui anumit gând, sentiment, atitudine, memorie, relație sau întâmplare din viață. Adesea, testul a fost realizat în grupuri mari

de oameni. Din raţiuni legate de demonstraţia în sine am stabilit regula ca, la început, să cerem subiecţilor să-şi amintească de o perioadă când erau furioşi, supăraţi, geloşi, depresivi, dominaţi de sentimente de vinovăţie sau teamă; în acest punct toţi s-au simţit slăbiţi. Apoi, i-am rugat să se gândească la sentimentul degajat de o persoană iubită sau la o situaţie pozitivă din viaţă, iar toţi au prins puteri (în mod obişnuit, se producea un murmur de surpriză în toată sala ca răspuns la implicaţiile ce fuseseră descoperite).

Următorul fenomen demonstrat a fost acela că prezenţa virtuală a unei imagini care aparţine unei substanţe a produs acelaşi răspuns ca în situaţia când substanţa s-ar fi aflat în contact fizic cu organismul. De exemplu, ţinem în mână un măr crescut cu pesticide şi cerem subiecţilor (selectaţi din rândurile audienţei) să se uite drept la el în timp ce sunt testaţi; vor slăbi, fără excepţie. Apoi vom repeta procedeul descris mai sus, dar de data aceasta vom ţine în mână un măr crescut cu substanţe naturale, fără chimicale - toţi subiecţii vor deveni instantaneu puternici. Având în vedere că nimeni din public nu are cunoştinţă de tipul merelor şi că nu anticipează că vor fi examinaţi, precizia metodei este demonstrată spre satisfacţia tuturor.

Trebuie amintit faptul că oamenii percep experienţa în mod diferit: unii adoptă de la început o atitudine emoţională, alţii sunt mai auditivi, iar alţii mai vizuali. De aceea, întrebările cu privire la o persoană, situaţie sau experienţă ar trebui să evite exprimări de tipul „Cum te simţi?” sau „Cum vi se pare?”, „Cum sună?” „Cum arată?”, în mod obişnuit, dacă i se va spune „Gândeşte-te la această situaţie (sau persoană, loc, lucru, sau sentiment)”, subiectul va selecta instinctiv modul său cel mai potrivit de a o aborda.

Ocazional, în efortul (chiar inconştient) de a-şi masca răspunsul, se poate întâmpla ca subiectul să-şi selecteze o cale diferită de modalitatea sa obişnuită de a procesa informațiile, dând astfel un răspuns fals. Atunci când examinatorul provoacă acest tip de răspuns, întrebarea ar trebui reformulată. De exemplu, un pacient care se simte vinovat în legătură cu faptul că este supărat pe mama sa, se poate gândi la o poză a acesteia, trecând astfel testul, dar dacă examinatorul va reformula întrebarea, cerându-i subiectului să se gândească la atitudinea sa actuală față de mama sa, el va slăbi imediat.

Alte precauții pentru a menține precizia testului includ scoaterea ochelarilor, în special dacă au rame din metal, şi pălăriilor (prezența materialelor sintetice pe cap cauzează o slăbire a tonusului muscular). Brațul care este supus testării trebuie să fie fără bijuterii, evitându-se în mod special ceasurile cu cuarț. Când se întâmplă să se producă un răspuns anormal, trebuie descoperită cauza acestuia, prin investigații aprofundate - de exemplu, examinatorul ar putea folosi un parfum la care pacientul are o reacție negativă, ducând astfel la producerea unui răspuns negativ/fals. În cazul în care examinatorul eşuează în mod repetat să producă un răspuns precis, trebuie evaluat efectul vocii sale asupra subiectului; unii examinatori, cel puțin uneori, pot elibera din vocea lor suficiente emoții negative pentru a afecta rezultatele testelor.

Un alt factor ce trebuie luat în considerare în cazul unui răspuns paradoxal este cadrul temporal al amintirii sau al imaginii implicate. Dacă subiectul supus testării se gândeşte la o persoană dată sau la relația dintre ei, răspunsul său va depinde de perioada pe care o reprezintă amintirea sau imaginea. Dacă acesta îşi

aminteşte de relația din copilărie cu fratele său, el ar putea avea un răspuns diferit față de situația în care el se va gândi la relația actuală cu acesta, întotdeauna, întrebările trebuie să fie foarte precise.

O altă cauză a unor rezultate paradoxale ale testării este condiția ; fizică a subiectului, care poate fi afectată de stres sau de slaba funcționare a glandei timus (în urma interacțiunii cu un câmp energetic foarte negativ). Glanda timus constituie punctul de control central al sistemului energetic de acupunctură al corpului, iar atunci când energia sa este foarte scăzută, rezultatele testelor sunt imprevizibile. Acest impediment poate fi uşor remediat - în numai câteva secunde - prin intermediul unei tehnici simple descoperite de dr. John Diamond şi denumită de el *„palparea glandei timus*". Glanda timus este localizată chiar în spatele coşului pieptului. Apăsați, aşadar, asupra acestei zone cu pumnul încleştat - în mod ritmic, de mai multe ori - în timp ce zâmbiți şi vă gândiți la cineva pe care-l iubiți. La fiecare apăsare spuneți „ha-ha-ha". Retestarea va arăta reluarea dominanței timice, rezultatele testării revenind la normal.

Folosirea procedurii de testare în studiul de faţă

Tehnica de testare pe care tocmai am descris-o este cea recomandată de doctorul Diamond în *Kinesiologia Comportamentală.* Singura variație introdusă în studiul de față a fost corelarea răspunsurilor cu o scală logaritmică, pentru a calibra puterea relativă a energiei în diferite atitudini, gânduri, sentimente, situații şi relații cu alți oameni. Dat fiind faptul că testul e foarte rapid (de fapt, durează mai puțin de zece secunde), este posibilă procesarea unei cantități enorme de informații

în legătură cu aceste probleme într-un interval foarte scurt de timp.

Scala numerică, generată instantaneu de către subiecții testați, variază de la 1 (valoarea cea mai mică, corespunzătoare simplei existențe fizice), trece prin 600 (vârful conştiinței obişnuite) pentru a ajunge, în cele din urmă, la 1.000 (nivelul corespunzător stadiului avansat de iluminare şi înțelegere). Răspunsurile, sub forma simplă de tipul *da* sau *nu,* determină calibrarea subiectului. De exemplu, „Dacă simplul fapt de a fi în viață reprezintă pe scala numerică 1, atunci puterea iubirii se situează peste nivelul 200?" (Subiectul va deveni puternic, indicând un răspuns afirmativ.) „Iubirea este peste 300?" (Subiectul va deveni şi mai puternic.) „Iubirea este peste 400?" (Subiectul va rămâne puternic). „Iubirea este la nivelul 500 sau peste acesta?" (Subiectul rămâne încă puternic.) în acest caz, iubirea este calibrată la nivelul 500, iar această cifră s-a dovedit a fi aceeaşi indiferent de câți subiecți au fost testați. Prin testări repetate, a fost generată o scală care se raportează corect la experiența umană, la istorie, dar şi la descoperirile psihologiei, sociologiei, psihanalizei, filosofiei şi medicinii. Această scală se potriveşte destul de precis cu stadiile conştiinței din filosofia perenă.

Examinatorul trebuie să fie conştient de faptul că răspunsurile la unele întrebări pot fi destul tulburătoare pentru subiect. Tehnica nu trebuie să fie folosită în mod iresponsabil şi, de asemenea, întotdeauna trebuie respectată dorința subiectului de a participa sau nu. În situațiile clinice, nu trebuie pusă niciodată o întrebare personală, cu excepția cazului în care răspunsul la aceasta devine pertinent în scop terapeutic. Totuşi, este posibilă punerea unei întrebări care să excludă implicarea personală din partea subiectului testat,

acesta funcționând numai ca un indicator pentru scopul calibrării.

Răspunsul la testare este independent de puterea fizică a subiectului. Este uluitor faptul că muşchii atleților slăbesc la fel cu ai tuturor celorlalți oameni, ca răspuns la un stimul nociv. Este foarte posibil ca examinatorul să fie o femeie bolnăvicioasă (ce cântăreşte puțin peste 45 de kg), iar subiectul un jucător profesionist de fotbal (ce cântăreşte peste 90 de kg), dar rezultatele testelor vor fi aceleaşi, deşi ea va apăsa brațul lui puternic cu doar două degete.

Capitolul III - Rezultatele testului şi interpretarea acestora

Unul dintre scopurile prezentului studiu este acela de a genera o hartă practică a câmpurilor energetice ale conştiinței, pentru a face posibilă schițarea marjelor şi a geografiei generale a acesteia. Acest deziderat constituie încă o zonă neînregistrată a investigației umane. Pentru a facilita înțelegerea cititorului, desemnările numerice ale câmpurilor energetice au fost rotunjite.

Dacă ne uităm pe Harta Conştiinței (vezi tabelul de mai jos), devine clar că nivelele calibrate se corelează cu anumite procese ale conştiinței - emoții, percepții sau atitudini, perspective asupra vieții şi credințe spirituale.

Harta Conştiinței					
Perspectiva asupra lui Dumnezeu	Perspectiva asupra vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conştiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
înțelept	Semnificativă	Rațiune	400	înțelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Intenție
îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A Dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	înrobire
Punitiv	înfricoşătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobator	Fără speranță	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Vindicativ	Rea	Vinovăție	30	învinovățire	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

Dacă spațiul o permite, diagrama poate fi extinsă pentru a include toate domeniile comportamentului uman. Rezultatele cercetării s-au confirmat reciproc în toate privințele; cu cât investigația este mai detaliată şi mai aprofundată, cu atât mai mare este şi gradul de confirmare al rezultatelor.

Pe scala conştiinței, punctul critic al răspunsului kinesiologic este calibrat în jurul valorii de 200, care

corespunde nivelului Curajului. Toate atitudinile, gândurile, sentimentele şi asocierile care se situează mai jos de acest nivel calibrat determină slăbirea tonusului muscular al unei persoane. Atitudinile, gândurile, sentimentele, entitățile sau personalitățile istorice care calibrează peste acest punct determină întărirea tonusului muscular al subiecților. Acesta este punctul de echilibru dintre atractorii slabi, respectiv cei puternici, dintre influența negativă şi cea pozitivă.

La nivelele inferioare pragului de 200, impulsul primar este supraviețuirea, iar în zona disperării şi a depresiei (situate la ultimul nivel al scării) până şi acest motiv lipseşte. Nivelele imediat următoare, cele ale Fricii şi Furiei, sunt caracterizate de impulsuri de egocentrism care provin tocmai din această nevoie de supraviețuire. La nivelul Mândriei, motivul supraviețuirii se poate extinde şi spre înțelegerea nevoii de supraviețuire a celorlalți. Atunci când o persoană trece însă de limita influenței dintre negativ şi pozitiv, ajungând la nivelul Curajului, bunăstarea celorlalți devine din ce în ce mai importantă. La nivelul 500, fericirea celorlalți apare ca o principală forță de motivație. Marjele superioare ale nivelului 500 sunt caracterizate de interesul pentru conştiența spirituală - atât cea individuală, cât şi a celorlalți - iar la nivelul 600, scopurile principale devin bunăstarea omenirii şi căutarea iluminării. De la nivelul 700 la 1.000, viața este dedicată salvării întregii omeniri.

Comentariu

A reflecta asupra acestei hărți poate induce o expansiune profundă a empatiei noastre cu viața în toate formele sale de expresie. Dacă vom examina

obiectiv atitudinile emoționale, vom înțelege că acestea nu sunt nici bune, nici rele; judecățile moralizatoare sunt numai o funcție a punctelor de vedere de la care provin.

Observăm, de exemplu, că o persoană aflată în Durere, care calibrează la nivelul energetic inferior 75, va fi într-o stare mult mai bună dacă se va ridica la nivelul Mâniei (calibrat la 150). Mânia, în sine o emoție destructivă, rămâne încă o stare inferioară a conştiinței, dar după cum o arată istoria societății, Apatia poate limita atât indivizi izolați, cât şi întregi subculturi. Dacă cei care nu mai speră nimic ajung să-şi dorească ceva mai bun (Dorința, la 125) şi apoi folosesc energia Mâniei, de la nivelul 150, pentru a dezvolta Mândria (175), atunci vor fi capabili să facă următorul pas spre Curaj (calibrat la nivelul 200), pentru a putea începe apoi să-şi amelioreze condiția individuală sau colectivă.

Şi invers, persoana care a ajuns la o stare echilibrată de Iubire Necondiționată va considera inacceptabil să experimenteze orice altceva. Cu cât avansăm pe scala evolutivă a propriei conştiințe, procesul descris mai sus se va perpetua şi se va corecta de la sine, în aşa fel încât dezvoltarea personală va deveni un mod de viață. Acest fenomen poate fi observat în mod obişnuit printre membrii grupurilor de autoajutorare bazate pe cei doisprezece paşi, care lucrează constant pentru a depăşi atitudinile negative de genul victimizării sau intoleranței. Persoanele care se situează mai jos pe scala conştiinței pot găsi că aceste atitudini sunt acceptabile, putând chiar să le apere sau să le justifice.

Pe tot parcursul istoriei, toate marile discipline spirituale ale lumii au fost preocupate de tehnicile de a accede în aceste niveluri de conştiință. Majoritatea au

afirmat că depăşirea acestor obstacole este o datorie esențială; succesul ar depinde deopotrivă de maestru şi de însuşirea învățăturilor, instrucțiunilor specifice şi surselor de inspirație, fără de care aspirantul va dispera în fața incapacității sale de a-şi atinge scopul. Sperăm că harta noastră va facilita această strădanie umană supremă.

Efectul epistemologic al conştientizării acestei scheme este unul subtil, dar observabil; implicațiile acestor descoperiri au aplicații dintre cele mai pragmatice în sport, medicină, psihiatrie, psihologie, relații personale şi în căutarea generală a fericirii. Contemplarea Hărții Conştiinței poate, de exemplu, să transforme radical capacitatea unei persoane de a înțelege cauzalitatea. Aşa cum însăşi percepția evoluează odată cu nivelul conştiinței, devine evident că şi ceea ce lumea numeşte domeniul cauzelor este de fapt un domeniu al efectelor. Asumându-şi responsabilitatea pentru consecințele propriei sale percepții, observatorul poate să-şi depăşească rolul de victimă, ajungând la conştientizarea faptului că „nimic din exterior nu are putere asupra ta". Ceea ce determină efectul pozitiv sau negativ în viața noastră, faptul că întâmplările vieții devin fie o oportunitate, fie un factor de stres pentru noi, nu ține de aceste întâmplări, ci de felul în care noi reacționăm în fața lor, de atitudinea pe care o avem față de ele.

Stresul psihologic este în mod clar un efect al unei condiții căruia îi opunem rezistență sau de care dorim să scăpăm, dar această condiție nu are de fapt vreo putere în sine. Nimic nu are puterea de a „crea" stresul. Muzica tare poate face să crească presiunea sângelui în cazul unei persoane sau poate deveni o sursă de încântare în cazul alteia. Dacă nu este dorit, un divorț

poate fi traumatic, dar dacă este dorit poate constitui o eliberare.

De asemenea, Harta Conştiinţei aruncă o nouă lumină asupra progresului istoriei. O distincție foarte importantă pentru scopurile acestui studiu este cea dintre forță şi puterea adevărată. Putem, de exemplu, să cercetăm o epocă istorică, cum ar fi sfârşitul colonialismului britanic în India. Dacă vom calibra poziția Imperiului Britanic din acel timp, aceea a interesului personal şi a exploatării, vom descoperi că ea se găseşte pe scala conştiinței cu mult sub nivelul 200. Motivația lui Mahatma Gandhi (calibrată la nivelul 700) era foarte aproape de vârful conştienței umane obişnuite. Gandhi a avut câştig de cauză deoarece poziția sa era de departe mult mai puternică. Imperiul Britanic a reprezentat forța (calibrată la nivelul 175), iar atunci când forța întâlneşte puterea, sfârşeşte invariabil prin a fi învinsă în cele din urmă.

De asemenea, putem să observăm şi faptul că, pe tot parcursul istoriei, societatea a încercat să „trateze" problemele sociale prin acțiuni legislative, strategii, manipulare comercială, legi sau interdicții - toate manifestări ale forței - numai pentru a ajunge la concluzia că aceste probleme - în ciuda faptului că au fost tratate - persistă sau revin. Deşi atât guvernele, cât şi indivizii, pornind de la diferite poziții ale forței sunt miopi în această privință, unui observator sensibil îi devine evident faptul că multiplele condiții ale conflictului social nu vor dispărea până când nu va fi descoperită şi „vindecată" etiologia fundamentală a acestora.

Diferența dintre a trata şi a vindeca este aceea că în cazul primei noțiuni contextul rămâne acelaşi, în timp ce în cazul celei de-a doua răspunsul clinic este

determinat tocmai de o schimbare a contextului. Cu alte cuvinte, ceea ce se urmăreşte este înlăturarea completă a cauzei problemei, şi nu doar o atenuare a simptomelor. Una e să prescrii un antihipertensiv pentru presiunea mare a sângelui şi cu totul altceva să extinzi contextul de viață al pacientului, pentru ca acesta să înceteze să mai fie furios şi represiv.

Să sperăm că empatia ce rezultă din contemplarea Hărții Conştiinței va micşora drumul spre Bucurie. Cheia bucuriei stă în blândețea necondiționată pentru toate formele vieții (inclusiv pentru cea proprie) pe care o numim compasiune. Fără compasiune, strădania umană nu poate realiza nimic semnificativ. Putem generaliza acest aspect de la terapia individuală la un context social mai larg, în care pacientul nu poate fi cu adevărat însănătoşit şi total vindecat până când nu invocă puterea compasiunii pentru el şi pentru cei din jurul lui. Ajunsă în acest punct, persoana care a fost vindecată va începe să vindece la rândul ei.

Capitolul IV - Nivelele conştiinţei umane

Milioane de calibrări, de-a lungul anilor în care s-a desfăşurat acest studiu, au definit o gamă de valori ce corespunde exact unor seturi de atitudini şi emoţii, localizate de anumite câmpuri energetice de atracție, asemănător felului în care câmpurile electromagnetice adună pilitura de fier. Am adoptat următoarea clasificare a acestor câmpuri energetice din dorința de a le face uşor de înțeles şi de a le păstra totodată corecte din punct de vedere clinic.

Este foarte important să amintim că cifrele acestor calibrări nu reprezintă o progresie aritmetică, ci una *logaritmică.* Astfel, nivelul 300 *nu* reprezintă dublul amplitudinii nivelului 150, ci este 300 la puterea a zecea. Prin urmare, o creştere de numai câteva puncte reprezintă un mare avans în ceea ce priveşte puterea; rata de creştere a puterii, pe măsură ce avansăm pe scală, este una enormă.

Modalitățile în care se exprimă diferitele nivele ale conştiinței umane sunt profunde şi exhaustive, iar efectele acestora sunt deopotrivă generale şi subtile. Toate nivelele situate sub pragul 200 sunt destructive pentru viață, atât în ceea ce priveşte indivizii, cât şi societatea în general. Toate nivelele situate deasupra acestui prag constituie expresii constructive ale puterii. Nivelul decisiv care desparte domeniile forței şi puterii este nivelul 200.

Atunci când descriem corelațiile emoționale ale câmpurilor energetice ale conştiinței e bine să reamintim faptul că acestea se manifestă arareori ca stări pure într-un individ. Nivelele conştiinței sunt întotdeauna amestecate; o persoană poate opera la un anumit nivel într-un domeniu al vieții şi la un cu totul alt nivel în alt

domeniu. Nivelul general al conştiinței unui individ este dat de suma totală a efectelor acestor nivele diferite.

Nivelul 20 al energiei - Ruşinea

Nivelul Ruşinii se apropie periculos de moarte. Cei aflați la acest nivel pot chiar alege să moară recurgând la un act conştient de sinucidere sau, într-un mod mai subtil, prin refuzul de a lua acele măsuri şi atitudini care le-ar putea prelungi viața.

Tot aici întâlnim adesea şi moartea printr-un accident evitabil. Cu toții suntem conştienți într-o măsură mai mare sau mai mică de cât de dureroasă e umilința. De ruşine, ne punem capul în pământ şi aproape că ne dorim să devenim invizibili. Exilarea este un accesoriu obişnuit al ruşinii şi, în societățile primitive, din care cu toții provenim, exilarea echivala cu moartea.

Experiențele din copilărie, cum sunt de exemplu abuzurile sexuale (care conduc la Ruşine), marchează personalitatea pe viață, în afară de cazul în care sunt rezolvate pe cale terapeutică. După cum a stabilit Freud, Ruşinea produce nevroze. Ea este distructivă pentru sănătatea emoțională şi psihologică şi, ca o consecință a stimei scăzute de sine, predispune la dezvoltarea afecțiunilor psihice. O persoană a cărei personalitate are la bază Ruşinea este timidă, retrasă şi introvertită.

Ruşinea este folosită ca unealtă a cruzimii, iar victimele sale devin adesea, la rândul lor, crude. Copiii ruşinoşi sunt cruzi deopotrivă cu animalele şi cu ei înşişi. Comportamentul persoanelor a căror conştiință se situează abia la nivelul 20 este unul periculos. Ei sunt predispuşi la halucinațiile proprii unei naturi

acuzatoare, la paranoia, în vreme ce alții devin psihotici sau comit crime bizare.

Unii indivizi marcați de Ruşine îşi compensează acest neajuns prin perfecționism şi rigiditate, devenind încrâncenați şi intoleranți. Exemple notorii ale acestui fapt sunt extremiştii morali, ce formează grupuri vigilente, proiectând asupra altora (pe care se simt apoi îndreptățiți să-i agreseze) propria lor ruşine inconştientă. Nu de puține ori, criminalii în serie au acționat sub resortul unui moralism sexual, justificat de dorința de a pedepsi femeile „rele".

Deoarece trage în jos întregul nivel al personalității, Ruşinea cauzează vulnerabilitate şi în fața celorlalte emoții negative, generând astfel de multe ori îngâmfare, mânie şi sentimente de vinovăție.

Nivelul 30 al Energiei: Vinovăția

Atât de des folosită în societatea noastră pentru a manipula şi pedepsi, vinovăția se manifestă într-o varietate de expresii, cum ar fi: remuşcările, auto-incriminarea, masochismul şi întreaga gamă a simptomelor victimizării. Vinovăția inconştientă generează tulburări psihosomatice, predispoziții la accidente şi comportament înclinat spre suicid. Mulți oameni se luptă toată viața lor cu vinovăția, în timp ce alții încearcă cu disperare o evadare din acest cerc vicios, prin negarea amorală a oricărei vinovății.

Cei dominați de vinovăție devin preocupați de „păcat", atitudine emoțională ce este adesea exploatată

în scopuri de coerciție şi control de către demagogii religioşi. Aceşti misiți ai păcatului şi salvării, obsedați de pedeapsă, îşi proiectează şi-şi manifestă adesea asupra celorlalți propriile sentimente de vinovăție.

Subculturile în care subzistă aberația autoflagelării manifestă de multe ori şi alte forme endemice de cruzime, cum ar fi ritualul public de ucidere a animalelor. Vinovăția provoacă furia, a cărei expresie este adesea crima. Pedeapsa capitală este un exemplu al felului în care uciderea încântă o populație dominată de vinovăție. Găsim un exemplu al acestui fapt şi dacă privim spre neiertătoarea noastră societate americană. Aceasta se foloseşte de presă pentru a-şi pune victimele la stâlpul infamiei şi uzează de pedepse a căror valoare inhibitoare ori coercitivă nu a fost demonstrată niciodată.

Nivelul 50 al energiei: Apatia

Acest nivel este caracterizat de sărăcie, disperare şi lipsă a speranței. Lumea şi viitorul arată sumbru; patosul este leit-motivul vieții. Este o stare a neajutorării; victimelor sale, înconjurate de nevoi, le lipsesc nu numai resursele, ci şi energia pentru a se salva. În afară de cazul în care energia exterioară este oferită de îngrijitori, poate surveni moartea prin sinucidere pasivă. Lipsiți de voința de a trăi, aceşti neajutorați privesc în gol, inerți la stimuli, până ce ochii încetează să mai clipească pentru ca, în cele din urmă, să nu mai aibă suficientă energie nici măcar pentru a înghiți hrana.

Acesta este nivelul celor fără adăpost şi ai părăsiților societății. Este, de asemenea, destinul multor bătrâni şi bolnavi izolați. Apaticii sunt dependenți, cei din jurul lor îi percep însă ca pe o povară.

De prea multe ori, societății îi lipseşte motivația necesară pentru a fi cu adevărat de ajutor culturilor şi indivizilor aflați la acest nivel, care sunt văzuți ca nişte risipitori inutili ai resurselor. Nivelul Apatiei este cel al străzilor Calcuttei, unde numai o sfântă asemeni maicii Tereza şi a ucenicilor ei au avut curajul să intervină. Este nivelul abandonării speranței şi puțini au curajul de a privi în față aceste lucruri.

Nivelul 75 al energiei - Durerea

Este nivelul tristeții, pierderii şi descurajării. Cei mai mulți dintre noi am trecut prin aceste stări pentru un timp, dar aceia care rămân la acest nivel trăiesc o viață de regrete şi depresii constante. Este nivelul doliului, deposedării şi al regretelor față de trecut. Este, de asemenea, nivelul celor care s-au obişnuit să piardă şi al jucătorilor cronici, care acceptă ruina ca pe o parte a stilului lor de viață, ajungând adesea până la pierderea slujbelor, prietenilor, familiei, banilor, şansei şi sănătății lor.

Pierderile majore suferite în prima parte a vieții îl fac mai târziu pe subiectul lor vulnerabil la acceptarea pasivă a durerii, ca şi cum suferința ar fi prețul vieții. Cel aflat în Durere vede suferință peste tot: suferința copiilor, tristețea condiției lumii, tristețea vieții. Acest nivel îşi pune amprenta asupra întregii viziuni existențiale. O parte a sindromului pierderii este noțiunea ireversibilității a ceea ce a fost pierdut sau a ceea ce simboliza aceasta. În acest punct avem de-a face cu o trecere de la particular la general, astfel încât

pierderea unei ființe iubite este echivalată cu pierderea iubirii înseşi. La acest nivel, atare pierderi emoționale pot declanşa o depresie serioasă sau chiar moartea.

Deşi Durerea este cimitirul vieții, ea are totuşi mai multă energie decât Apatia. Astfel, când un pacient traumatizat şi apatic începe să plângă, ştim că starea lui este mai bună. Odată ce începe să plângă, va şi mânca din nou.

Nivelul 100 al energiei - Frica

La nivelul 100 avem la dispoziție mai multă energie. Frica sau pericolul sunt sănătoase. Frica guvernează o mare parte a lumii: Frică de duşmani, frică de bătrânețe sau moarte, teama de a fi respins şi o multitudine de alte sentimente de frică motivate social constituie declanşatorii primari ai motivației în viețile multor oameni.

Din perspectiva acestui nivel, lumea - plină de capcane şi amenințări - pare să se afle la cheremul hazardului. Frica şi accesoriul său nelipsit, insecuritatea, sunt instrumentele de control preferate de agențiile opresive totalitare şi de manipulatorii importanți. La rândul lor, mass-media şi publicitatea se folosesc de frică pentru a-şi creşte procentul de piață.

Proliferarea temerilor este la fel de nelimitată ca imaginația umană; odată ajunşi în ghearele fricii, chiar şi cele mai inocente evenimente ne-o alimentează. Frica devine obsesivă şi poate lua orice formă. Teama de a pierde o relație conduce la gelozie şi la un nivel cronic de stres. O gândire marcată de frică poate cauza paranoia sau apariția structurilor neurotice defensive. De asemenea, pentru că este şi contagioasă, Frica poate deveni o tendință socială dominantă.

Frica limitează dezvoltarea personalității şi favorizează inhibițiile. Deoarece este nevoie de energie pentru a depăşi Frica, cei aflați sub imperiul ei nu pot atinge un nivel mai înalt dacă nu sunt ajutați. Astfel, cel temător, pentru a se elibera de sub robia Fricii, va căuta lideri puternici, ce par că şi-au învins propriile temeri.

Nivelul 125 al energiei - Dorinţa

La acest nivel avem de-a face cu încă şi mai multă energie. Dorința motivează multe domenii ale activității umane, printre care şi economia. Cei din sfera publicității apasă pe această coardă pentru a ne programa cu dorințe legate de pornirile noastre instinctuale. Dorința e cea care ne face să depunem mari eforturi pentru a ne atinge obiectivele sau pentru a obține anumite recompense. Dorința de bani, prestigiu sau putere e cea care conduce viețile multora dintre cei ce au reuşit să-şi învingă Teama.

De asemenea, Dorința constituie nivelul patimilor şi al dependenței (şi nu de puține ori, la acest nivel, dorința devine chiar mai importantă decât viața). Victima Dorinței poate fi inconştientă cu privire la fundamentul motivelor sale. Unii oameni devin dependenți de dorința de atenție şi-i conduc pe ceilalți prin pretențiile lor. Dorința de acceptare sexuală a produs o întreagă industrie cosmetică şi de modă.

Dorința are de-a face cu acumularea şi lăcomia. Dar - pentru că e un câmp energetic în mişcare - dorința e insațiabilă, astfel încât satisfacerea unei dorințe este imediat înlocuită de o altă dorință nesatisfăcută, pentru altceva. Iată de ce multimilionarii rămân obsedați de dorința de a câştiga tot mai mulți bani.

În mod evident, Dorința e un stadiu mult mai înalt decât Apatia sau Durerea. Pentru a „primi” trebuie să ai mai întâi energia de a „dori”. Televiziunea are o influență majoră asupra multor oameni, cărora le inoculează şi le întreține apoi dorințele până la gradul în care depăşesc Apatia şi încep să caute o viață mai bună. Dorința ne poate aduce pe drumul înțelegerii. Ea poate fi, aşadar, o trambulină spre nivelele mai înalte ale conştienței.

Nivelul 150 al energiei - Furia

Deşi Furia poate conduce la crimă şi la război, ca nivel energetic ea se găseşte mult mai departe de moarte decât nivelele inferioare ei. Furia poate conduce atât la acțiuni constructive, cât şi la acțiuni destructive. Atunci când oamenii lasă în urmă Apatia şi Durerea pentru a-şi depăşi Frica, ei încep să dorească; Dorința conduce la frustrare care, la rândul ei, conduce la Furie. Astfel, Furia poate fi un punct de sprijin prin care cei oprimați pot fi catapultați, în cele din urmă, spre libertate. Furia împotriva injustiției sociale, ca şi cea îndreptată împotriva victimizării şi inegalității a dat naştere unor mişcări importante, ce au condus la schimbări majore în structura societății.

Dar Furia se exprimă cel mai adesea ca resentiment şi răzbunare, fiind astfel volatilă şi periculoasă. Ca stil de viață, Furia este exemplificată de oamenii iritabili şi explozivi, exagerat de sensibili la glume şi ironii (chiar şi la cele mai nevinovate), devenind astfel certăreți, belicoşi şi procesomani.

De vreme ce Furia izvorăşte din dorința frustrată, ea se bazează pe câmpul energetic imediat inferior ei. Frustrarea provine din exagerarea importanței dorințelor. O persoană mânioasă, asemeni copilului

frustrat, începe să țipe. Furia conduce lesne la ură, sentiment ce are un efect eroziv asupra tuturor domeniilor vieții.

Nivelul 175 al energiei - Mândria

Mândria, care se situează la nivelul energetic 175, are suficientă energie pentru a pune în mişcare Marina SUA. Acesta este nivelul spre care tinde majoritatea oamenilor de astăzi. Oamenii încearcă un sentiment pozitiv atunci când ating acest nivel, spre deosebire de cel pe care-l experimentează în cazul câmpurilor energetice mai joase. Această înălțare a stimei de sine constituie balsamul tuturor suferințelor îndurate la nivelele inferioare ale conştiinței. Mândria arată bine şi ştie acest lucru, defilând semeț prin marea paradă a vieții.

Mândria este tot atât de departe de Ruşine, Vinovăție sau Frică precum disperarea vieții de ghetou față de mândria de a face parte dintr-un corp de elită al armatei, cum este cel al Marinei. Mândria are în general o reputație bună şi este încurajată din punct de vedere social. Cu toate acestea, după cum vedem din schema nivelelor conştiinței, ea este suficient de negativă pentru a rămâne sub nivelul critic de 200. Din acest motiv, mândria se simte bine numai dacă este pusă în contrast cu nivelele inferioare.

Mândria este defensivă şi vulnerabilă pentru că depinde de condiții exterioare, în lipsa cărora poate reveni la un nivel inferior. Un „eu” supraevaluat este vulnerabil. Mândria rămâne slabă pentru că poate fi dărâmată de pe piedestalul ei, devenind Ruşine. Aceasta este, de fapt, pericolul ce alimentează temerile legate de pierderea mândriei.

Mândria este divizibilă şi dă naştere facţionalismului, iar consecinţele acestui fapt sunt costisitoare. S-a murit destul de adesea din raţiuni ce ţineau de Mândrie. Armatele s-au măcelărit cu regularitate pentru un alt aspect al mândriei, numit naţionalism.

Războaie religioase, terorism politic şi bigotism, istoria teribilă a Orientului Mijlociu şi a Europei Centrale - toate acestea sunt preţul Mândriei, pe care fiecare societate îl plăteşte.

Partea inferioară a Mândriei este aroganţa, negaţia şi refuzul. Aceste caracteristici blochează dezvoltarea. În Mândrie, refacerea din dependenţa dată de patimi este imposibilă, pentru că sunt negate problemele emoţionale sau defectele de caracter. De altfel, toată problema negării este una legată de Mândrie. Astfel, Mândria se constituie într-o piedică foarte vizibilă pe drumul dobândirii adevăratei puteri, care va pune în locul Mândriei adevăratul prestigiu şi măreţie.

Nivelul 200 al Energiei - Curajul

La nivelul 200 apare pentru prima dată puterea. Atunci când testăm subiecţi la niveluri energetice inferioare pragului de 200 observăm, aşa cum se poate verifica numaidecât, că toţi încearcă senzaţii de slăbiciune. Toţi devin însă puternici ca răspuns la câmpurile favorabile vieţii, situate peste acest prag.

Aceasta este linia critică, ce distinge influenţele pozitive ale vieţii de cele negative. La nivelul Curajului are loc atingerea adevăratei puteri. Prin urmare, avem de-a face, de asemenea, cu un nivel de întărire. Aceasta este zona explorării, realizării, forţei şi determinării. La nivelele inferioare, lumea este văzută ca fiind lipsită de

speranță, tristă, înfricoşătoare sau frustrantă, dar la nivelul Curajului viața este incitantă, provocatoare şi stimulatoare. Curajul implică disponibilitatea de a încerca lucruri noi şi de a da piept cu vicisitudinile vieții. La acest nivel de întărire putem să gestionăm cu adevărat oportunitățile pe care ni le oferă viața. Spre exemplu, la nivelul 200 există energia necesară însuşirii aptitudinilor pe care le presupune o nouă profesie. Dezvoltarea şi educația devin obiective realizabile. De asemenea, există capacitatea de a face față temerilor sau defectelor de caracter şi de a creşte în ciuda acestora. Anxietatea nu ne mai zădărniceşte aspirațiile, aşa cum făcea în stadiile inferioare ale evoluției. Obstacolele care înfrâng oamenii a căror conştiință se află sub nivelul 200 acționează ca stimuli pentru cei ce au evoluat în acest prim nivel de putere adevărată.

Oamenii de la acest nivel restituie lumii la fel de multă energie câtă primesc, în vreme ce, la nivelele inferioare, populațiile şi indivizii atrag energie de la societate fără să ofere nimic în schimb. Deoarece realizarea implică un feed-back pozitiv, stima şi valorizarea de sine devin tot mai puternice. Aici începe productivitatea.

Nivelul colectiv al conştiinței omenirii s-a păstrat la valoarea de 190 vreme de multe secole şi, în mod ciudat, abia în ultimul deceniu a făcut un salt la nivelul actual de 204. *(Prima ediție a acestui volum a apărut în 1995. N. Tr)*

Nivelul 250 al energiei - Neutralitatea

Energia devine foarte pozitivă pe măsură ce ne apropiem de nivelul Neutralității. Am numit acest nivel al Neutralității pentru că este definit de eliberarea din

poziționalitatea caracteristică stadiilor inferioare. Sub nivelul 250, conştiința tinde spre dihotomii şi poziții rigide, fapt care constituie un impediment într-o lume mai curând complexă şi multifuncțională decât în alb şi negru.

Abordarea unor atare poziții crează polarizare care, la rândul ei, generează opoziție şi diviziune. Aşa cum se întâmplă şi în artele marțiale, o poziție rigidă devine un punct vulnerabil; ceea ce nu se îndoaie este în pericol să se spargă. Ridicându-se deasupra barierelor sau opozițiilor ce disipează energia, condiția Neutralității permite abordarea problemelor într-un mod flexibil şi realist. A fi neutru înseamnă a fi relativ neataşat de consecințe şi eşecuri, neîmplinirea unui drum nemaifiind considerată frustrantă, înspăimântătoare sau o înfrângere.

O persoană aflată la nivelul Neutralității poate spune „Bine, dacă nu voi reuşi să primesc acest serviciu, voi găsi altul". Acesta este începutul încrederii interioare în sine. A simți şi înțelege puterea înseamnă a nu te lăsa intimidat, dar în acelaşi timp a nu dori neapărat să demonstrezi ceva. Aşteptarea că viața, cu suişurile şi coborâşurile ei, va fi în fond bună dacă ne putem adapta, e o atitudine proprie nivelului 250.

Oamenii aflați la nivelul Neutralității au simțul bunăstării. Emblema acestui nivel e încrederea în capacitățile necesare pentru a trăi în lume. Acesta este nivelul Siguranței. Cu oamenii din acest nivel este uşor să te înțelegi şi în preajma lor te simți în siguranță, pentru că ei nu sunt interesați de dispute, competiții şi vinovăție. Ei ne transmit încredere fiind ei înşişi, netulburați din punct de vedere emoțional.

Această atitudine evită judecățile şi nu conduce la vreo nevoie de a controla comportamentul celorlalți. În

acelaşi timp, dat fiind că oamenii Neutri valorizează libertatea, ei sunt la rândul lor greu de controlat.

Nivelul 310 al Energiei - Bunăvoinţa

Acest nivel foarte pozitiv de energie poate fi considerat o poartă spre nivelele superioare. Dacă, de exemplu, cei aflați la nivelul Neutralității se descurcă bine la locul de muncă, la nivelul Bunăvoinței avem de-a face cu excelența, succesul în orice încercări fiind un lucru obişnuit.

Aici dezvoltarea este rapidă pentru că aceşti oameni sunt aleşi pentru a avansa. Pe de o parte, bunăvoința implică depăşirea rezistenței interioare în fața vieții şi pe de alta, disponibilitatea de a lua parte la ea. Sub nivelul 200 oamenii tind să fie limitați, dar la nivelul 310 are loc o mare deschidere. La acest nivel oamenii devin foarte prietenoşi, iar succesul economic şi social pare să urmeze automat.

Spre exemplu, cei binevoitori nu sunt îngrijorați de şomaj; ei. vor accepta orice slujbă, ori îşi vor crea propria afacere şi carieră. Nu se simt înjosiți de funcțiile de execuție sau de a pomi de jos. Sunt îndatoritori față de ceilalți şi contribuie la binele societății. De asemenea, ei sunt deschişi față de problemele interioare şi nu se; confruntă cu blocaje majore în învățare.

La acest nivel, stima de sine este ridicată, fiind întărită de feed back-ul pozitiv primit de la societate în forma recunoaşterii, aprecierii şi recompensei. Cel binevoitor este empatic şi sensibil la: nevoile celorlalți. Ei sunt cei ce construiesc societatea şi principalii contribuitori ai acesteia. Au capacitatea de a se corija pe ei înşişi, dat fiind că tind să învețe din propriile

experienţe. Depăşind Mândria, ei sunt dispuşi să-şi privească în faţă defectele şi să înveţe de la alţii. La acest nivel, oamenii devin studenţi excelenţi. Ei sunt uşor de instruit şi reprezintă o considerabilă sursă de putere pentru societate.

Nivelul 350 al energiei: Acceptarea

La acest nivel al conştienţei are loc o transformare majoră în ceea ce priveşte înţelegerea faptului că sursa şi creatorul experienţei de viaţă ale unui individ este el însuşi. Asumarea unei atare responsabilităţi este proprie acestui nivel de evoluţie, caracterizat de capacitatea de a trăi în armonie cu forţele vieţii.

Toţi oamenii din nivelele inferioare pragului 200 înclină să fie lipsiţi de putere şi se privesc pe ei înşişi ca pe nişte victime aflate la cheremul valurilor vieţii. Acest fapt îşi are originea în credinţa că sursa fericirii sau cauza problemelor cuiva se află „în afara acestei lumi". Prin înţelegerea faptului că sursa fericirii e în noi înşine, acest nivel aduce cu sine un salt imens. În acest stadiu nu mai atribuim unui ceva „supranatural" capacitatea de a ne face fericiţi şi nici dragostea nu mai este privită drept ceva dat şi apoi luat înapoi de un altul, ci izvorând din noi înşine.

Acceptarea nu trebuie confundată cu pasivitatea, care constituie un simptom al Apatiei. Forma de acceptare de care ne ocupăm acum permite angajarea în viaţă şi în circumstanţele acesteia, fără a încerca însă să ne aliniem viaţa unei planificări.

Odată cu acceptarea (dat fiind că am depăşit negarea) avem de-a face cu percepţia şi calmul emoţional. Vedem acum lucrurile fără a le mai deforma sau înţelege greşit şi, în acelaşi timp, contextul

experienței ni se lărgeşte în aşa fel încât devenim capabili să vedem lucrurile în ansamblu. În esență, acceptarea implică echilibrul, măsura şi caracterul potrivit.

Cei aflați la nivelul Acceptării nu sunt interesați să determine ce anume este rău sau bun, ci se dedică rezolvării problemelor. Slujbele dificile nu le creează vreun disconfort şi nici descurajare. Obiectivele pe termen lung încep să devină prevalente față de cele pe termen scurt; autodisciplina şi stăpânirea domeniului lor de activitate devin şi ele un loc comun.

La nivelul Acceptării nu mai suntem polarizați de conflicte sau opoziții; înțelegem că şi ceilalți oameni au aceleaşi drepturi ca noi şi respectăm acest lucru, pentru că punem preț pe echitate. Dacă nivelele inferioare sunt caracterizate de rigiditate, la acest nivel începe să apară pluralitatea, ca o formă de rezolvare a problemelor.

Prin urmare, acest nivel este eliberat de discriminare şi intoleranță. De asemenea, există o conştiență a faptului că egalitatea nu exclude; că acceptarea, mai curând decât să respingă, uneşte şi înglobează.

Nivelul 400 al energiei: Raţiunea

Inteligența şi rațiunea ies la rampă atunci când depăşim emoționalitatea proprie nivelelor inferioare. Rațiunea este capabilă să gestioneze cantități mari şi complexe de date şi să ia rapid deciziile corecte; e capabilă să înțeleagă relațiile, gradațiile şi distincțiile şi astfel, manipularea simbolurilor ca pe nişte concepte abstracte devine din ce în ce mai importantă. Acesta

este nivelul ştiinței, al medicinei şi al capacității crescute de conceptualizare şi comprehensiune în general. Cunoaşterea şi educația sunt considerate foarte importante aici. Înțelegerea şi informația sunt instrumentele principale ale realizării, care constituie emblema nivelului 400. Acesta este nivelul laureaţilor premiului Nobel, al marilor oameni de stat, al judecătorilor de la Curtea Supremă. Einstein, Freud şi alte figuri importante din istoria gândirii se încadrau aici.

Neajunsurile acestui nivel sunt eşecul de a distinge cu claritate diferența dintre simboluri şi ce anume reprezintă ele şi confuzia între lumile obiective şi cele subiective, fapt care limitează înțelegerea cauzalității. La acest nivel e uşor să scăpăm din vedere pădurea din cauza copacilor, să devenim seduşi de concepte şi teorii şi să sfârşim fără să atingem punctul esențial. În sine, intelectualizarea poate deveni un capăt de linie. Rațiunea este limitată prin faptul că nu ne oferă capacitatea de a discerne esența sau punctul critic al unei probleme.

Rațiunea nu constituie în sine o cale spre adevăr. Ea oferă o mare cantitate de informații dar îi lipseşte capacitatea de a rezolva discrepanțele din date şi concluzii. Toate argumentele filosofice sună convingător în felul lor. Deşi rațiunea este foarte eficientă într-o lume tehnicizată în care domină metodele logice, tot ea constituie, paradoxal, principalul blocaj în calea atingerii unor nivele superioare ale conştiinței. Depăşirea acestui nivel este relativ puțin obişnuită în societatea noastră.

Nivelul 500 al energiei: Iubirea

Nivelul de care ne ocupăm acum nu se referă la iubirea reflectată în mass-media. Ceea ce este denumit îndeobşte prin iubire nu este altceva decât o emoție intensă în care se combină atracția (deopotrivă fizică şi emoțională), posesivitatea, controlul, patima, erotismul şi noutatea. Deşi este de regulă imperceptibilă şi fluctuantă, nu de puține ori, dacă este împiedicată, această emoție dă la iveală o furie şi o dependență pe care inițial le mascase. Că iubirea se poate schimba în ură este deja un loc comun, dar ceea ce se denumea îndeobşte prin acest termen, *iubire,* este mai curând un sentimentalism dependent. Ura îşi are izvorul în mândrie, nu în iubire şi, probabil, într-o relație, în care iubirea se transformă în ură, nici nu a existat vreodată iubire adevărată.

Nivelul 500 este caracterizat de dezvoltarea unei iubiri necondiționate, neschimbătoare şi permanente. Ea nu fluctuează, pentru că sursa ei, aflată în însăşi persoana care iubeşte, nu este dependentă de factori exteriori. A iubi este o stare de a fi. Este un mod de a te raporta la lume, unul plin de iertare, atenție şi implicare. Iubirea nu este intelectuală şi nici nu provine din minte; iubirea izvorăşte din inimă. Ea are capacitatea de a-i înălța pe alții şi poate face lucruri mari datorită purității motivelor sale.

La acest nivel de dezvoltare, capacitatea de a distinge esența devine prevalentă, miezul unei probleme devine preocuparea de căpetenie. Fiind depăşită Rațiunea, apare capacitatea de a recunoaşte instantaneu totalitatea unei probleme şi contextul lărgit al acesteia. Rațiunea se ocupă numai de domeniul particularului, dar iubirea surprinde întregul. Acestă abilitate, adesea asumată intuiției, este capacitatea de înțelegere instantanee fără a recurge la procesarea

succesivă a simbolurilor. Acest fenomen aparent abstract este de fapt unul foarte concret; el este acompaniat de o însemnată eliberare de endorfină în creier.

Iubirea nu ia nici o poziție, fiind astfel globală şi mai presus de separația poziționalității. Astfel, este posibil să fim „unul cu celălalt" ca şi cum nu ar mai exista nici o barieră. Iubirea este aşadar inclusivă, lărgind în mod progresiv semnificația sinelui. Iubirea se concentrează asupra binelui din viață, în toate formele de expresie ale acestuia. Ea dizolvă negativitatea mai curând recontextualizând-o decât atacând-o frontal.

Acesta este nivelul adevăratei fericiri, dar, deşi lumea este fascinată de subiectul iubirii şi toate religiile viabile calibrează cel puțin la nivelul 500, e interesant de notat că numai 0,4 % din , populația lumii a atins vreodată acest nivel de evoluție al conştiinței.

Nivelul 540 al energiei - Bucuria

Pe măsură ce iubirea devine tot mai necondiționată, ea începe să fie percepută ca bucurie interioară. Nu e vorba de bucuria cauzată de i o turnură favorabilă a evenimentelor, ci de un companion constant al tuturor activităților. Mai curând decât dintr-o sursă anume, bucuria izvorăşte din fiecare moment al existenței. Nivelul 540 este totodată şi cel al vindecării şi al grupurilor spirituale de ajutor.

Mai sus de nivelul 540 începe nivelul sfinților, vindecătorilor şi al studenților avansați. Caracteristică acestui câmp energetic este ; capacitatea de a avea o răbdare imensă şi o persistență a atitudinii pozitive chiar dacă suntem puşi în fața unor adversități prelungite. Emblema acestei stări este compasiunea.

Oamenii care au ajuns la i acest nivel au un efect notabil asupra celorlalți. Ei sunt capabili de ; perioade lungi de extaz şi visare cu ochii deschişi, fapt ce le induce o stare de iubire şi pace. Lumea văzută de cei care au atins nivelul 500 este iluminată de o neasemuită frumusețe şi perfecțiune a creației. Totul se întâmplă fără efort, prin sincronicitate, iar lumea şi orice lucru din ea e văzută ca fiind o expresie a iubirii şi divinității. Voința individuală este absorbită în voința divină. Este simțită o prezență, a cărei putere facilitează fenomene situate în afara aşteptărilor convenționale ale realității (pe care observatorul obişnuit le numeşte miraculoase). Aceste fenomene reprezintă puterea câmpului energetic şi nu a individului.

Simțul responsabilității față de ceilalți este şi el de o altă calitate i la cei din acest nivel, comparativ cu reprezentanții nivelelor inferioare. Astfel, există dorința de a folosi starea conştiinței cuiva; întru folosul vieții înseşi şi nu în beneficiul câtorva indivizi. Această capacitate de a iubi simultan mulți oameni este acompaniată de ; descoperirea că, pe măsură ce iubim mai mult, creşte şi capacitatea noastră de a iubi.

Experiențele de moarte clinică, ce sunt în mod caracteristic i transformatoare prin efectele lor, au permis adesea oamenilor să; experimenteze nivelele energetice situate între 540-600.

Nivelul 600 al energiei - Pacea

Acest câmp energetic este asociat cu experiența desemnată prin termenii de transcendență, înțelegerea sinelui şi conştiința lui Dumnezeu. Este un nivel extrem de rar, fiind atins de un singur om dintr-un milion. Când această stare este atinsă, distincția între subiect şi

obiect dispare, nemaiexistând un punct focal specific de percepție. Nu e neobişnuit ca indivizii ce au atins acest nivel să se îndepărteze pe ei înşişi din lume, pe măsură ce starea de beatitudine face ca activitățile obişnuite să-şi piardă sensul. Unii devin învățători spirituali, alții îşi desfăşoară lucrarea de îmbunătățire a umanității în anonimat. Câțiva devin mari genii în domeniile lor de activitate, aducând contribuții majore societății. Aceste persoane sunt sfinte şi pot fi chiar canonizate deşi, la acest nivel, religia formală este de obicei depăşită, fiind înlocuită de spiritualitatea pură din care izvorăsc toate religiile.

S-a raportat că la nivelul 600 şi mai sus percepția este uneori lentă, suspendată în timp şi spațiu - deşi nimic nu e staționar, totul e însuflețit şi radiant. Deşi e vorba de aceeaşi lume pe care o văd şi ceilalți, ea a devenit o curgere continuă, surprinsă într-un dans evolutiv în care semnificația şi sursa sunt copleşitoare. Această revelație teribilă are loc nerațional, astfel încât în minte există o linişte infinită, pentru că mintea a încetat să mai conceptualizeze. Observatorul se dizolvă în peisaj şi devine totodată şi ceea ce este observat. Cel ce observă devine una cu obiectul observației sale. Toate lucrurile sunt legate între ele printr-o Prezență de o putere infinită, de o imensă tandrețe, deşi dură ca o stâncă.

Marile opere ale artei, muzicii şi arhitecturii ce se situează între 600-700 ne pot transporta temporar la nivele mai înalte ale conştiinței şi sunt universal recunoscute ca eterne şi inspiratoare.

Nivelele energetice 700-1000: Iluminarea

Acesta este nivelul Marilor Oameni ai istoriei care au stat la originea modelelor spirituale pe care le-au urmat mulțimile de-a lungul veacurilor. Toți sunt asociați cu divinitatea, cu care adesea sunt şi identificați. Este nivelul inspirației puternice. Aceste ființe stabilesc câmpuri energetice de atracție care influențează întreaga umanitate. La acest nivel, experiența unui individ nu mai este separată de a celorlalți, ci, mai degrabă, avem de a face cu identificarea Sinelui cu Conştiința şi Divinitatea. *Ceea ce nu este manifestat* este experimentat ca sine, dincolo de puterea de pătrundere a minții. De asemenea, această transcendență a eului serveşte drept exemplu, spre a-i învăța pe ceilalți cum poate fi realizată în cele din urmă. Acest nivel constituie vârful evoluției conştiinței pentru domeniul uman.

Marile învățături înalță masele şi ridică nivelul de conştiință al întregii umanități. A avea o atare viziune înseamnă grație şi darul adus de aceasta este pacea infinită, descrisă ca inefabilă, dincolo de cuvinte. La acest nivel de înțelegere, sensul existenței transcende toate timpurile şi toate individualitățile. Nu mai există nici o identificare cu trupul fizic (în sensul de „eu"), prin urmare, destinul nu mai are nici el vreo importanță. Trupul e văzut mai mult ca un instrument al conştiinței, prin intervenția minții, cu prima valoare a acesteia, comunicarea. Şinele se întoarce înapoi la Marele Sine. Acesta este nivelul non-dualității sau al Unității Complete. Nu există vreo localizare a conştiinței, conştiența fiind prezentă pretutindeni în mod egal.

Marile opere de artă care îi înfățișează pe indivizii ce au atins nivelul Iluminării au particularitatea de a-l surprinde pe învățător cu o anumită poziție a mâinii, numită MUDRA, în care palmele radiază binecuvântare. Acesta este actul transmiterii acestui câmp energetic către conştiința umanității. Acest nivel al grației divine depăşeşte chiar valoarea de 1000, cel mai înalt nivel atins vreodată de vreun om ce a trăit în istoria înregistrată. Aceşti oameni sunt Marile Avataruri, pe care cu adevărat drept este să îi numim Domnul Krishna, Domnul Buddha şi Domnul Iisus Cristos.

Capitolul V - Distribuţia socială a nivelelor conştiinţei

Descriere generală

O reprezentare grafică a distribuției nivelelor energetice în rândul populației lumii ar semăna cu forma acoperişului unei pagode, în care 85% dintre oameni s-ar afla sub nivelul critic de 200, în timp ce media totală a nivelului conştiinței umanității de astăzi este 204.Puterea relativ puținilor oameni aflați în apropierea vârfului contrabalansează slăbiciunea maselor de la bază. După cum am menționat deja, abia 0,4% din populația lumii calibrează la un câmp energetic situat la nivelul 500 sau peste acesta, iar un nivel al conştiinței de 600 sau mai mult e atins de numai un singur om din 10 milioane.

La o primă vedere, aceste cifre pot părea improbabile dar, dacă examinăm condițiile lumii în care trăim, ne vom aminti cu repeziciune că o mare parte a populației acesteia trăieşte la un nivel de subzistență. Foametea şi bolile constituie locuri comune, fiind acompaniate frecvent de opresiune politică şi pauperitatea resurselor sociale. Mulți dintre aceşti oameni trăiesc într-o stare a lipsei de speranță, resemnați cu sărăcia lor, o stare corespunzătoare nivelului Apatiei. De asemenea, trebuie să înțelegem că o mare parte a populației lumii, fie ea civilizată sau nu, trăieşte în Teamă; majoritatea oamenilor îşi petrec viața într-o formă sau alta a luptei pentru supraviețuire. Cei care reuşesc să depăşească imperativul supraviețuirii, ajungând astfel la un nivel care le permite o oarecare libertate de opțiune, devin victimele morii dorințelor care caracterizează lumea economică de azi. Pe de altă parte,

succesul şi realizarea dorinţelor conduc, în cel mai bun caz, la Mândrie.

Nici o satisfacţie umană importantă nu poate apărea până la nivelul 250, unde începe să apară un grad de încredere în sine, ca bază a unor experienţe pozitive de viaţă în evoluţia conştiinţei.

Corelaţii culturale

Nivelele energetice situate sub valoarea 200 sunt foarte obişnuite în condiţiile de un primitivism extrem, *în care* oamenii abia îşi asigură minima subzistenţă. Îmbrăcămintea este pe sponci, analfabetismul constituie regula, mortalitatea infantilă este ridicată, bolile şi malnutriţia sunt larg răspândite, existând de asemenea şi un vid de putere socială. Ocupaţiile sunt rudimentare şi se centrează pe obţinerea hranei, a combustibilului şi pe înjghebarea unor adăposturi. La acest nivel există o totală dependenţă faţă de capriciile mediului imediat. Acesta este nivelul cultural al epocii de piatră, situat numai cu puţin peste existenţa animalică.

Populaţiile situate la nivelele inferioare ale scalei de la 0 la 200 sunt caracterizate de munca necalificată, comerţul rudimentar şi construirea de artefacte simple cum ar fi pirogile şi locuinţele temporare. Mobilitatea începe să se exprime în stilul de viaţă nomad şi, *în* cadrul populaţiilor cu o medie a conştiinţei ceva mai ridicată, apare agricultura. De asemenea, barterul evoluează în folosirea unor forme monetare.

Cei a căror energie se situează în cadrul valorilor medii ale aceleiaşi scale de până la 200 sunt asociaţi cu munca semicalificată. Locuinţele sunt simple, dar favorabile vieţii, îmbrăcămintea este adecvată şi începe să apară educaţia elementară.

Cei situați în limita superioară a scalei sus-menționate sunt muncitorii calificați, micii comercianți, şi cei angajați în sfera industriei. Spre exemplu, dacă la nivelele inferioare pescuitul este o activitate individuală sau tribală, aici el devine o industrie.

La nivelul 300 întâlnim tehnicieni, meşteşugari avansați, manageri şi o structură de afaceri mai sofisticată. Absolvirea nivelelor secundare de educație devine obişnuită. Există interes pentru stil, sport şi divertisment, televiziunea fiind o modalitate de recreere foarte apreciată la acest nivel.

Limitele superioare ale nivelului 300 ne pun în fața artizanilor, educatorilor şi managementului investit cu mai multă răspundere. Cei situați la acest nivel posedă o conştiență informată a evenimentelor publice şi o viziune asupra lumii ce se extinde dincolo de orizontul tribului, vecinătății sau cetății, trecând astfel la binele națiunii în ansamblu. Dialogul social devine un important domeniu de interes. Supraviețuirea este deja asigurată grație abilităților şi informațiilor adecvate acumulate pentru a funcționa ca o societate civilizată. Există mobilitate socială şi flexibilitate, ca şi resursele ce permit atât o oarecare libertate de a călători, cât şi alte destinderi stimulative.

Nivelul 400 constituie punctul în care se trezeşte intelectul, locul geometric al culturii generale consolidate şi al educației superioare. Este nivelul profesioniştilor, al celor investiți cu funcții de conducere şi al savanților. Dacă din locuințele celor de la nivelele inferioare lipsesc materiale de citit, în locuințele celor de la nivelul 400 sunt obişnuite revistele, periodicele şi bibliotecile. De asemenea, există interes pentru canalele de televiziune dedicate educației şi o conştiență politică mai sofisticată. Sunt obişnuite o mai mare adaptare a

comunicării, preocupările intelectuale şi creativitatea artistică. Activitățile de recreere iau forma şahului, călătoriilor, teatrului şi concertelor. Întreprinderile civice menite înălțării mediului social au parte, la rândul lor, de o atenție deosebită. Gama obişnuită a reprezentanților acestui nivel o constituie judecătorii de la curtea supremă, preşedinții, oamenii de stat, inventatorii şi marii industriaşi.

Deoarece educația constituie o parte importantă a acestui nivel, indivizii înclină să se adune în metropole, unde au acces la surse de informare şi instrucție (de exemplu, la marile universități). Unii aspiră la statutul de profesori, alții devin avocați sau membri ale altor categorii de profesionişti. Bunăstarea unui semen constituie o preocupare obişnuită, deşi nu este totuşi ceea ce s-ar numi forța conducătoare. Cei situați la pragul superior al nivelului 400 sunt de regulă liderii domeniului lor de activitate şi se bucură de un mare prestigiu social. Atât Einstein, cât şi Freud calibrau la nivelul 499. Dar, dacă 400 este nivelul universităților şi doctoratelor, tot aici se găseşte şi sursa limitatei viziuni newtoniene asupra universului şi a scindării carteziene între minte şi corp (Newton şi Descartes calibrau, de asemenea, la nivelul 499).

Aşa cum nivelul 200 constituie un punct esențial de schimbare a conştiinței, şi nivelul 500 este unul în care conştiență face un alt salt gigantic. Deşi supraviețuirea individului este încă importantă, motivația iubirii începe să coloreze toate activitățile, creativitatea (acompaniată de angajare, dedicare şi exprimarea carismei) atingând expresia sa deplină. Excelența devine ceva obişnuit în orice domeniu al străduaniei umane, de la sport până la cercetarea ştiințifică. Altruismul devine un factor motivant, alături de dăruirea pentru principii. O poziție

de conducere este mai curând acceptată decât căutată. De la acest nivel provine marea muzică, artă şi arhitectură, ca şi capacitatea de a-i înălța pe ceilalți prin simpla prezență.

La pragul superior al nivelului 500 găsim liderii inspirați ce oferă un exemplu societății şi care - în domeniile lor de activitate - creează noi paradigme cu implicații profunde pentru întreaga omenire. Deşi sunt ei înşişi foarte conştienți de propriile lor defecte şi limite, oamenii de la acest nivel sunt văzuți adesea de public ca fiind ieşiți din comun, recunoaşterea de care se bucură materializându-se în emblema distincției ce le este conferită. Mulți dintre cei situați la nivelele medii ale pragului de 500 încep să aibe experiențe spirituale de o profundă semnificație, devenind implicați în aceste preocupări. Unii îşi uimesc prietenii şi familiile prin accederi bruşte în noi contexte subiective ale realității. La acest nivel conştiința poate fi descrisă ca viziune, ea putându-se focaliza asupra înălțării societății în ansamblu. Câțiva reprezentanți ai acestui nivel mai fac un salt, spre zona ce calibrează la nivelul 600. În acest punct, viața poate intra în domeniul legendei. Emblema nivelului 600 este compasiunea, ce perimează tot ceea ce înseamnă motivație şi activitate.

Progresul conştiinței

Deşi nivelele pe care le-am descris cunosc mari variații, nu e un lucru prea obişnuit ca oamenii să treacă de la un nivel la altul în cursul vieții lor. Câmpul energetic calibrat la naşterea cuiva creşte, în medie cu aproximativ cinci puncte. Ideea că nivelul energetic al unei persoane este activat încă de la naştere are

implicații profunde. Conştiința civilizației umane evoluează lent, prin nenumărate generații.

Majoritatea oamenilor utilizează experiențele lor de viață pentru a elabora şi exprima variațiile câmpului lor energetic nativ; persoanele care reuşesc să depăşească acest nivel sunt rare, deşi mulți reuşesc să facă îmbunătățiri interioare considerabile. Motivul pentru care se petrece acest lucru este mai uşor de înțeles dacă realizăm că nivelul cuiva este definit de motivație. Motivația provine ; din semnificație şi aceasta, la rândul ei, constituie expresia contextului. Astfel, înțelegerea este legată de context care, atunci; când este aliniat în mod corespunzător la motivație, determină; puterea relativă a individului.

Desigur, amintita creştere medie de cinci puncte într-o viață este numai o cifră statistică. Printre altele, ea este generată de faptul că,! din păcate, nu de puține ori, suma alegerilor de viață ale oamenilor; face ca nivelul conştiinței lor să scadă în mod drastic. Aşa cum vom; vedea mai târziu în detaliu (vezi capitolul XXIII), influența câtorva indivizi (foarte puțini), ce posedă o conştiință avansată, contrabalansează întreaga populație aflată la nivelele inferioare. Dar şi reciproca e valabilă. Negativismul extrem al câtorva persoane poate influența culturi întregi, producând un recul global al nivelului general al conştiinței, după cum prea bine o ilustrează istoria. Testele kinesiologice indică faptul că pentru 72% dintre problemele societății este responsabil un procent de numai 2,6% din totalul populației umane, format din indivizi ce se identifică printr-o polaritate kinesiologică anormală (ce atinge valori mari în cazul atractorilor negativi şi valori mici în cazul celor pozitivi).

Fără îndoială, este posibil ca anumiți indivizi izolați să facă salturi pozitive bruşte de chiar o sută de puncte.

Dacă cineva poate scăpa de influența egocentrică al câmpurilor de atracție aflate sub nivelul 200, alegând o abordare a vieții definită de prietenie, cinste, amabilitate şi iertare (şi chiar făcând acte de caritate), atunci nivelele superioare pot fi atinse cu siguranță - cel puțin din punct de vedere teoretic; practic, este nevoie de foarte multă voință.

Astfel, deşi nu este un lucru obişnuit să trecem dintr-un câmp energetic în altul în cursul unei vieți, această oportunitate există totuşi. Rămâne ca motivația să activeze potențialul, pentru că în lipsa exercițiului alegerilor nu poate avea loc nici un progres. Este bine să subliniem din nou faptul că progresia unui nivel calibrat de putere este una logaritmică. Astfel, alegerile individuale pot avea un efect considerabil. Diferențele existente între nivelele de putere (de exemplu, între 361,0 şi 361,1) sunt foarte importante, fiind capabile să transforme atât viața cuiva, cât şi efectul acesteia asupra lumii în ansamblu.

Capitolul VI - Noi orizonturi în cercetare

Interesul nostru principal a fost acela de a elucida structura anatomiei conştiinţei, făcând unele referiri la mecanismele forţei şi puterii. Nu avem însă de-a face cu un subiect pur teoretic. Natura unică a metodei de cercetare descrise aici permite explorarea unor domenii potenţiale ale cunoaşterii inaccesibile până acum. Tehnica propusă de noi este aplicabilă atât celor mai prozaice şi mai practice întrebări, cât şi celor mai avansate explorări teoretice. Să investigăm, aşadar câteva exemple generale.

Probleme sociale

Consumul de droguri şi de alcool constituie o problemă socială crucială, care alimentează şi alte probleme paralele (crima, sărăcia etc.) Dacă facem abstracţie de definiţiile elementare, dependenţa s-a dovedit a fi o problemă clinică şi socială netratabilă şi aproape neînţeleasă. Prin termenul „dependenţă" înţelegem dependenţa clinică (în sensul clasic al dependenţei continue de alcool sau droguri), în ciuda consecinţelor cel mai adesea severe ale acesteia - o condiţie ce depăşeşte capacitatea persoanelor dependente de a renunţa la respectiva substanţă în lipsa unui ajutor din afară, pentru că voinţa înseşi a devenit ineficientă. Dar care este oare natura; esenţială a dependenţei şi de ce anume este dependentă persoana: afectată de acest flagel?

Credinţa comună e că victima e dependentă de respectiva substanţă însăşi, pentru că aceasta are puterea de a-i crea o puternică' stare de euforie. Dar, dacă reexaminăm natura dependenţei prim intermediul

metodei kinesiologice, observăm o formulare diferită al acestui proces. În sine, alcoolul sau drogurile n-au puterea de a crea o stare euforică - ele se situează abia la nivelul 100 (niveluri legumelor). Aşa-numita „stare euforică” e generată de faptul că experimentarea drogurilor sau alcoolului poate calibra între 350 şi 600. Pur şi simplu, adevăratul efect al drogurilor este că atenuează) câmpurile energetice inferioare, permițând prin aceasta celui care le consumă să experimenteze exclusiv câmpurile energetice superioare. Este vorba de ceva asemănător unui filtru care sortează toate tonurile cântate de o orchestră, în aşa fel încât se pot auzi numai notele înalte. Suprimarea notelor joase nu le crează pe cele înalte, ci doar le pune în lumină.

În cadrul nivelelor conştiinței, frecvențele mai înalte sunt extrem de puternice şi puțini oameni le experimentează ca stări pure, pentru că sunt mascate de câmpurile energetice mai joase ale anxietății, fricii, mâniei, resentimentului, etc. O persoană obişnuită ajunge rareori la experiența iubirii lipsite de teamă sau la cea a bucuriei pure. Dar aceste stări superioare sunt atât de puternice, încât odată experimentate, nu le mai uităm niciodată şi le căutăm mereu.

Oamenii devin dependenți în urma acestei experiențe a stărilor superioare. Un bun exemplu este prezentat într-un film clasic - e vorba de pelicula *Lost Horizon - Orizontul Pierdut*. Conceptul lui Shangri La (metafora iubirii şi frumuseții necondiționate din film) se situează la nivelul 600. El îl reprogramează pe cel care l-a experimentat în aşa fel încât acesta nu mai poate fi vreodată satisfăcut cu o conştiință obişnuită.

Eroul filmului descoperă acest fapt după întoarcerea din Shangri La, când nu mai poate regăsi fericirea în lumea obişnuită. El renunță apoi la tot, pentru a căuta

şi a se reîntoarce la acea stare a conştiinței, petrecând ani întregi de lupte care aproape că-l costă viața.

Acelaşi proces de reprogramare se petrece şi cu oamenii care au atins stările superioare ale conştiinței prin alte mijloace, cum ar fi experiența atingerii stării de Samadhi prin meditație, sau cea a morții clinice. Adesea, ei sunt schimbați pentru totdeauna. Nu e deloc neobişnuit ca aceşti oameni să părăsească tot ceea ce reprezintă lumea materială, pentru a deveni căutători ai adevărului. Mulți dintre cei ce au avut experiențe cu LSD în anii '60 au tăcut acelaşi lucru. De asemenea, aceste stări superioare pot fi atinse prin experiența iubirii sau a religiei, muzicii clasice sau artei, sau prin practicarea disciplinelor spirituale.

Starea superioară pe care o caută oamenii - prin orice mijloace - este de fapt câmpul experienței propriei lor conştiințe (Sine). Dacă nu sunt prea sofisticați din punct de vedere spiritual şi le lipseşte contextul prin care să înțeleagă această experiență, atunci ei cred că amintita experiență este creată de undeva „din afară" (de exemplu, de un guru, de muzică, de un drog, de iubit/iubită). În realitate, tot ceea ce s-a întâmplat este că ei au experimentat - în circumstanțe deosebite - ceea ce se află „înlăuntru". Majoritatea oamenilor sunt atât de străini de propriile lor stări ale conştiinței pure, încât nu le recunosc atunci când le experimentează, pentru că le indentifică cu. stările inferioare ale eului. O imagine de sine negativă estompează: claritatea plină de bucurie care constituie în realitate adevărata esență a identității lor şi care, prin urmare, le rămâne necunoscută. Toții marii învățători spirituali au afirmat că această stare de bucurie, pace şi împlinire constituie adevărata noastră esență. (Vezi *„împărăția lui Dumnezeu e în voi").*

O stare „superioară” este orice stare a conştiinţei aflate la un nivel mai înalt decât cel obişnuit al conştiinţei cuiva. Prin urmare, pentru o persoană care trăieşte în Frică, trecerea la nivelul Curajului- constituie o accedere într-o stare superioară. Pentru oamenii ce trăiesc în Apatia lipsită de speranţă (de exemplu, paria din ghetourile lumii a treia), Mânia este o stare superioară. Frica e percepută caftind cel puţin mai bună ca Disperarea, iar Mândria mult superioară Fricii. Acceptarea e mult mai confortabilă decât Curajul, iar Iubirea face ca orice altă stare inferioară ei să pară neatractivă. Şi, dacă Bucuria surclasează toate emoţiile umane, extazul este rezervat unui! număr foarte redus de oameni. Cea mai sublimă experienţă este starea de Pace infinită, atât de desăvârşită încât zădărniceşte orice încercare de a o descrie.

Cu cât este mai înaltă realizarea fiecăreia dintre aceste stări, cu atât mai mare este puterea sa de a reprograma întreaga viaţă a subiectului. Chiar şi numai un singur moment petrecut într-o stare foarte înaltă poate schimba complet orientarea, obiectivele şi valorile cuiva. Se poate spune că individul care fusese înainte nu mai există, din acea experienţă născându-se o nouă persoană. Mecanismul evoluţiei spirituale implică tocmai progresul obţinut prin multă muncă, pe un drum spiritual dedicat.

La o stare superioară permanentă, ce poate fi atinsă în mod legitim numai printr-o viaţă întreagă de muncă interioară dedicată, se poate totuşi ajunge temporar prin mijloace artificiale. Dar echilibrul ! naturii dictează că atingerea artificială a respectivei stări (fără a fi ! meritat acest lucru), crează o datorie, iar echilibrul interior negativ se materializează în consecinţe negative. Preţul acestor plăceri furate! este disperarea pe care o cauzează

dependența. În cele din urmă, atât! cel dependent, cât şi societatea, îşi plătesc invariabil prețul.

Societatea noastră idealizează munca, stoicismul, sacrificiul de! sine, reținerea etc. şi condamnă plăcerea (chiar şi în cele mai simple, forme ale sale), declarând-o adesea chiar în afara legii. Politicienii, fie ei laici sau clerici, înțeleg bine fenomenul. O parte a repertoriului! standard al politicienilor locali, în scopul atragerii titlurilor de pe prima pagină, este anunțarea publică a intenției de a interzice revista Playboy în închisori sau de a restricționa accesul deținuților la țigări sau la programele TV.

Pe de o parte, societatea noastră legitimează promisiunile neonorate şi ademenirea dar, pe de alta, neagă satisfacția. Spre exemplu, se recurge intens - în scopul vinderii produselor - la ispitirea sexuală dar, în acelaşi timp, plăcerea sexului comercial real este interzisă pe considerente de imoralitate.

Din punct de vedere istoric, toate clasele dominante şi-au exercitat puterea controlând societatea printr-o formă sau alta de etică puritană. Cu cât muncesc mai din greu subalternii şi cu cât sunt mai slabe plăcerile lor, cu atât mai bogat va fi sistemul conducător, fie că e vorba de o teocrație, aristocrație, oligarhie sau de baronii industriei. O atare putere e construită pe plăcerea interzisă muncitorilor. Însă, după cum am văzut, plăcerea nu este altceva decât o formă de energie înaltă. De-a lungul secolelor, energiile maselor au fost captate pentru a produce pentru clasele superioare belşugul plăcerilor interzise celor inferioare.

Adevărul e că energia plăcerii vieții constituie principalul capital al omenirii; privarea omului de aceasta a generat larga divizare între avuți şi mulțimea celor care dețin puține mijloace. Ceea ce invidiază

aceştia din urmă la viețile celor din clasele superioare sunt tocmai plăcerile de care se bucură acestea, de la plăcerile exercițiului puterii în formele sale variate, până la frumoasele trofee ale indulgenței de sine. Înțelegerea faptului că plăcerile negate unei părți a lumii sunt gustate de alții generează excesele revoluțiilor şi acelaşi lucru (dar sublimat de data aceasta) se traduce în respingerea legilor restrictive privitoare la plăceri.

Astfel, codul moral funcționează ca o exploatare raționalizată a energiei vieții maselor printr-o distorsie calculată a valorilor. Iluzia proferată e următoarea: cu cât este mai grea viața cuiva, cu atât mai mare îi va fi răsplata în ceruri. Această alăturare distorsionată a plăcerii cu suferința a produs un mediu social pervertit din punct de vedere moral, în care suferința este asociată plăcerii. În această atmosferă, alternarea nesănătoasă a suferinței şi euforiei care caracterizează dependența devine funcțională (cel puțin provizoriu), într-un joc antisocial mortal al câştigării şi pierderii stărilor euforice interzise.

Din sfera aceleiaşi viziuni asupra vieții provine şi metoda obişnuită în care societatea abordează problema, şi anume prin intermediul celeilalte fațete a medaliei: negarea substanței abuzului. Făcând astfel, am creat o piață atât de activă, încât o întreagă industrie criminală a înflorit, corupând viața pe multiple nivele. De exemplu, arestarea unui baron al drogurilor n-are nici un efect asupra problemei drogurilor; chiar înainte ca acesta să fie închis, a şi fost înlocuit de altcineva. Baronul sud-american Pablo Escobar a fost înlocuit imediat după arestarea sa de trei noi stâlpi ai mafiei, astfel încât hidra are acum trei capete în loc de unul.

Problema consumului de droguri necesită o abordare socială calibrată la nivelul 350, în vreme ce actualul program antidrog calibrează numai la nivelul 150. Prin urmare, acest program este; ineficient şi banii cheltuiți pe el sunt aruncați în vânt.

Cercetarea industrială şi ştiinţifică

Metoda de diagnoză pe care o descriem în volumul de față trasează cu repeziciune zone fertile de cercetare şi dezvoltare în ştiință şi industrie. Câteva exemple din istorie ilustrează în ce măsură folosirea acestei metode ar fi putut salva ani întregi de eforturi şi, nit în ultimul rând, multe milioane de dolari.

***Cercetarea materială**:* Thomas Edison a testat peste 1600 de substanțe înainte de a descoperi că tungstenul este cel mai potrivit element pentru a fi folosit la fabricarea becurilor. Ar fi existat şi o; cale mai uşoară de a identifica acest element optim: aceea de *a* împărți alternativele posibile în două grupuri şi de a întreba „Se află oare materialul în acest grup?" (Da/Nu). După această determinare, grupul este din nou subîmpărțit, şi aşa mai departe. Prin această, metodă, răspunsul poate fi obținut în câteva minute, nu ani.

Dezvoltarea Producției: Corporația RJR Nabisco a cheltuit; aproximativ 350 de milioane de dolari pentru cercetarea şi producerea unei țigarete fără fum, pe baza presupunerii greşite că fumatul este în primul rând un obicei oral (de fapt, s-a descoperit: apoi că atunci când oamenii nu mai văd, înclină să nici nu mai; fumeze - fumatul având multiple cauze, mulțumirea orală fiind; numai una dintre acestea).

Cu ajutorul kinesiologiei se poate realiza un studiu de piață al oricărui produs potențial, obținându-se în mai puțin de un minut concluzii clare cu privire la fezabilitatea pieții şi acceptarea: respectivului produs de către public. Astfel, acceptabilitatea şi; profitabilitatea pot fi determinate foarte exact, cu condiția ca întrebările să fie precise şi investigația să reflecte toate contigențele - inclusiv ocurența, piețele, publicitatea şi segmentele de populație căreia i se adresează.

***Investigația ştiințifică**:* Ştiința asigură un câmp de explorare kinesiologică care oferă un nivel de incitare intelectuală ce eclipsează orice joc de salon. (De asemenea, este fascinant pentru un grup să compare ceea ce a descoperit cu descoperirile altor grupuri care au folosit aceeaşi metodă). Într-o aplicație mai generală, se pot identifica cu repeziciune căi de cercetare fructuoasă şi se va descoperi că, adesea, cele mai valoroase cunoştințe ce trebuie obținute au de-a face cu amplitudinea şi dimensiunea respectivei cercetări. Deoarece această metodă ocoleşte limitele impuse de context, una din aplicațiile sale cele mai de seamă este verificarea procesului însuşi - anume, dacă este sau nu o direcție corectă de urmat. Astfel, putem confirma că premizele primare ale cercetării sunt valide.

De exemplu, căutările noastre îndreptate în direcția identificării vieții în univers iau forma transmiterii în spațiu a simbolului matematic *k*. Implicit, se pleacă de la premiza că nici o civilizație n-ar fi putut ajunge la recepția radio dacă n-ar înțelege acest concept matematic. Dar e foarte hazardat să presupunem că viața, în altă parte, ar fi cel puțin tridimensională sau detectabilă de simțurile umane, ca să nu mai vorbim de presupunerea că ar fi compusă din unități de viață ce-şi

rezolvă problemele prin folosirea unui intelect şi utilizează simbolurile pentru a comunica peste spațiu şi timp.

Ştiința Medicală. Diagnosticul kinesiologic constituie o ştiință în sine, guvernată de colegiul Internațional de Kinesiologie Aplicată. Fiecare organ al corpului are propriul muşchi detector. Slăbirea tonusului acestuia semnalizează patologia organului corespondent. Deja, kinesiologia este folosită intens pentru a confirma deopotrivă diagnosticul şi eficacitatea unei terapii probabile. De asemenea, prin intermediul răspunsului kinesiologic al pacientului pot fi determinate doza optimă şi medicamentul potrivit. În mod similar, pot fi detectate alergiile şi poate fi determinată necesitatea administrării unor suplimente nutritive.

Cercetarea Teologică, Epistemiologică şi Filosofică

Deşi validitatea aplicațiilor sale poate varia în funcție de capacitatea conştienței observatorului, tehnica folosirii kinesiologiei pentru determinarea adevărului însuşi calibrează la nivelul 600.

Aceasta înseamnă că metoda descrisă de noi asigură un grad de siguranță ce se află dincolo de dualitate sau de domeniul conştiinței normale, aşa cum o cunoaştem din viața de zi cu zi. Nivelul de adevăr al acestei cărți, în întregul ei, este de aproximativ 750. Pentru a menține acest nivel, adevărul fiecărui capitol, fiecărei pagini, paragraf şi propoziție a fost examinat prin metoda descrisă mai sus, toate afirmațiile şi concluziile fiind verificate în mod similar.

Confuzia ce înconjoară natura adevărului poate fi atenuată daca noi calibrăm nivelul de adevăr al întrebărilor şi răspunsurilor noastre. Paradoxurile şi

ambiguitățile se ivesc din nivelele de conştiință confuze; un răspuns este adevărat numai la propriul său nivel de conştiință. Astfel, putem considera că un răspuns e „corect”, dar în acelaşi timp „nevalid”, ca o notă muzicală care, deşi cântată corect,; este aşezată greşit pe portativ. Toate observațiile constituie reflexiile unor nivele specifice ale conştiinței şi sunt valide numai la nivelul lor. Prin urmare, fiecare mijloc de a aborda un subiect are propriile sale limite.

O afirmație poate fi adevărată la un nivel superior de înțelegere, dar în acelaşi timp poate fi de neînțeles pentru o minte obişnuită. Prin urmare, valoarea sa intrinsecă poate fi coruptă atunci când afirmația este distorsionată de limitele ascultătorului. Acesta a fost destinul religiilor de-a lungul secolelor, când afirmațiile provenite din nivele superioare ale conştiinței au fost interpretate greşit mai târziu de către ucenicii investiți cu autoritate.

Atare distorsiuni pot fi observate, într-o măsură extremă, insectele fundamentaliste ale oricărei religii. Interpretarea fundamental istă a învățăturilor religioase se îndepărtează de adevăr pentru că provine întotdeauna din negativism. Cele mai inferioare descrieri alo divinității sunt acelea ale unui dumnezeu gelos, răzbunător şi mânios, un dumnezeu al morții, foarte departe de Dumnezeul milei şi iubirii. Dumnezeul care justifică negativitatea reprezintă o glorificare a negativului şi oferă celor ce-l urmează o tăgăduire a responsabilității prin justificarea cruzimii şi ororilor umane. De regulă, durerea şi; suferința cresc pe măsură ce ne apropiem de nivelele inferioare ale conştiinței.

Adevărul fiecărui nivel al conştiinței este auto-probatoriu prin faptul că fiecare nivel are marja sa inerentă de percepție care confirmă ceea ce deja era

considerat adevărat. Astfel, orice om îşi simte justificate punctele de vedere ce stau la baza acțiunilor şi credințelor sale. Aici se ascunde pericolul inerent al tuturor justificărilor. Oricine se poate justifica, începând cu criminalul care- şi motivează ieşirile de mânie şi până la demagogii ecleziastici şi extremiştii politici de toate nuanțele. Distorsionând contextul, e posibil să justificăm virtual orice comportament uman.

Dialogul uman este prodigios în vastitatea şi subtilitatea sa, reflectând interacțiunile caleidoscopice ale câmpurilor energetice puternice de atracție care formează conştiința omului. Strălucirea marilor filosofi ai lumii din aceste 25 de secole a fost uluitoare în anvergura şi complexitatea sa. Există totuşi câteva domenii în care întâlnim un acord, cum ar fi cel referitor la natura adevărului. În lipsa unui jalon obiectiv, fiecare individ ce a trăit vreodată a trebuit să treacă prin reflexiile schimbătoare ale vieții pentru a-si discerne propriul său adevăr; aceasta pare o luptă eternă la care omul e condamnat prin propriul său model mental.

Acest model postulează că orice afirmație va fi adevărată numai în cadrul unui context dat, în ciuda faptului că definirile şi derivațiile contextului sunt invizibile şi neafirmate. E ca şi cum toți indivizii ar explora viața cu un compas ce are aceeaşi rază. Faptul că, până la urmă, este posibil orice dialog semnificativ, reflectă enorma compasiune a omului pentru propria sa condiție. Acest lucru mai atestă şi faptul că, în realitate, actul de a da coeziune întregului constituie acțiunea unui Câmp de atracție atotinclusiv care facilitează manifestarea posibilului în real.

Concordanța provine din organizarea modelelor din spatele haosului aparent; astfel, evoluția omenirii progresează, în ciuda semnalelor aparent aberante ale

indivizilor dintr-un moment dat sau altul. Haosul nu este altceva decât o percepție limitată. Totul face parte dintr-un întreg mai mare, cu toții suntem implicați în evoluția Câmpului de atracție atotinclusiv al conştiinței înseşi. Evoluția este cea care garantează salvarea omenirii şi a întregii vieți, şi această evoluție e înnăscută în orice câmp al conştiinței. Noblețea omului rezidă în luptă sa constantă cu propria-i existență (pe care nu el a cerut-o), într-o lume care e asemănătoare cu o casă a oglinzilor - unicul său sprijin fiind credința sa în procesul vieții înseşi.

Capitolul VII - Analiza punctelor critice din viaţa de zi cu zi

Aplicațiile potențiale pentru cercetare pe care le-am descris ne oferă o idee despre utilitatea nelimitată a metodei kinesiologice. Pe măsură ce interacțiunea câmpurilor energetice de atracție cp conştiința umană se relevează într-o interacțiune a minții şi trupului, nivelul primar al energiei disponibile în orice întreprindere poate fi calibrat de către oricine, oriunde şi oricând. Tot ceea ce este necesar este sa avem doi oameni, din care unul să fie familiarizat cu tehnica testării descrisă în studiul de față. Implicațiile practice sunt uluitoare; acest instrument poate fi la fel de fecund pentru evoluția continuă a societății ca oricare dintre descoperirile majore de până acum ale ştiinței. Haideți să exprimăm în cuvinte mai practice ce anume înseamnă acest lucru.

Având în vedere faptul că puterea calibrată a unui model de atracție identificat este legată direct de gradul de veridicitate sau de nivelul de adevăr al acestuia, este posibilă distingerea clară a adevărului de fals, a constructivului de destructiv, a ceea ce e practic şi eficient de ceea ce e nelucrativ şi cauzator de pierderi. Putem identifica motivele, programul şi obiectivele oricărui proiect şi chiar al indiviziilor înşişi. Aşadar, lupul nu mai poate să se ascundă într-c blană de oaie.

După cum am văzut deja, conştiința reacționează decisiv la diferența dintre adevăr şi falsitate. De altfel, puteți verifica acest lucru în următorul fel. Să zicem că aveți vârsta de 43 de ani. Rostiți „am 43 de ani” ținându-vă brațul întins, pe care îl apasă cineva înjosi Atunci când spuneți adevărul, brațul dumneavoastră va rămâne ferm; în timp ce atunci când spuneți „am 45

ani” (deci nu rostiți ut adevăr), brațul dumneavoastră va slăbi imediat.

Asemeni unui computer, conştiința răspunde pur şi simplu cu (sau 1, adevărat sau fals (orice ambiguitate a acestui proces se datorează modului în care se pun întrebările şi nu mecanismului de răspuns. Vezi anexa B, capitolul II şi mai jos).

Putem identifica nivelul de adevăr al oricărei afirmații, credințe, sistem sau cunoştințe. Putem măsura exact adevărul oricărei propoziții, paragraf, capitol sau chiar al unei cărți întregi (inclusiv a celei de față). Putem identifica bonitatea propriului nostru nivel al conştiinței sau motivele oricărei întreprinderi. Avem acum la dispoziție o perspectivă asupra mişcărilor sociale şi istoriei ce n-a fost nicicând posibilă înainte. Cercetarea politică nu se mai limitează la prezent. Putem privi înapoi în istorie pentru a face calibrări, pentru a-i compara, de exemplu, pe Gorbaciov cu Stalin, pe Troțki cu Lenin şi aşa mai departe...

în toate aceste cazuri, kinesiologia revelează ordinea implicită ascunsă, făcând-o explicită, dând la iveală adevărata ei natură. Folosirea acestui sistem este auto-educativă şi auto-directoare. După cum veți vedea, fiecare răspuns conduce la întrebarea următoare - din fericire, într-o direcție ascendentă şi benefică. Descoperim adevărul despre noi înşine pentru că întrebările pe care le punem sunt mai mult reflecțiile propriilor noastre motivații, obiective şi nivele de conştiență. Întotdeauna este instructiv să calibrăm întrebarea şi nu răspunsul.

Discutând despre acest proces, trebuie să subliniem încă o dată câteva aspecte ale formei în care punem întrebările. Precizia frazei este de o importanță capitală. De exemplu, întrebarea poate suna astfel: „Oare această

decizie este una bună?" Dar ce anume înțelegem prin „bună"? Bună pentru cine şi în ce segment temporal? întrebările trebuie definite foarte atent. Ceea ce considerăm noi că e rău sau bun e o chestiune mai curând subiectivă; ceea ce crede universul despre aceasta poate fi un lucru destul de diferit.

Motivația are un rol foarte important în interogație. Întrebați întotdeauna la început: „Pot întreba asta?" Niciodată nu puneți o întrebare dacă nu sunteți pregătiți pentru răspuns; faptele pot fi destul de diferite de ceea ce credeți în mod obişnuit. Deşi există un oarecare potențial pentru supărări emoționale generate de folosirea nechibzuită a acestei metode, experiența a dovedit că prin continuarea interogației contextul se va lărgi şi se vor vindeca neliniştile. Să zicem că o tânără întreabă „E oare sincer prietenul meu?" „E oare el ceva bun pentru viața mea?", iar răspunsurile sunt negative. Ea este dezamăgită să descopere că iubirea şi interesele lui sunt egoiste. Dar, continuând cu întrebările, primeşte şi o soluție. „Oare această relație se va sfârşi cu suferință?" (Da). Şi mă scutesc de multe suferințe prin faptul că aflu asta?" (Da) „Pot învăța ceva din această experiență?" (Da).

La un nivel mai practic, aceeaşi tehnică poate determina dacă o investiție e una cinstită sau nu, sau dacă putem sau nu avea încredere într-o anumită instituție. Putem prezice cu exactitate potențialul noilor dezvoltări, nu numai în sfera marketingului, ci şi în domeniile cercetării medicale şi ingineriei. Putem verifica viabilitatea măsurilor de siguranță de pe marile tancuri petroliere. Putem judeca în avans utilitatea şi oportunitatea strategiei militare. Putem stabili cine este potrivit pentru a guverna şi putem distinge omul de stat dintre politicieni. În cazul unui eveniment media, putem

spune imediat dacă reporterul sau intervievatul spune sau nu adevărul, iar dacă îl spune, ce nivel de adevăr exprimă. (Dacă încercați acest lucru în timpul ştirilor de seară, puteți avea o revelație şocantă: de multe ori, toate persoanele publice mint).

Vreți să ştiți dacă e bine să cumpărați această maşină la mâna a doua? Simplu. Dacă un vânzător spune adevărul? Tot simplu. Dacă noua dumneavoastră cucerire este o carte câştigătoare? Dacă acest produs merită cumpărat? Dacă angajații dumneavoastră sunt demni de încredere? Care e gradul de siguranță al noului dispozitiv? Cât de integru, competent şi talentat este un anumit doctor sau avocat? Care este cel mai bun terapeut, profesor, antrenor, dentist sau mecanic? Ce nivele ale conştiinței sunt necesare pentru ca anumite instituții publice să-şi exercite îndatoririle în mod optim?

Această capacitate de a distinge imediat adevărul de fals are un potențial atât de valoros pentru societate, încât considerăm potrivit să documentăm şi să verificăm anumite aplicații practice în cadrul cercetării noastre.

Evenimente actuale şi istorice

Deoarece tehnica pe care am explicat-o mai sus distinge imediat; dovezile reale de cele false, ea poate, de exemplu, să rezolve: disputele, poate dezvălui identitatea criminalilor sau poate să ajute la localizarea persoanele dispărute. Ea poate dezvălui adevărul din spatele evenimentelor de presă, după cum poate determina vinovăția; sau inocența victimelor şi acuzatorilor, poate proba sau infirma validitatea teoriilor conspirației sau poate conduce la elucidarea misterelor nerezolvate, cum ar fi povestea Ameliei Garhart, sau; răpirea lui

Lindbergh etc. Mărturiile depuse în fața Senatului, ca şi. rapoartele de presă pot fi verificate în numai câteva secunde. De exemplu, prin folosirea acestei tehnici se va descoperi că o personalitate importantă a sportului ce a fost recent arestată este

nevinovată, iar acuzatorul său a mințit. Într-un alt caz celebru, acuzatorul a spus adevărul, iar acuzatul mai deține încă o funcție importantă.

Cercetarea Medicală

Adesea, eşecul de a eradica anumite boli sau de a găsi tratamentele adecvate se datorează faptului că rațiunea are propriile sale limite. De multe ori, răspunsurile false înlătură căutarea adevăratelor cauze. De exemplu, e deja axiomatic că filmatul cauzează cancer; cu toate acestea, cercetările noastre au revelat că tutunul natural - supus fiind testului kinesiologic - este puternic, iar cel din comerț este slab. Până în 1957 nu se observase că tutunul ar fi cancerigen, iar acum se întâmplă acest lucru din cauza chimicalelor cu care sunt fabricate astăzi țigările. Există şi soluții la eterna problemă a fumătorilor legată de cancerul la plămâni. Cercetări publicate în 1995 în revista *Science* indică faptul că un gram de vitamina C pe zi previne distrugerea celulelor în urma fumatului. Dar soluția reală este identificarea şi eliminarea din procesul de fabricație a chimicalelor cancerigene.

Criminalistică şi Procedură Judiciară

A şti dacă un martor minte sau nu este un lucru de o importanță capitală în orice investigație. Dar este la fel de important de ştiut dacă nu cumva nu ascunde dovezi

şi procurorul sau dacă juriul n-a fost indus în eroare astfel (sau dacă respectivul juriu înțelege dovezile prezentate în cazul asupra căruia urmează să se pronunțe).

Una dintre cele mai interesante aplicații ale acestei tehnici este în cazul infracțiunilor în care nu există martori, ci doar cuvântul acuzatorului contra cuvântului acuzatului. Avalanşa de acuzații împotriva unor persoane proeminente cu privire la infracțiuni de natură sexuală este un exemplu evident. Persoanele publice sunt ținte uşoare pentru atare înscenări motivate politic şi, într-o societate în care acuzații sunt tratați de către mass media ca şi cum li s-ar fi dovedit vinovăția numai în virtutea faptului că au fost acuzați, ei au nevoie de protecție publică într-o măsură egală cu reclamanții.

Statistică şi Metodologie - Economisirea timpului

S-au cheltuit sume mari de bani şi mult timp pentru a aduna date menite probării unor chestiuni ce ar fi putut fi discernute în numai câteva minute. De exemplu, pentru a dovedi scepticilor validitatea metodei kinesiologice înseşi au trebuit urmate următoarele proceduri: 15 grupuri mici, totalizând un număr de 360 subiecți au fost testate deopotrivă cu stimuli negativi şi pozitivi (analiza statistică a revelat $p \leq .001$); 2) 7 grupuri mari, totalizând 3293 de voluntari au fost testați în mod similar ($p \leq .001$); 3) 325 de subiecți au fost testați individual ($p \leq .001$) ; 4) un număr de 616 pacienți ai secției de psihiatrie au fost testați atât în grup, cât şi individual ($p \leq .01$). Metodele tradiționale sunt ineficiente.

Politică şi Guvernare

Oare conducătorii noştri au spus adevărul? Oare un personaj politic respectă şi susține Constituția sau o interpretează în folosul propriu? Oare un anumit candidat are capacitatea unică de a se ridica la pretențiile pe care le presupune funcția la care aspiră? Sunt oare faptele interpretate greşit de vreo agenție guvernamentală sau de vreun purtător de cuvânt? Şi politicile propuse, oare pot ele rezolva problemele pentru care au fost gândite? Atare chestiuni practice pot fi abordate astăzi cu mai multă siguranță. Dezbaterile politice şi alocuțiunile publice pot fi analizate realist, iar propunerile legislative pot fi evaluate dintr-o perspectivă mai clară. Programele viabile pot fi identificate în mod clar, iar cele ineficiente eliminate.

Comerţ

Grație metodei noastre, e posibil să diagnosticăm o afacere sau o industrie bolnavă şi să-i rezolvăm problemele fără a risca resurse financiare pe experimente. Analiza completă a unei afaceri începe cu calibrarea nivelelor actuale şi trecute ale motivației colective şi a abilităților tuturor celor implicați. Putem calibra apoi ce nivel trebuie să atingă diferitele departamente pentru a reuşi. După aceea, pot fi evaluate în mod similar politicile, personalul, produsele, furnizorii^ marketingul şi publicitatea, procedeele de angajare. Astfel, vor putea fi apoi investigate diferitele strategii de marketing fără a se investi mulți bani în studii de piață, deci economisind timp, energie şi bani.

E bine să ne reamintim că în convențiile comerciale, aşa cum se întâmplă şi în cele politice, adevărul are un

statut cel puțin ambiguu. Este un fapt universal acceptat că tot ceea ce se spune pentru a se obține un avantaj nu implică vreun standard personal de onestitate. Pretențiile exagerate, bluful şi altele asemenea sunt la fel de comune mediului de afaceri ca ținuta business, cu cămaşă albă şi cravată. (De fapt, analiza kinesiologică ne spune să nu ne încredem prea tare într-o persoană care, deşi pare onestă şi bine intenționată, obişnuieşte să poarte costum şi cravată!) Prin urmare, numeroase aplicații apar în chestiunile zilnice - de exemplu, aceea de a stabili dacă o factură sau o chitanță sunt sau nu corecte. Un cec fals va face ca brațul oricărui investigator să slăbească, aşa cum se vor întâmpla lucrurile şi în cazul calității inferioare a execuției unei lucrări sau a unui produs. Frauda şi imitațiile sunt uşor detectabile; tehnica noastră poate deosebi cu repeziciune un cec fără acoperire de unul real, un diamant fals de unul autentic.

Ştiinţă şi cercetare

Un mare potențial oferit de kinesiologie deopotrivă comunității ştiințifice şi publicului larg este acela că nivelul de adevăr al oricărei teorii sau experiment ştiințific este uşor de determinat. Pot fi stabilite dinainte beneficiile ce vor rezulta dintr-o direcție de urmat în investigații, după cum pot fi studiate în avans şi celelalte alternative. De asemenea, o chestiune de mare însemnătate practică este şi examinarea proiectelor de cercetare din punct de vedere al economiei lor ca şi din cel al capacității investigatorilor şi al echipamentului.

Analiza factorilor critici poate detecta exact punctul dintr-un sistem dat în care se poate obține un rezultat maxim cu un minimum de efort. Modalitatea actuală de

prezicere a dezvoltărilor şi explorărilor propunerilor alternative este simularea computerizată, cu toate variabilele sale complexe şi nesigure. Totuşi, prin folosirea kinesiologică a celui mai avansat computer din lume, anume sistemul nervos uman, pot fi depăşite limitele interne ale circuitelor logice. Nonlocalitatea cuantică garantează că răspunsurile la fiecare întrebare sunt prezente pretutindeni, dar acest lucru poate genera - în sine - confuzii pentru un computer convențional.

Practica Medicală

În ceea ce priveşte medicina, pot fi testate kinesiologic atât acuratețea diagnosticului, cât şi eficacitatea unui tratament. De asemenea, această tehnică este valabilă în cazul problemelor psihice, unde poate ajuta la stabilirea rapidă a etiologiei unei disfuncții. Un subiect de investigație actual şi controversat este cel din zona aşa- numitelor amintiri reprimate din copilărie referitoare la pretinse abuzuri sexuale. Faptele pot fi repede diferențiate de „amintirile" false, obținute ca răspuns la sugestie.

Freud a concluzionat că majoritatea relatărilor referitoare la incesturi petrecute în copilărie aveau o origine isterică, sfârşind astfel prin a nu le mai da crezare.

Testarea kinesiologică poate fi folosită pentru a susține judecățile clinice, ca şi investigațiile controlate ştiințific, pentru că poate transcende limitările inerente ale cercetării tradiționale, care se expun riscului de a crea exact acea eroare pe care ar trebui de fapt s-o prevină. Statisticile nu substituie adevărul şi, în complexitatea fenomenelor biocomportamentale, antecedentele proxime pot fi prea uşor clasificate drept

cauze evidente. „Cauza” reală poate foarte bine să fie chemarea viitorului prin intermediul unui câmp de atracție ascuns.

Educaţie

Un exercițiu foarte sugestiv poate fi acela de a vă evalua cărțile din bibliotecă. Țineți-le pur şi simplu deasupra plexului solar şi rugați pe cineva să vă testeze tonusul muscular. Când faceți acest lucru, cărțile dumneavoastră se vor împărți în două stive; simplul fapt de a medita la diferențele existente între aceste două stive poate să vă producă o revelație. Mulți dintre cei ce au făcut deja acest test consideră că a fost una dintre cele mai valoroase experiențe din viața lor. (Unii chiar au lăsat aşa cele două stive pentru un timp, pentru a-; şi însuşi lecția în profunzime).

La fel de instructiv e să încercați acelaşi procedeu, dar de data aceasta cu colecția dumneavoastră de CD-uri. Grupul negativ va include muzica rap, violentă şi sexistă, rock-ul dur, trash, heavy metal. Stiva pozitivă va conține muzica clasică, rock-ul clasic (inclusiv Beatles) mult country (în mod surprinzător, aceasta calibrează în general la nivelul 520 - problemele inimii), muzică reggae, baladele populare etc.

Spiritualitate

Deşi acest capitol s-a ocupat în primul rând de întrebuințările seculare ale acestui instrument, trebuie subliniat că aplicațiile tehnicii pe care v-am prezentat-o pot fi şi profund spirituale. De exemplu, putem să testăm afirmațiile contradictorii „*Sunt* un trup” şi „*Am* un trup”. Întrebările pornite din acest punct pot rezolva

şi cele mai primare temeri ale noastre. Toate auto-definirile limitative crează frică, pentru că generează vulnerabilitate. Percepțiile noastre sunt distorsionate în mod esențial de propriile noastre auto-definiri care, la rândul lor, sunt calificate prin identificarea cu propriile noastre limite. Eroarea apare când aderăm la credința că eu sunt „asta". Adevărul este dezvăluit atunci când înțelegem că cineva are „asta" sau face „asta", în loc de a fi „asta". E o mare libertate să realizăm că eu „am" un trup şi o minte, decât că „sunt" trupul şi mintea mea. Odată ce depăşim teama de moarte, viața devine o experiență diferită, pentru că această teamă stă la baza tuturor celorlalte. Puțini oameni ştiu ce înseamnă să trăieşti lipsit de orice teamă. Dar în spatele fricii se află bucuria, pe măsură ce sensul şi scopul existenței devin inteligibile. Odată ce am înțeles acest lucru, viața devine lipsită de efort şi sursele suferinței se disipează. Suferința nu e decât prețul pe care-l plătim pentru lucrurile de care ne ataşăm.

Cu toate acestea, problemele empirice sunt implicate chiar şi în chestiunile spirituale. Americanii sunt foarte naivi în fața învățătorilor şi mentorilor spirituali, în parte pentru că preocupările spirituale nu au o tradiție îndelungată în America, aşa cum se întâmplă în culturile mai vechi. Faptul că lumea abundă de falşi guru este binecunoscut în India, dar un atare cinism nu e pe placul americanilor. Apar astfel, în mod repetat, tot soiul de şarlatani din India, cu prezentările lor impresionante, înşelând aspiranții spirituali naivi din Occident care, într-o credință copilărească, îşi părăsesc casele şi căminele, îşi vând proprietățile şi-i urmează pe aceşti (pretinşi) maeştri spirituali carismatici pe un drum ce sfârşeşte în dezamăgire.

Puterea de pătrundere a unora dintre aceşti „guru” şi capacitatea lor de a mima o sinceritate convingătoare e uluitoare; adesea, ei îi induc în eroare chiar şi pe căutătorii spirituali sofisticați. Aceasta este seducția spirituală. Un amestec de adevăr şi falsitate, împachetate în poleială strălucitoare; învățăturile sună valabil dacă nu putem vedea faptul că adevărul lor a fost deformat de un context fals.

În India se petrece curent acest gen de exploatare spirituală. Aceşti „învățători” pot cauza suferințe şi tragedii teribile. Cele mai catastrofale depresii întâlnite în practica medicală apar în cazul oamenilor ce au descoperit că au fost amăgiți din punct de vedere spiritual. Atare deziluzii şi suferințe sunt de departe mai severe decât cele rezultate în urma pierderilor suferite în viață şi, mai mult, în cazul lor recuperarea nu e întotdeauna posibilă.

Carisma tuturor profeților falşi e persuasiunea. Însă folosirea metodei pe care am descris-o aici oferă un mijloc sigur de apărare împotriva unor astfel de decepții. E instructiv să vă uitați la evangheliştii de pe canalele TV cu sonorul închis şi să rugați pe cineva să vă testeze. Falşii guru fac pe oricine să slăbească într-o: manieră dramatică. Aceasta pentru că universul consideră siluirea spirituală drept o eroare deosebit de gravă. Cum acționează însă un; adevărat învățător? în primul rând, adevăratul învățător nu; controlează în nici un fel viața nimănui, ci explică învățăceilor săi cum anume să avanseze pe drumul conştiinței. Dacă am face un test vom descoperi că, de exemplu, Maica Tereza, laureată a Premiului; Nobel, calibrează la nivelul 700, ca şi Ramana Maharshi, sfântul; spiritual indian care a murit în 1956. (El a intrat într-o stare de iluminare la vârsta de 16 ani şi nu a părăsit niciodată muntele pe care ' a

trăit o viață de simplitate şi smerenie, evitând banii, prestigiul şi adepții. Ar fi rămas necunoscut dacă un binecunoscut scriitor american n-ar fi descris starea sa de iluminare, fapt în urma căruia^ întreaga lume a devenit interesată de el).

Nicăieri altundeva nu este mai răspândită frauda spirituală ca în. lumea mediumilor. E instructiv să verificați nivelul de adevăr pe care-l exprimă aceşti mediumi, ca şi nivelul „sursei" din „cealaltă parte". Uneori, se transmite un nivel de adevăr surprinzător de înalt. Un nivel de adevăr care calibrează la 500 este demn de a fi ascultat indiferent de originea sa, pentru că la rădăcina majorității problemelor umane stă incapacitatea de a iubi. Dincolo de nivelul 500, posesiunile materiale şi nevoile lumeşti devin irelevante, acesta fiind motivul pentru care adevărații învățători nici nu caută, dar nici nu doresc acumulări materiale.

Folosirea corespunzătoare a sistemului descris în cartea de față va conduce întotdeauna la auto-descoperire şi dezvoltare. În cele din urmă, atunci când înțelegem că trebuie să luptăm cu toții cu partea inferioară a naturii umane, putem ajunge să încercăm un sentiment! de compasiune pentru toată lumea. Fiecare dintre noi e blocat într-un domeniu şi fiecare se află undeva pe drumul evoluției, unii înaintea noastră, alții în urmă. În paşii pe care i-am parcurs se găsesc vechi lecții de viață, înaintea noastră sunt noile învățături.

Nu există nimic pentru care să te simți vinovat şi nimic pe care să dai vina. Nu există nimic pe care să-l urăşti, dar există totuşi unele lucruri care ar fi mai bine să fie evitate şi atare fundături vor deveni din ce în ce mai vizibile. Cu toții ne-am ales propriul nivel al conştiinței dar, cu toate acestea, nimeni nu ar fi putut

face altminteri. Fiecare salt în conştiinţă trebuie să aibă o platformă din care să provină. Suferința există pentru a favoriza evoluția. Deşi mecanismul poate fi unul foarte lent, efectul cumulativ al suferinței ne forțează, într-un final, să pornim într-o nouă direcție. Oare de câte ori trebuie să dăm cu capul de pragul de sus pentru a ne însuşi o lecție? Probabil că de mii de ori, fapt ce poate fi răspunzător pentru marele număr al suferințelor umane, atât de vast încât aproape este incomprehensibil. Civilizația avansează foarte încet, centimetru cu centimetru.

E un exercițiu interesant să folosim tehnica noastră pentru a reconsidera țapii ispăşitori ai societății noastre - de exemplu, să calibrăm nivelul de putere al ONU şi să întrebăm apoi ce nivel ar fi necesar pentru a realiza cu succes dezideratele pentru care a fost creată această organizație. Atunci când vedem asemenea discrepanțe exprimate în cifre, poate că vom înceta să apostrofam anumiți indivizi şi anumite instituții, înțelegând că, adesea, ele pur şi simplu nu au puterea necesară pentru a-şi îndeplini obiectivele. Odată cu înțelegerea, condamnarea şi vinovăția dispar. Orice judecată pe care o facem la adresa celorlalți se dovedeşte în final a fi o judecată asupra noastră înşine şi atunci când acest lucru este pătruns, are loc o mare înțelegere asupra naturii vieții.

Când este adus în lumină, chiar şi ceea ce este vătămător îşi pierde capacitatea de a răni. Şi, în realitate, nimic nu poate fi ascuns. Orice gând, acțiune, decizie sau simțire crează un vârtej în câmpurile energetice interconectate, interechilibrate, mereu în mişcare ale vieții, lăsând o înregistrare eternă, pentru toate timpurile. Atunci când survine pentru întâia dată,

această înțelegere poate fi intimidantă, dar apoi devine o trambulină a evoluției.

În acest univers interconectat, orice îmbunătățire pe care o facem în lumea noastră personală aduce o îmbunătățire lumii în ansamblul ei. Plutim cu toții pe nivelul colectiv al conştiinței omenirii, astfel încât orice plus pe care-l adăugăm ni se întoarce. Pentru a aduce prinos vieții, contribuim cu toții cu eforturile noastre la progresul comun. În mod automat, ceea ce facem pentru aceasta ne este şi nouă de folos, pentru că suntem incluşi cu toții în tot ceea ce înseamnă viață - noi suntem viață. „Ceea ce este bun pentru tine, e bun şi pentru mine" - iată un fapt ştiințific.

Simpla bunăvoință pentru cel de lângă noi (ca şi pentru tot ceea ce există), este cea mai puternică forță transformatoare dintre toate. Nu produce alunecări, nu are coborâşuri şi nu conduce niciodată la pierdere sau disperare. Ea creşte adevărata noastră putere fără a necesita vreun instrument. Dar pentru a atinge puterea maximă, o atare bunăvoință nu trebuie să-şi permită nici o excepție, neputând fi folosită nici în aşteptarea vreunor recompense egoiste. Efectul său este pe atât de amplu şi influent pe cât este de subtil.

Într-un univers în care *„cine se aseamănă se adună",* noi atragem ceea ce emanăm. Consecințele pot veni într-un mod neaşteptat. Suntem amabili cu liftierul şi, peste un an, un străin ne ajută. Un „ceva" observabil nu cauzează un altceva observabil. În realitate, o schimbare a motivației sau a comportamentului acționează asupra unui câmp ce produce apoi o asemănare crescută a răspunsului într-un fel pozitiv. Munca noastră interioară poate fi asemănată cu deschiderea unui cont în bancă, dar unul din care nu putem scoate bani oricând vrem. Eliberarea fondurilor

este determinată de un câmp subtil de energie, ce aşteaptă un declanşator pentru a trimite acea putere înapoi în viețile noastre.

Povestea lui Dickens *„O colindă de Crăciun”* e povestea vieților noastre. Cu toții suntem Scrooge. Cu toții suntem Tiny Tim. Toți suntem atât egoişti cât şi imperfecți. Toți suntem victime, ca Bob Cratchit, dar în acelaşi timp suntem şi indignați şi moralişti ca domnişoara Cratchit, care refuza să ciocnească un pahar cu Scrooge.

Fantoma Crăciunurilor trecute ne bântuie tuturor viețile. Spiritul Crăciunurilor viitoare ne cheamă pe toți să facem alegerile ce vor înălța atât propriile noastre existențe, cât şi pe ale celorlalți. (Dacă vom calibra nivelul de energie al Crăciunului, va deveni evident că puterea se află în cadrul inimii omului).

Toate întrebările conduc la acelaşi răspuns ultim. Descoperirea că nimic nu e ascuns şi că adevărul e revelat peste tot constituie cheia iluminării, atât în ceea ce priveşte cele mai simple chestiuni practice, cât şi destinul umanității. În procesul de examinare a vieților noastre de zi cu zi putem observa că temerile noastre s-au bazat pe falsitate, înlocuirea falsului cu adevărul este esența vindecării tuturor celor vizibile şi invizibile.

Şi întotdeauna, va apărea în fața oricui o întrebare finală, cea mai mare dintre toate: „ Cine sunt eu?”

Capitolul VIII - Sursa puterii

Obiectul esențial al investigației noastre este o înțelegere mai degrabă practică decât filosofică ori academică, deşi anumite concluzii filosofice pot fi trase imediat, fie şi dintr-o analiză sumară a forței, respectiv puterii. Dintr-un punct de vedere practic trebuie să ştim, înainte de a începe, care este sursa intrinsecă a puterii şi cum anume funcționează ea. Care este oare fundamentul puterii? De ce anume forța sfârşeşte întotdeauna în putere?

În acest sens, Constituția Statelor Unite ale Americii ne poate oferi un studiu interesant. Acest document calibrează aproximativ la nivelul 700. Dacă o parcurgem însă propoziție cu propoziție, sursa puterii sale apare: ea constă în conceptul că toți oamenii sunt egali în virtutea faptului că au fost creați de Divinitate şi că drepturile omului sunt implicite în însăşi natura divină a creației omului, fiind prin urmare inalienabile. De asemenea, e foarte interesant şi faptul că acelaşi concept a stat şi la baza puterii lui Mahatma Gandhi.

Vom vedea că puterea izvorăşte din semnificație. De asemenea, ea este legată de motivație şi de principii. Puterea este întotdeauna asociată cu ceea ce sprijină importanța vieții înseşi. Ea face apel la ceea ce e nobil în natura umană. Puterea apelează la ceea ce înalță, înnobilează şi conferă demnitate. Forța trebuie întotdeauna justificată, în timp ce puterea nu are nevoie de justificări. Forța este asociată cu parțialul, puterea cu întregul.

Dacă analizăm natura forței, devine repede evident de ce trebuie aceasta să sfârşească întotdeauna în putere; acest lucru este conform unei legi fundamentale din fizică. Având în vedere că forța crează întotdeauna

contraforțe, efectul său este limitat prin definiție. Putem spune că forța este o mişcare. Ea merge de aici până aici, sau încearcă, împotriva curentului şi opozițiilor, să meargă de aici până acolo. Pe de altă parte, puterea este liniştită. Este asemănătoare unui câmp constant care nu se mişcă. Gravitația însăşi, de exemplu, nu acționează împotriva a nimic. Puterea sa pune în mişcare toate obiectele aflate în câmpul său, dar câmpul gravitațional însuşi nu se mişcă.

Forța acționează întotdeauna împotriva a ceva, în timp puterea nu face acest lucru. Forța e incompletă şi, prin urmare trebuie alimentată cu energie. Puterea e totală şi completă în ea însăşi, neavând nevoie de nimic din afara ei. Nu cere nimic, pentru că nu a" nevoie de nimic. Pentru că forța are un apetit insațiabil, ea trebuie mereu să consume ceva. Dimpotrivă, puterea energizează, dă elan oferă şi ajută. Puterea dă viață şi energie. Forța le îndepărtează pe acestea. Observăm că puterea este asociată compasiunii şi ne face şi avem un sentiment pozitiv față de noi înşine. Forța este asociată cu judecata şi condamnarea morală şi ne face să avem un sentiment negativ față de noi înşine. Forța crează întotdeauna contraforțe, efectul său este mai curând să polarizeze decât să unifice. Polarizarea implică întotdeauna conflictul, costul său fiind, prin urmare, unii ridicat. Pentru că forța stimulează polarizarea, ea produce inevitabil dihotomie a câştigului/pierderii şi, pentru că există întotdeauna cineva care pierde, se crează mereu duşmani. Pusă în mod constant în fața duşmanilor, forța reclamă o apărare constantă. Defensiva est! însă costisitoare, indiferent dacă în politică, economie sau relații internaționale.

Examinând sursa puterii, am observat că aceasta e asociată cu semnificația care, la rândul ei, are de-a face

cu sensul vieții înseşi Forța e concretă, prozaică şi discutabilă. Are nevoie de dovezi şi dl sprijin. Pe de altă parte, sursele puterii nu sunt discutabile şi nici n| au nevoie de dovezi. Evidența nu e discutabilă. Sănătatea e mai importantă ca boala, viața e mai importantă ca moartea, onoarea e preferabilă dezonoarei, credința şi încrederea sunt preferabil îndoielii şi cinismului, constructivul este preferabil destructivului toate acestea sunt afirmații evidente în sine, ce nu trebuie nicidecum dovedite.

În ultimă instanță, tot ce putem spune despre sursa puterii e că pur şi simplu „există". Orice civilizație e caracterizată de principii Dacă principiile unei civilizații sunt nobile, ea are succes, dacă suia egoiste, ea eşuează. Termenul „principii" poate suna abstract, da consecințele principiilor sunt cât se poate de concrete. Daci examinăm cu atenție principiile, vom observa că ele se găsesc într-un domeniu invizibil, în cadrul conştiinței înseşi. Deşi putem relief! exemple de onestitate în lume, onestitatea, cinstea însăşi, ca principii de organizare central al civilizației, nu există nicăieri în mod independent în lumea exterioară. Prin urmare, adevărata puteri emană din conştiința însăşi; ceea ce vedem noi este o manifestări vizibilă a invizibilului.

Mândria, noblețea scopurilor, sacrificiul pentru calitatea vieții - toate aceste lucruri sunt considerate inspiratoare, ca fiind cele ce dau sensul şi importanța vieții. Dar ceea ce ne inspiră de fapt în lumea fizică sunt lucrurile ce simbolizează concepte cu sensuri puternice pentru noi. Atare simboluri ne realiniază motivațiile cu principiile abstracte. Un simbol poate implica o mare putere datorită principiului ce se află deja înlăuntrul conştiinței noastre.

Semnificația este atât de importantă, încât atunci când viața o pierde avem de-a face adesea cu sinuciderea. Atunci când viața îşi pierde sensul, intrăm întâi într-o depresie; când viața devine suficient de lipsită de semnificație, o părăsim. Forța trasează obiective, atunci când aceste obiective sunt atinse, rămâne un gol, golul lipsei de semnificație. Puterea, pe de altă parte, ne motivează la infinit. Dacă viețile noastre sunt dedicate, să spunem, îmbunătățirii situației oricui intră în contact cu noi, într-un fel sau altul, atunci viețile noastre nu- şi vor pierde niciodată sensul. Dacă, pe de altă parte, scopul vieții noastre este succesul financiar, ce anume se va întâmpla după ce îl vom atinge? Aceasta este una din principalele cauze ale depresiilor suferite de bărbații şi femeile de vârstă mijlocie.

Deziluzia produsă de acest gol provine din eşecul de a ne alinia viața la principiile din care emană puterea. O bună ilustrare a acestui fenomen poate fi văzută în viețile marilor muzicieni, compozitori şi dirijori din vremurile noastre. Cit de adesea nu-şi continuă ei carierele până la vârste înaintate, chiar până la 80 sau 90 de ani, având şi copii şi trăind din plin până în amurgul vieții! Viețile lor au fost dedicate creației şi întrupării frumosului; frumosul incorporează şi exprimă o putere imensă. Din punct de vedere clinic cunoaştem faptul că frumosul este asociat cu longevitatea şi cu vigoarea. Deoarece frumusețea constituie o funcție a creativității, o atare longevitate este un loc comun pentru toate ocupațiile creative.

Poziția filosofiei pozitiviste, ce are la bază premisa că nimic nu e real dacă nu poate fi cuantificat este endemică ştiințelor. Cu toate acestea, sursele puterii sunt deopotrivă invizibile şi intangibile. Sofismul

empirismului logic este clar încă din premiza esențială a acestuia. A spune că nimic nu este real dacă nu poate fi măsurat este deja o poziție abstractă, nu-i aşa? în sine, această propoziție nu este în nici un fel tangibilă, vizibilă sau măsurabilă; argumentul tangibilității este el însuşi creat din intangibil.

Chiar şi dacă o atare poziție ar fi validă, cine ar vrea oare să trăiască tară onoare, fără iubire, fără compasiune sau fără valori? în ciuda implicațiilor patetice ale acestui argument, permiteți-ne totuşi să nu-i dăm curs.

Oare puterea are o bază tangibilă? Oare provine exclusiv din nedefinit, mistic, filosofic, spiritual sau abstract? Există oare în ceea ce priveşte puterea ceva mai mult decât putem cunoaşte noi, cei din lumea orientată strict spre emisfera cerebrală stângă, lume care, în ciuda avansului tehnologic şi informatic, rămâne în fond numai un sistem de măsurări mecanice?

Înainte de a aborda aceste chestiuni, permiteți-mi să vă reamintesc faptul că până şi cele mai avansate dispozitive de inteligență artificială din lume sunt incapabile să încerce sentimentele (cum sunt, de exemplu, bucuria sau fericirea). Forța poate aduce satisfacții, dar numai puterea e cea care poate genera bucurie. Victoria asupra celorlalți ne dă satisfacție, dar victoria asupra noastră înşine ne face fericiți. Dar, aşa cum au arătat capitolele anterioare, aceste calități nu numai că pot fi măsurate, ci pot fi şi calibrate în mod precis. Pentru a face acest lucru mai comprehensibil pentru rațiune, permiteți-ne să ne continuăm; prezentarea, trecând prin câteva concepte uşor de înțeles din fizica teoretică. Aceste concepte nu trebuie să ne intimideze, dimpotrivă,: implicațiile lor pentru viața de zi cu zi, deşi profunde, sunt foarte: simple. Nu

trebuie să înțelegem structura moleculară a cauciucului, pentru a beneficia de pneuri la maşinile noastre. Deşi demonstrația; lor poate fi una complicată, teoria relativității lui Einstein, teorema; lui Bell şi aşa mai departe pot fi postulate în câteva propoziții şi formule uşor de înțeles.

Câteva concepte definite recent se pot dovedi importante pentru înțelegerea naturii puterii. Unul dintre acestea este teoria fizicianului: David Bohm care postulează că există atât un univers vizibil, cât şi; unul invizibil. Această idee nu ar trebui să fie intimidantă; multe lucruri ce ne sunt familiare din viața noastră de zi cu zi - razele X; undele de radio şi TV - nu sunt vizibile. Un univers „învăluit" există: alături de universul vizibil, „dezvăluit", care este mai mult o, manifestare a acestui univers învăluit şi invizibil.

Astfel, de exemplu, ideea construirii celei mai înalte clădiri din lume a căpătat suport şi a rezultat în cele din urmă într-un concept invizibil care a devenit, în lumea vizibilă, Empire State Building.: Universul învăluit este legat de conştiința umană, pe măsură ce; inspirația apare în concepția unui creator. Bohm spune că sensul: leagă mintea şi materia ca pe două fețe ale aceleiaşi monede.

Un alt concept care ne poate fi de ajutor este cel al lui Rupert Sheldrake, referitor la noțiunea de câmpuri morfogenetice (sau; câmpuri M). Aceste modele de organizare invizibile acționează; asemănător unor şabloane de energie pentru a stabili forme pe diferite nivele ale vieții. Reprezentările identice ale speciilor se petrec tocmai datorită câmpurilor M şi distribuției lor. Ceva similar cu aceste câmpuri M există şi în câmpurile energetice ale conştiinței, stând la baza modelelor de gând şi a imaginilor - fenomen numit „ cauzare

formativă". Ideea conform căreia aceste câmpuri M ajută procesului de învățare a fost verificată pe scară largă experimental.

Atunci când Roger Bannister a depăşit bariera celor patru mile pe minut, el a creat un nou Câmp M. Sistemul de credință precumpănitor în conştiința umană a fost că a alerga patru mile pe minut constituia o limită a posibilităților umane. Odată creat noul Câmp M, mulți atleți au început să alerge cele patru mile în mai puțin de un minut.

Cu toții suntem familiarizați cu faptul că, adesea, ideile novatoare par să apară în acelaşi timp în mințile câtorva oameni. Câmpul M acționează cumva ca un principiu de organizare, în genul unei atracții magnetice. Un Câmp M nu trebuie să se mişte nicăieri. Este un câmp static de energie prezent pretutindeni. Odată creat, el există în universul invizibil ca un model universal disponibil.

Următorul concept pe care trebuie să-l luăm în discuție mai în detaliu este teoria haosului (dinamica nonlineară). Prima sa aplicație a constat în prognozarea vremii, studiu care, de-a lungul secolelor, a stabilit un consens în ceea ce priveşte faptul că nu există vreun model matematic definibil şi previzibil care să poată fi aplicat stării vremii (exact aşa cum a fost stabilit, de asemenea, că nu există nici un mod matematic de a dovedi când anume va picura un robinet sau cum anume se formează o picătură). Haosul înseamnă o masă de informații aparent lipsite de sens - de exemplu, puncte - în care nu se poate observa nici un model interior de organizare. Odată cu apariția tehnologiilor informatice avansate, s-a descoperit că prin analiza computerizată pot fi identificate modele interne de organizare chiar şi în ceea ce părea a fi ceva

dezorganizat. Iată cum, ceea ce pare a fi incoerent se dovedeşte a avea de fapt o coerență interioară.

O atare analiză a revelat modele ce arată adesea ca o cifră 8 îndoită asupra sa însăşi, frecvent cu un efect de pâlnie, astfel încât grafica înseşi are o configurație geometrică repetabilă. Ceea ce a descoperit ştiința nu e nimic altceva decât ceea ce afirmaseră misticii de-a lungul secolelor: anume că universul este cu adevărat coerent, unificat şi organizat în jurul unor modele unificatoare.

Dinamicile nonlineare au probat faptul că în univers nu există haos, aparența de dezordine fiind mai degrabă o funcție a limitelor percepției. Această demonstrație a venit ca o revelație tulburătoare pentru oamenii axați preponderent pe emisfera cerebrală stângă, dar în acelaşi timp a părut a fi evidentă în sine pentru cei axați pe emisfera cerebrală dreaptă. Pur şi simplu, oamenii creativi scriu, pictează, sculptează sau proiectează ceea ce deja văd cu ochii minții lor. Nu dansăm după logică, ci după modelele unor sentimente. Facem alegerile noastre pe baza unor valori, valori ce sunt asociat cu modele interioare.

Lanțul acceptat al cauzalității, aşa cum e înțeles în mod obişnui) în ştiințele primare se petrece ca în succesiunea *A*→B→C. În cadrul acestei scheme a determinismului material nimic nu e liber în mod inerent, ci numai rezultatul a altceva, fiind prin urmare limitai Lumea forțelor este cea care defineşte cu adevărat acest sistem. Forța B rezultă din forța A şi este transmisă forței C cu consecința D. La rândul său, D devine începutul altei serii de reacții în lanț şi tot aşa| *la infinit.* Aceasta este lumea emisferei cerebrale stângi, mundană şi previzibilă. Ştiințele convenționale operează în marjele paradigmă limitării: măsurabilă, familiară,

controlabilă, dar necreativă şi determinată şi, prin urmare, limitată şi axată pe trecut. Nu e o lume i geniilor, dar pentru mulți oameni ea pare sigură. E lumea productivității şi pragmatismului. Totuşi, pentru oamenii creativi, el pare prozaică şi deloc inspiratoare. *i*

Una e să-ți închipui cum va arăta Empire State Building I altceva să faci ca acest lucru să se şi petreacă. Pentru a face ca un lucru să se petreacă e nevoie de motivație. Motivația derivă din semnificație. Prin urmare, lumile vizibile şi invizibile sunt legata după cum am schițat deja:

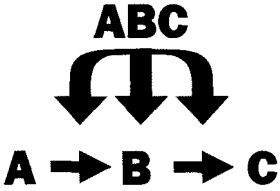

Conceptul ABC, ce se află în universul invizibil şi învăluit, va activa emergența în lumea vizibilă, pentru a rezulta în A→B→C. Astfel, lumea vizibilă este creată din lumea invizibilă, fiind prin urmare, influențată de viitor. Capacitatea conceptului invizibil de j se materializa este fundamentată pe puterea conceptului origini însuşi. Putem spune că emisfera cerebrală dreaptă „primeşti modelul" iar cea stângă „îl face vizibil". Un ABC poate fi deopotrivă un atractor de energie puternică sau slabă. Se pare că anumiți concepte şi valori au mai multă putere decât altele. (Astfel, ştiința a definit numai faptul că atractorii pot avea energie înaltă sau joasă).

Mai simplu spus, modelele de atracție puternice ne fac să fim puternici, în timp ce modelele slabe ne slăbesc. Unele modele sunt atât de istovitoare, încât un subiect supus testării, care se gândeşte la ele, nu va putea să-şi susțină brațul cu nici un chip. Alte concepte sunt atât de puternice, încât e absolut imposibil să

punem jos brațul unui subiect care se gândeşte la ele. Aceasta este o observație clinică universală. Modele puternice sunt asociate cu sănătatea, cele slabe cu boala şi moartea. Dacă aveți în minte iertarea, atunci brațul vostru va fi foarte puternic. Dacă, dimpotrivă, aveți în minte răzbunarea, atunci brațul vostru va slăbi.

Pentru obiectivele noastre este suficient să recunoaştem faptul că numai puterea ne face puternici. Forța ne face mai slabi. Iubirea, compasiunea şi iertarea, pe care unii le pot înțelege greşit ca fiind atitudini de obedienţă, sunt de fapt profund întăritoare. Pe de altă parte, răzbunarea, judecata şi condamnarea morală vă vor slăbi inevitabil. Prin urmare, independent de corectitudinea morală, e pur şi simplu un fapt clinic că, pe termen lung, slăbiciunea nu va putea sta în fața puterii. Ceea ce este slab piere de la sine.

De-a lungul istoriei omenirii, indivizii înzestrați cu o mare putere au fost aceia care s-au aliniat complet la atractorii puternici. Mereu şi mereu, ei au afirmat că puterea pe care o manifestau nu era a lor. Fiecare dintre ei a atribuit sursa puterii sale cuiva sau unui *ceva* superior.

Toți Marii învățători ai istoriei ne-au învățat de fapt un singur lucru, mereu şi mereu, în orice limbă şi orice timp. Toți au spus, pur şi simplu: Renunțați la atractorii slabi pentru cei puternici.

Examinând aceşti atractori, vom observa că anumite modele slabe înclină să imite (numai în formă) modele de atracție mai puternice. Pe acestea le numim „imitatori". Astfel, poporul german din timpul celui de-al III-lea Reich a fost indus în eroare prin faptul că a luat patriotismul drept Patriotism (cu majusculă). Demagogul sau bigotul încearcă să ne vândă imitații în locul originalului, întotdeauna demagogii au uzat din

plin de retorică. Pe de altă parte, aceia care vin dinspre putere nu trebuie să vorbească prea mult.

Capitolul IX - Modele de putere în atitudinile umane

Capacitatea de a deosebi modelele energetice superioare de cele inferioare ține de capacitatea noastră de percepție şi diferențiere, pe care cei mai mulți dintre noi ni le însuşim prin greşeli şi încercări dureroase. Eşecul, suferința şi chiar boala rezultă din influența modelelor slabe; fericirea şi sănătatea provin din modelele de atracție puternice. Prin urmare, merită pe deplin efortul de a citi - preț de câteva minute - lista modelelor contrastante de mai jos. Această enumerare exhaustivă constituie un instrument educativ ce funcționează prin intermediul principiului închiderii. Reflectând asupra acestor perechi de însuşiri contrastante, putem iniția un proces de înălțare a conştiinței, devenind astfel - treptat - conştienți de modelele ce operează în relațiile personale, de afaceri cât şi în toate celelalte interacțiuni ce constituie materialul din care e țesută viața.

În partea stângă se află adjectivele ce descriu modele puternice (pozitive), care calibrează la valori superioare pragului de 200; în cea dreaptă se găsesc modelele slabe (negative), calibrate la valori inferioare aceluiaşi prag.

a alege să	a trebui să
a te abandona	a te îngrijora
a alina	a irita
a cere	a pretinde
a conduce	a constrânge
a crede	a insista
a da	a lua
a elibera	a restricționa
a face	a primi
a fi	a avea

a împărți	a acumula
a încuraja	a promova
a oferi	a secătui
a onora	a linguşi
a primi	a aduna
a susține	a combate
a te strădui	a te lupta
a valoriza	a exploata
Abundent	Excesiv
Acceptare	Respingere
Adevărat	Fals
Agreabil	Condescendent
Altruist	Egoist
Amabil	Crud
Apreciativ	Invidios
Aprobator	Critic
Atent	Indulgent
Atractiv	Seducător
Atrăgător	Forțat
Autorizat	Dogmatic
Binevoitor	Neimplicat
Cald	Febril
Caritabil	Risipitor
Candid	Calculat
Cinstit	Legal
Conciliant	Inflexibil
Confruntare	Hărțuire
Constructiv	Destructiv
Conştient	Inconştient
Curajos	Nesăbuit
De durată	Imediat
Defensiv	Agresiv
Democratic	Dictatorial

Deschis	Secretos
Detaşat	Izolat
Determinat	încăpățânat
Devotat	Posesiv
Diplomat	înşelător
Echilibrat	Extremist
Economic	Ieftin
Educat	Persuasiv
Egal	Superior
Egalitarist	Elitist
Empatic	Compătimitor
Energic	Agitat
Erotic	Lasciv
Esențial	Aparent
Estet	Amator
Etern	Temporar
Etic	Ambiguu
Excelent	Echivoc
Experimentat	Cinic
Extrovertit	Rezervat
Fertil	Luxuriant
Flexibil	Rigid
Frumos	Strălucitor
Generos	Meschin
Global	Local
Holistic	Analitic
Hotărât	Şovăitor
Iertător	Răzbunător
Imparțial	Justificat
Implicare	încrâncenare
Implicat	Obsedat
Ingenios	Curios
Inspirat	Lumesc

Inspirator	Descriptiv
Intenționat	Calculat
Intuitiv	Literal
Inventiv	Prozaic
încredere în sine	Aroganță
încrezător	Credul
înviorător	Extenuant
Jovial	Sobru
Just	Punitiv
Laudativ	Flatant
Liber	Reglementat
Lin	Aspru
Lipsit de griji	Frivol
Loial	Şovin
Lucid	Abstras
Milos	Permisiv
Modest	Trufaş
Motivat	Doritor de
Natural	Artificial
Nobil	Pompos
Optimist	Pesimist
Ordonat	Confuz
Paşnic	Belicos
Patriot	Naționalist
Permisiv	Dominator
Plin de putere	Plin de forță
Politicos	Servil
Prevăzător	Pedant
Provocare	împiedicare
Politicos	Formal
Principial	Util
Privilegiat	îndreptățit
Prolific	Steril

Protector	Ambițios
Răbdător	Avid
Recunoaştere	Negație
Recunoscător	îndatorat
Respectuos	înjositor
Responsabil	Vinovat
Satisfăcut	Sătul
Selectiv	Exclusiv
Semnificativ	Important
Senin	Fad
Serviabilitate	Imixtiune
Siguranță	Dependență
Smerit	Timid
Spiritual	Materialist
Spontan	Impulsiv
Tandru	Dur
Talentat	Norocos
Tolerant	Părtinitor
Treaz	Beat
Unificator	Diviziv
Vesel	Plăcut
Virtuos	Celebru
Vigilent	Suspicios
Voios	Depresiv

Fie numai simplul ați citit listă, sunteți om. şi prin fapt că această nu mai acelaşi Puterea dumneavoastră interioară începe să sporească prin conştientizarea existenței acestor poli. Pornind de la aceste distincții vom începe să observăm lucruri pe care nu le remarcasem nicicând înainte. Asemenea revelații se petrec pentru că, aşa cum va descoperi cititorul, universul favorizează puterea.

Mai mult, universul nu uită. Subiectul karmei poate fi abordat din multe părți, dar fiecare alegere a noastră, referitor la cine şi cum anume vom fi, reprezintă - prin

prisma consecințelor sale - o alegere de maximă răspundere şi importanță. Toate alegerile noastre reverberează de-a lungul veacurilor. Mii de rapoarte referitoare la experiențe de moarte clinică, aşa cum sunt acestea reflectate şi în best-selleruri ca *„Saved by the Light - Salvați de lumină”* a lui Brinkley ori *„Embraced by the Light - Cuprinşi de lumină*” a lui B.J. Eadie (care calibrează la nivelul 595), confirmă că noi va trebui să acceptăm, în cele din urmă, că suntem responsabili pentru fiecare gând, cuvânt sau faptă pe care le generăm şi că trebuie să re- experimentăm exact acele suferințe pe care le-am cauzat. Acest lucru trebuie înțeles în sensul că noi înşine suntem cei care ne creăm propriul paradis sau infern.

Universul îşi ține respirația pe măsură ce noi - clipă de clipă - alegem drumul pe care vom merge. Pentru univers, esența vieții însăşi este extrem de conştientă, fiecare act, gând şi alegere se adaugă la un mozaic permanent; deciziile noastre trimit unde prin universul conştiinței pentru a afecta viețile tuturor. Pentru ca nu cumva ca această idee să fie considerată una de factură mistică sau fantastică, permiteți-ne să reamintim teorema fundamentală a noii fizici teoretice: nimic nu există în mod singular, ci absolut tot ceea ce există în univers este interconectat.

Alegerile noastre consolidează formarea puternicelor câmpuri M, care constituie modelele de atracție care-i influențează pe ceilalți. Chiar dacă, să spunem, cineva trăieşte izolat într-o peşteră, gândurile sale îi influențează pe ceilalți, fie că el o doreşte sau nu.

Orice acțiune sau decizie personală care serveşte vieții va servi vieții în întregul ei şi, nu în ultimul rând, propriei dumneavoastră vieți. Undele pe care le generăm se reîntorc la noi. Acest lucru, care putea părea a fi

cândva o afirmație de factură metafizică, este stabilit acum ca adevăr şi fapt ştiințific.

Tot ce există în univers emană constant un model energetic de o anumită frecvență, ce rămâne pentru totdeauna şi poate fi citit de cei care ştiu cum anume s-o facă. Fiecare cuvânt, act sau intenție crează o înregistrare permanentă. Fiecare gând este cunoscut şi înregistrat pentru totdeauna. Nu există secrete; nimic nu e ascuns şi nici n-ar putea să fie. Spiritele noastre stau dezvăluite, spre a fi văzute de toată lumea. În cele din urmă, viața fiecăruia dintre noi este responsabilă înaintea universului.

Capitolul X - Puterea în Politică

Pentru a înțelege mai bine diferența esențială dintre forță şi putere, ca şi implicațiile profunde ale acestei distincții pentru viața noastră, poate fi de ajutor să examinăm năzuințele umane pe o scală mai mare; interacțiunea oamenilor şi guvernelor putând oferi multe ilustrări adecvate în acest sens.

Dacă privim în istorie din perspectiva unică pe care am descris-o în cartea de față, ne vom aminti cu siguranță de exemplele puternice oferite de Revoluția Americană, care a fost prima ce a instituit din punct de vedere formal libertatea ca drept inalienabil, stabilind astfel un precedent pentru secolele viitoare. Principiile calibrate la un nivel atât de înalt (nivelul 700) influențează omenirea pentru perioade mari de timp. Cu adevărat, condeiul e mai puternic decât sabia, pentru că puterea provine din minte, în vreme ce forța este înrădăcinată în lumea materială.

Secolul 20 a fost martorul unui eveniment cardinal al istoriei, eveniment la care ne-am referit deja, dar la care vom mai face trimitere. E vorba de înfrângerea Imperiului Colonial Britanic (cea mai mare putere a lumii pe atunci, ce controla 2/3 din suprafața globului) prin puterea unui singur om, Mahatma Gandhi, un „colorat" de numai 40 de kilograme.

Gandhi nu a îngenuncheat numai Imperiul Britanic, ci a sfâşiat efectiv cortina unei drame ce dura de secole - colonialismul. A făcut acestea pur şi simplu enunțând şi apărând un principiu: cel referitor la demnitatea intrinsecă a omului şi la dreptul acestuia la libertate, suveranitate şi autodeterminare. În viziunea lui Gandhi, punctul esențial al acestui principiu rezida în faptul că aceste drepturi îi revin omului în virtutea naturii divine

a creației sale. Gandhi credea că drepturile omului nu sunt garantate de vreo putere pământească, ci sunt inerente în natura omului însuşi pentru că sunt cuprinse intim în creația sa.

Violența înseamnă forță; deoarece Gandhi era aliniat la putere şi nu la forță, el a interzis orice folosire a violenței în cauza sa. Şi, pentru că dădea glas unor principii universale (calibrate la nivelul 700), el a putut uni voința poporului. Atunci când voința oamenilor este atât de unită cu principiul universal, fiind aliniată totodată la acesta, ea este inexpugnabilă. Colonialismul (calibrat la 175) se bazează pe interesele țării dominante. Gandhi a demonstrat întregii lumi diferența existentă între puterea altruismului şi abandonului de sine, respectiv forța egoismului şi a dezinteresului față de ceilalți. Acelaşi principiu a fost demonstrat acum într-un mod foarte dramatic de către Nelson Mandela în Africa de Sud.

Puterea reuşeşte cu uşurință lucrurile pe care forța e incapabilă să le realizeze chiar şi cu prețul unui efort imens. Am văzut astfel, în perioada contemporană, cum comunismul, ca formă de guvernământ, a căzut aproape fără efort, după o jumătate de secol de război rece - una dintre cele mai periculoase (şi la urma urmei ineficiente) confruntări militare din istorie. Naivitatea politică a cetățenilor ruşi, folosită îndelung de regimul tiranic al țărilor, nu le-a îngăduit acestora înțelepciunea de a realiza faptul că în numele comunismului avea să fie instaurată o dictatură. În mod similar, poporul german a fost amăgit de Hitler, care a ajuns la putere în numele național-socialismului numai pentru a instaura de fapt o tiranie. O caracteristică distinctivă a prezenței forței în politică e imposibilitatea de a tolera puncte de vedere diferite de cel oficial. Ambele regimuri citate mai sus au

depins de folosirea pe scară largă a forței prin intermediul poliției secrete. Stalin, care a semnat sentința de condamnare la moarte a milioane de oameni, s-a bizuit pe KGB aşa cum Hitler s-a bizuit pe Gestapo.

Adolf Hitler a construit cea mai puternică maşină de război din istorie. La nivelul simplu al forței, aceasta era imbatabilă dar, cu toate acestea, nu a putut învinge o mică insulă ca Marea Britanie, datorită puterii la care era aliniat Churchill. Marele om de stat britanic a unificat voința poporului său în jurul principiilor libertății şi sacrificiului de sine. Churchill a stat de partea puterii, Hitler de cea a forței. Atunci când acestea două se întâlnesc, puterea învinge întotdeauna în cele din urmă. Dacă se bazează pe voința oamenilor, puterea este imună la forță.

Forța e seducătoare pentru că emană o anumită strălucire, indiferent că această strălucire se manifestă în forma falsului patriotism, prestigiului sau dominației. Pe de altă parte, adevărata putere e foarte adesea destul de lipsită de strălucire. Oare ce ar fi putut fi mai strălucitor decât corpurile de elită ale Luftwaffe sau ale SS-ului în timpul celui de-al doilea război mondial în Germania nazistă? Aceste trupe de elită reuneau şi întrupau romantism, privilegii şi stil şi aveau în mod sigur la dispoziție o forță enormă - cele mai modeme şi mai redutabile arme din acea perioadă şi un spirit de clan care le-a cimentat forța.

Cei slabi sunt atraşi de strălucirea forței până în punctul în care chiar pot muri pentru ea. Cum altfel ar putea exista ceva atât de atroce ca războiul? Adesea, forța ia temporar prim-planul, cei slabi fiind atraşi de oamenii ce par a-şi fi depăşit slăbiciunea. Cum ar fi posibilă altminteri dictatura?

Aroganța este o caracteristică a forței; puterea este caracterizată de umilință. Forța e plină de sine; ea deține răspunsul tuturor întrebărilor. Puterea este modestă. Stalin, care a consolidat autocrația militară a fost reținut de istorie ca un criminal înfiorător. Modestul Mihail Gorbaciov, care purta un costum obişnuit şi îşi recunoştea cu uşurință greşelile a fost laureat cu premiul Nobel pentru pace.

La începuturile lor, multe sisteme politice şi mişcări sociale stau de partea adevăratei puteri dar, pe măsură ce trece timpul şi cad pradă persoanelor egoiste, acestea sfârşesc prin a se sprijini din ce în ce mai mult pe forță, pentru a cădea, în cele din urma, în dizgrație. Istoria civilizației demonstrează acest fenomen prin nenumărate exemple. Uităm prea uşor că apelul inițial al comunismului era unul umanist şi idealist, aşa cum a fost - până să devină refugiul politicienilor meschini şi mărunți - şi cel al mişcării unioniste din Statele Unite ale Americii.

Pentru a putea înțelege pe deplin dihotomia de care ne ocupăm, e necesar să luăm aminte la diferența existentă între un politician şi un om de stat. Politicianul, care se ocupă cu preponderență de utilitatea politică, guvernează prin forță, odată ajuns la poziția sa prin forța persuasiunii. Nu de puține ori, asemenea politicieni calibrează la un nivel inferior pragului 200. Adevărata putere e reprezentată de oamenii de stat. Aceştia, stând de partea principiilor ce nu au nevoie să fie demonstrate, guvernează prin inspirație şi oferă pildă celorlalți prin puterea propriului exemplu. Omul de stat face apel la noblețea care există în fiecare om; tot el este acela care îi unifică pe oameni adresându-se „inimii”. Pentru că, dacă intelectul poate fi uşor indus în eroare, inima recunoaşte adevărul. Dacă

intelectul e limitat, inima e nelimitată; dacă intelectul e legat de cele temporare, inima e interesată numai de cele eterne.

De cele mai multe ori, pentru a acumula sprijin şi a-şi masca motivaţiile subterane, forţa se sprijină pe retorică, pe propagandă şi pe argumente plăcute urechii. Cu toate acestea, una dintre caracteristicile adevărului e aceea că nu are nevoie să fie apărat, pentru că este auto-evident. Faptul că „toţi oamenii au fost creaţi egali" nu necesită justificări sau exerciţii retorice. Faptul că este rău să gazezi oamenii în lagărele de concentrare e de asemenea evident. Principiile pe care se bazează adevărata putere nu necesită niciodată justificări, aşa cum se întâmplă inevitabil în cazul forţei. Întotdeauna există nesfârşite controverse cu privire la cât de mult sau dacă este sau nu „justificată" forţa.

Este clar că puterea se asociază cu ceea ce aduce prinos vieţii şi forţa cu ceea ce exploatează viaţa în folosul unui individ sau al unei organizaţii. Forţa e divizivă şi, prin aceasta, un factor care slăbeşte; în vreme ce puterea unifică, forţa polarizează. Falsul patriotism şi şovinismul care exercită o atracţie asupra unei naţiuni militariste au un efect de înstrăinare pentru restul lumii.

Puterea atrage, în vreme ce forţa respinge. Deoarece puterea unifică, ea nu are duşmani în adevăratul sens al cuvântului, deşi manifestările sale pot întâmpina opoziţia unor oportunişti ale căror interese nu sunt satisfăcute. Puterea îi serveşte pe ceilalţi, în vreme ce forţa se serveşte pe sine. Un adevărat om de stat serveşte poporul; politicianul exploatează poporul în scopul propriilor sale ambiţii. Omul de stat se sacrifică pe sine pentru a-i servi pe ceilalţi; politicianul îi sacrifică pe ceilalţi pe altarul intereselor sale personale. Puterea

face apel la natura noastră superioară, forța la cea inferioară. Forța este limitată, în vreme ce puterea e nelimitată.

Prin insistența sa asupra ideii că scopul scuză mijloacele, forța dă libertate dezvoltării intereselor politicianiste. Forța oferă soluții rapide şi superficiale. În cazul puterii, mijloacele şi scopurile sunt aceleaşi, dar pentru împlinirea scopurilor puterii este necesară mai multă maturitate, disciplină şi răbdare. Marii lideri ne insuflă credință şi încredere în virtutea integrității lor absolute şi a faptului că sunt aliniați la principiile inviolabile. Ei sunt adevărați lideri pentru că înțeleg faptul că nu putem compromite principiile, dacă nu dorim să ne pierdem puterea. Winston Churchill nu a trebuit să folosească niciodată forța împotriva poporului britanic; Gorbaciov a revoluționat cel mai mare monolit politic al lumii fără să tragă nici măcar un singur foc de armă; Gandhi a înfrânt Imperiul Britanic fără ca măcar să ridice vreodată mâna animat de sentimente de furie. Şi am mai putea observa că îndelungatul conflict din Orientul Mijlociu se apropie (poate) de o soluționare grație dialogului şi comunicării între adversari şi nu violenței.

Democraţia şi Statele Unite ale Americii

Democrația a fost universal recunoscută în cele din urmă drept forma optimă de guvernare. De-a lungul şi de-a latul lumii se aude un strigăt de ajutor şi o chemare spre libertate; multe națiuni cu moştenirea unui trecut totalitar şi de represiune îşi însuşesc lecțiile necesare pentru întemeierea libertății. Pe urmele științei convenționale, istoricii încearcă de obicei să explice aceste succesiuni ale evenimentelor politice printr-o

cauzalitate de tipul A→B→C; totuşi, aceasta e pur şi simplu desfăşurarea secvențială a ceva sau a cuiva înzestrat cu o putere mult mai mare, şi anume modelul de atracție ABC, din care evoluează societatea.

Puterea Statelor Unite (sau a oricărei alte democrații) se înalță din principiile ce stau la temelia lor. Putem identifica fundamentele puterii SUA dacă examinăm documentele esențiale ale democrației americane: Constituția SUA, Declarația Drepturilor *(Bill of Rights*), Declarația de Independență şi alte asemenea expresii recunoscute ale spiritului democratic, cum ar fi Discursul din Gettysburg *(Gettysburg Address)*.

Dacă vom calibra puterea relativă a fiecărei fraze şi a fiecărui rând din aceste documente, vom observa că modelul de atracție cel mai înalt dintre toate, din care emană întreaga putere a guvernului Statelor Unite, este următorul pasaj din Declarația de Independență: „Afirmăm şi susținem aceste adevăruri evidente, că toți oameni sunt creați egali, că ei sunt investiți de Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile, că printre acestea se află dreptul la viață, libertate şi la căutarea fericirii", (pasaj calibrat la nivelul 700). Aceste sentimente sunt subliniate şi în Discursul din Gettysburg, în care Lincoln ne reaminteşte că această națiune a fost concepută în libertate şi „ în spiritul principiului conform căruia toți oamenii sunt creați egali", că „această națiune se va naşte din nou în libertate în fața lui Dumnezeu - şi că guvernarea poporului, de către popor şi pentru popor nu trebuie să piară de pe fața pământului" (frază calibrată, de asemenea, la nivelul 700).

Dacă analizăm acțiunile şi afirmațiile lui Lincoln din timpul anilor de încercări din perioada Războiului Civil, vom observa cu toată certitudinea că marele om de stat

american era lipsit de orice sentiment de ură. Nutrea față de Sud mai curând compasiune decât duşmănie, pentru că înțelegea mai bine decât oricine altcineva că bătălia se dădea de fapt între natura inferioară şi cea superioară a omului însuşi. Tocmai de aceea vorbea el despre „adevărurile auto-evidente" la care ne-am referit şi noi şi deplângea prețul despre care ştia că trebuie plătit.

„Afirmăm şi susținem aceste adevăruri evidente" - prin aceasta, Declarația de Independență afirmă, pe de o parte, că drepturile omului sunt oferite şi garantate prin chiar natura creației omului şi, pe de alta, că aceste drepturi sunt inalienabile; ele nici nu derivă şi nici nu sunt garantate de vreo stăpânire vremelnică. Democrația recunoaşte mai curând dreptul divin al celui condus decât pe cel al stăpânitorului. Acesta nu este un drept obținut în virtutea vreunei demnități sau superiorități militare, nici în virtutea bogăției, ci e o afirmație profundă a esenței naturii umane, ce defineşte înseşi principiile intime ale vieții umane: libertatea şi căutarea fericirii. (Baza puterii lui Mahatma Gandhi calibrează identic cu baza puterii Declarației de Independență şi a Constituției SUA, toate sunt în mod esențial preocupate de libertatea şi egalitatea tuturor oamenilor, în virtutea investirii provenite de la o putere divină şi superioară).

E interesant de notat că, dacă vom calibra puterea câmpului de atracție al teocrației, vom observa că e în mod constant mai slab decât cel al oricărei democrații ce recunoaşte la rândul ei Creatorul drept autoritatea supremă. Cei ce au elaborat Declarația de Independență erau conştienți de distincția foarte clară între ceea ce e spiritual şi ceea ce e religios. Şi ei trebuie că vor fi ştiut - dacă nu rațional, atunci intuitiv - că există o diferență în ceea ce priveşte puterea acestora două. Religia este

asociată adesea cu forța, uneori în mod dezastruos, în timp ce conceptele spirituale ca loialitatea, libertatea şi pacea nu crează dispute sau conflict şi cu atât mai puțin nu conduc la războaie. Spiritualitatea este întotdeauna asociată cu non-violența.

Dacă examinăm aplicarea Declarației Drepturilor *(Bill of Rights)* astăzi, vom observa că puterea acesteia a fost totuşi diminuată în anumite domenii. De-a lungul anilor, dreptul la libertate a fost erodat prin metode politicianiste. În acest sens, se recurge prea adesea la folosirea excesivă a percheziţiilor şi sechestrărilor, ca şi la pedepsele crude şi deosebit de grele. Spiritul Constituției SUA a devenit suficient de înceţoşat încât sunt propuse şi adesea reuşesc să şi fie adoptate - fără un murmur de protest - legi evident neconstituționale. Înclinații spre totalitarism există în cadrul guvernului însuşi; societatea noastră tolerează în mod curent metodele totalitare practicate deopotrivă de către agențiile federale şi locale, manifestate prin folosirea vizibilă a intimidării. Din nefericire, ne-am obişnuit atât de mult cu o atmosferă de teamă şi violență, încât faptul că în unele țări nu există nici măcar amenințarea vreunei intruziuni a instituției guvernamentale sau polițieneşti în viețile cetățenilor a constituit o surpriză pentru americani.

E foarte important să reamintim că încălcarea unui principiu din rațiuni de utilitate practică înseamnă de fapt abandonarea unei puteri enorme. Raționamentul conform căruia, de exemplu, execuția criminalilor va împiedica săvârşirea crimelor nu rezistă în fața realității şi, pe de altă parte, scopul nu scuză mijloacele. Consecințele violării acestui principiu se văd reflectate în statisticile referitoare la infracțiuni, crima fiind deja

un loc atât de comun în SUA încât nici nu mai constituie o ştire de prima pagină.

Pentru că eşuăm în a deosebi principiile de scopurile considerate utile din punct de vedere politic, omului obişnuit îi lipseşte discernământul pentru a înțelege diferența dintre patriotism şi Patriotism, dintre americanism şi Americanism, dintre dumnezeu şi Dumnezeu, dintre libertate şi Libertate. Astfel, „americanismul" e folosit ca justificare de către grupurile de adepți ai superiorității rasei albe (calibrate la nivelul 150) la fel cum, de-a lungul istoriei, războiul a fost dus în numele lui „Dumnezeu". Accepția greşită a libertății ca *permisiune de a...* ne spune că mulți oameni nu cunosc diferența dintre libertate şi Libertate cu majusculă.

însuşirea diferenței existente între principii şi imitațiile acestora necesită experiență şi o judecată educată. Exercițiul unui atare discernământ este necesar pentru supraviețuirea morală în lumea modernă, dar este imperativ în acele zone gri, în care ambiguitatea etică a depăşit stadiul unei convenții, fiind ridicată la rang de artă: ne referim, desigur, la arena politică şi la lumea comercială de astăzi.

Capitolul XI - Puterea în economie

Omul este înzestrat cu liber arbitru, în lipsa căruia n-ar putea exista responsabilitate. El este pus în fața următoarei alegeri fundamentale: să se alinieze cu un câmp energetic de atracție superior sau cu unul inferior. De regulă, modelele care distrug organizații şi cariere sunt aceleaşi modele energetice de atracție slabe care au dărâmat guverne, mişcări sociale şi chiar civilizații întregi. Fiecare dintre noi trebuie să facem această alegere şi să ne asumăm apoi consecințele.

Aceste consecințe nu sunt nicăieri mai vizibile decât în domeniul economiei şi al afacerilor. Cu toate acestea, în nici un alt domeniu n-ar putea fi mai uşor de evitat eşecurile, dacă ar fi înțelese în mod clar un număr de concepte esențiale. Indiferent că avem de-a face cu un produs, o companie sau un angajat, câmpurile de atracție ale acestora pot fi calibrate cu repeziciune. În cursul cercetării noastre, diferența între afacerile de succes şi cele care au eşuat s-a dovedit a fi atât de evidentă, încât ne putem aştepta ca folosirea ulterioară a metodei kinesiologice să garanteze o corectitudine deosebită a predicției.

Mult prea adesea, „cumpărătorul" - care poate fi un votant, un investitor sau un căutător al adevărului, după cum, la fel de bine, poate fi un comerciant - cade în capcana strălucirii unui model imitator care, la suprafață, pare a fi un model energetic de atracție superior. Oamenii sunt orbiți de stilul superficial şi de prezentarea poleită. Putem face o paralelă oportună în acest punct, referindu-ne la situația recentă în care mulți investitori naivi au cumpărat argint numai pentru a descoperi că întreaga piață a bunurilor de consum a fost manipulată. Dacă s-ar fi recurs la testarea

kinesiologică, prăbuşirile notorii în domeniul economiilor populației şi titlurilor de împrumut ar fi putut fi evitate cu uşurință. Cum? Simplu - prin faptul că atât aceste fenomene nedorite, cât şi autorii lor ar fi fost identificați cu mult înainte ca scandalurile să izbucnească. De asemenea, ar fi putut fi evitate multe dezastre asemănătoare prin simpla examinare a faptului dacă o afacere sau întreprindere este asociată unui model de atracție superior sau inferior. Această identificare poate deveni aproape instinctivă odată ce înțelegem diferența între modul în care acționează forța în comerț şi cel în care acționează puterea în acelaşi domeniu.

Sam Walton, fondatorul Wal-Mart ne oferă un model al felului în care apare puterea din alinierea cu modelele energetice de atracție superioare. Schema ABC pe care a imaginat-o el a rezultat în A→B→C care constituie, în realitate, gigantul economic Wal-Mart, ce se dezvoltă într-un ritm atât de alert. Principiile fundamentale ale acestui proces sunt explicate în cartea *Sam Walton,* scrisă de Vance Trimble.

În multe supermarketuri din ziua de azi par a nu exista angajați; indiferența grosolană față de interesele clienților e şocantă. Prin contrast, angajații Wal-Mart, sunt pregătiți să fie amabili şi primitori, calzi şi energici şi totodată să reflecte un câmp de energie umană la locul lor de muncă. Slujbele lor au sens şi valoare, pentru că ei sunt aliniați cu Servirea, un deziderat ce aduce prinos vieții şi valorilor universal umane. Toate magazinele Wal-Mart ies în evidență prin faptul că au amenajată o zonă în care puteți sta jos confortabil pentru a vă odihni picioarele şi a vă decide asupra cumpărăturilor dumneavoastră. O asemenea alocare a spațiului, ce vine în întâmpinarea nevoilor umane

simple, n-ar reuşi să treacă de proba calculelor manageriale (formulate în termenii valorii totale a vânzărilor raportate la metru pătrat). Dar acest tip de expertiză a eficienței economice ignoră, pe lângă compasiunea umană, şi fidelitatea de piață a milioane de clienți. Computerele nu pot simți. Dacă s-ar fi înțeles faptul că *sentimentele determină volumul vânzărilor*, ar fi fost acordată o atenție mai mare acestor lucruri.

Deşi mult prea adesea scăpat din vedere, sentimentul „de familie" al angajaților şi loialitatea lor față de organizație e un factor comercial de maximă importanță. În companiile de succes această calitate e foarte evidentă. Angajații care se simt apărați şi sprijiniți de compania la care lucrează sunt cei care zâmbesc neprefăcut clienților. O altă caracteristică a unui astfel de mediu este nivelul scăzut al fluctuației mâinii de lucru (în vreme ce companiile impersonale şi reci se confruntă cu un ritm foarte rapid al fluctuației angajaților). Existența unei crize a mâinii de lucru constituie întotdeauna expresia unui model energetic de atracție inferior. Astfel, analiza kinesiologică a arătat fără dubiu că economisirea câtorva dolari în managementul resurselor umane costă de fapt mii de dolari în cifra vânzărilor.

Pentru a avea succes e obligatoriu să cuprindeți şi lucrarea intrinsecă din principiile ce produc succes, nu numai să imitați acțiunile oamenilor de succes. Pentru a reuşi cu adevărat să faceți ceea ce fac ei, e obligatoriu să fiți asemenea lor. Companiile care au imitat unele trăsături ale Wal-Mart în speranța de a recâştiga anumite segmente de piață n-au avut succes, pentru că ele au imitat mai mult schemele A→B→C în loc să se alinieze la schema ABC din care au provenit aceste trăsături şi, implicit, succesul.

Cercetarea noastră cu privire la modelele de atracție e strâns corelată cu concluziile la care au ajuns Peters şi Waterman în lucrarea lor „*În Search of Excellence - În căutarea Excelenței*”- o analiză detaliată a câtorva mari companii. Ei au conchis că acele companii care au avut succes au fost acelea care aveau „inimă“, spre deosebire de companiile conduse strict după metode ştiințifice, axate pe emisfera cerebrală stângă. Citind acest studiu, nu ne putem opri să nu fim frapați de inadecvarea de care dau dovadă multe dintre procedurile marketingului; adesea, statisticienii pur şi simplu nu ştiu ce întrebări să pună.

Pe lângă faptul că țin evidența milioanelor pe care le câştigă companiile, analiştii ar putea să ia la fel de bine în calcul şi multele milioane pe care acestea *nu* le câştigă. Un exemplu al celor de mai sus este recentul declin al industriei de automobile din Statele Unite. Privind la succesul obținut de Rolls Royce sau Volkswagen Beetle s-ar putea trage concluzia că opțiunea pentru o filosofie a demodării planificate şi nu pentru o calitate durabilă constituie o majoră eroare de calcul. Încă de acum câțiva ani, cercetarea noastră a indicat că prin urmărirea modelelor energetice de atracție superioare, Detroitul poate recâştiga piața industriei auto. Având în vedere că prețul unei maşini noi se apropie de douăzeci de mii de dolari, recaptarea imaginației publicului reclamă atât recursul la o inovație cu adevărat creativă, cât şi renunțarea la filosofia demodării planificate în favoarea calității durabile.

Această chestiune implică şi un factor destul de delicat, acela că nu mulți americani ar fi dispuşi să plătească o asemenea sumă pentru un autoturism, fiind în acelaşi timp în deplină cunoştință de cauză că investiția lor se va pierde în scurt timp pentru că maşina

lor se va demoda. În mod evident, ceea ce se pierde în cazul unei maşini demodate nu este o valoare reală şi intrinsecă. Preţul umflat al strălucirii, modei şi noutăţii nu reflectă vreo valoare reală. Oamenii ar plăti bucuroşi cincizeci de mii de dolari sau chiar mai mult pentru o maşină Rolls Royce chiar folosită, pentru că ştiu că şi peste 20 de ani maşina lor va fi atât clasică, cât şi funcţională din punct de vedere mecanic, având prin aceasta o valoare mare de revânzare.

Cercetarea noastră indică faptul că americanii ar fi dispuşi să plătească preţuri ridicate pentru maşinile lor dacă valoarea intrinsecă a acestora ar fi echivalentă cu preţul lor de cumpărare (asigurându-şi în felul acesta investiţia) şi dacă maşinile în cauză s-ar păstra fiabile pentru mult timp, în mod ideal, chiar pentru o viaţă întreagă. (De exemplu, ar fi preferat cu siguranţă un model de automobil garantat pe viaţă, la care motorul, cutia de viteză şi alte piese esenţiale ar fi uşor de înlocuit). Aceeaşi cercetare ne arată că, de regulă, consumatorii sunt dispuşi să plătească pentru calitate şi că produsele de calitate se vor vinde chiar şi în lipsa unei campanii promoţionale. Integritatea şi excelenţa vorbesc de la sine, pentru că ele sunt aliniate la putere.

Una din aplicaţiile cele mai simple şi mai profitabile ale analizei factorului critic se găseşte în domeniul publicităţii. Folosirea tehnicii kinesiologice pe care am descris-o în lucrarea de faţă poate proba imediat dacă o campanie promoţională sau o anumită reclamă este puternică sau slabă.

Companiile plătesc sume enorme pentru a obţine spaţii publicitare în cadrul emisiunilor de maximă audienţă, dar această strategie poate avea şi un efect de bumerang - de exemplu, în cazul în care se difuzează îndelung o reclamă care-i slăbeşte pe privitori; urmarea

directă a acestei situații fiind afectarea imaginii companiei. Un spot care-i întăreşte pe oameni va produce întotdeauna un sentiment pozitiv față de respectivul produs şi nu aversiune pentru acesta. În mod similar, promoterii care cumpără spații de emisie în timpul programelor TV care induc telespectatorilor un sentiment de slăbiciune vor observa că produsul promovat de ei este asociat inconştient cu aceste sentimente negative. Dacă analizăm o reclamă în detaliu, vom observa că există o serie întreagă de elemente ce pot avea un efect negativ, inducând sentimente de slăbiciune - vocea celui ce anunță produsul, afectarea unui actor sau folosirea anumitor cuvinte, concepte sau simboluri. Faptul că unele companii produc în mod repetat reclame insipide şi chiar stingheritoare reflectă prevalența unui câmp de atracție inferior în cadrul departamentului lor de marketing şi publicitate.

* * *

Dincolo de suprafața lumii comerciale, societatea oferă numeroase alte domenii unde îndeplinirea dorințelor umane e căutată, comercializată, furată, constrânsă ori negată. E un simplu fapt de viață că satisfacerea nevoilor induce mulțumire; frustrarea alimentează violența, crima şi dezechilibrul emoțional. Dacă misiunea instituțiilor guvernamentale ar fi redesenată şi realiniată în sensul de a veni în sprijinul împlinirii nevoilor umane şi nu de a duce campanii moralizatoare de exhibare a „problemelor sociale", atunci aceste instituții ar putea deveni forțe puternice în slujba îmbunătățirii condiției umane.

Câmpurile percepției sunt limitate de modelele de atracție cu care sunt asociate. Acest lucru înseamnă că abilitatea de a recunoaşte factorii importanți ai unei

situații date e limitată de contextul determinat de nivelul conştiinței observatorului. Motivația celui care priveşte determină în mod automat ceea ce este văzut. Conceptul de „etică situațională” ne vorbeşte despre faptul că - în lipsa unor referiri la context - nu putem determina dacă un comportament este rău sau bun. Dacă acceptăm că fiecare factor îşi aduce contribuția la imaginea de ansamblu, atunci nuanțele introduse de context au darul de a schimba semnificația întregului scenariu.

Lupta contrariilor constituie un indicativ al existenței unui câmp energetic de atracție inferior. Astfel, în vreme ce puterea conduce întotdeauna la soluții în care toate părțile implicate au de câştigat, forța conduce la situații în care, dacă unii au de câştigat, în mod sigur vor exista şi unii care vor pierde. Prin urmare, dată fiind simpla existență a acestei lupte, soluția corectă nu a fost găsită în cazul din urmă (cum nu se poate afirma că ar fi fost găsită nici atunci când interesele unui grup le lezează pe ale celuilalt grup). Calea spre un câmp energetic de atracție superior constă în căutarea unui răspuns sau soluții care, pe de o parte, va mulțumi toate părțile implicate şi, pe de alta, va rămâne totuşi o alternativă funcțională. Asemenea soluții implică deopotrivă utilizarea a emisferei cerebrale drepte şi stângi.

Există un principiu de bază ce are puterea să rezolve problemele de natură economico-socială. El poate fi enunțat astfel: veniți în sprijinul soluțiilor în loc să atacați cauzele presupuse. În sine, atacul este un model de atracție foarte slab (situat abia la nivelul 150) ce conduce - trecând prin teamă - la intimidare, coerciție şi, în cele din urmă, la corupție morală. Şi, ceea ce face ca străzile oraşelor să devină nişte jungle ale crimei, este tocmai „Alaiul viciilor”.

La o examinare obiectivă se va observa că unele „probleme sociale” par a fi insolvabile din cauza persistenței unor atitudini moralizatoare copilăreşti sau sentimentale. Niciuna dintre aceste poziții nu se bazează pe adevăr şi, prin urmare, toate abordările ce pornesc de aici sunt slabe. Falsitatea ne face mai slabi; acționând de pe poziția falsității vom sfârşi inevitabil prin a folosi forța. Forța e înlocuitorul universal al adevărului. Armele constituie probele fizice ale slăbiciunii; nevoia de a-i controla pe ceilalți izvorăşte întotdeauna din lipsa puterii, aşa cum vanitatea provine din lipsa stimei de sine. Pedeapsa este o formă de violență, un ineficient înlocuitor al puterii. Când, aşa cum se întâmplă în societatea noastră, pedeapsa se potriveşte numai rareori în vreun fel cu infracțiunea, ea nu poate fi eficientă. Pedeapsa se bazează pe răzbunare, fiind situată la nivelul energetic inferior de 150.

Pe de altă parte, sprijinirea soluționării nevoilor umane creează o rezolvare în urma căreia nu există părți lezate. Acest tip de rezolvare conduce la linişte, în vreme ce atacarea falselor „probleme”, pe lângă faptul că nu face decât să crească incidența infracțională a societății, este întotdeauna şi foarte costisitoare. Abordările care pleacă de la premisa că acțiunile şi comportamentul uman pot fi explicate în nuanțe de alb şi negru sunt în cel mai bun caz naive. Negarea nevoilor biologice elementare şi a pornirilor instinctuale este zadarnică. Blocarea eliberărilor sexuale normale nu generează altceva decât crearea unora anormale. Soluțiile ce se bucură de putere sunt acelea ce se bazează, într-un mod realist, pe acceptare (situată la nivelul 350) şi nu pe condamnare (situată la nivelul 150). În Amsterdam, o porțiune a oraşului este destinată în mod tradițional „felinarelor roşii”. Străzile acestui

cartier sunt sigure, întreaga zonă respirând de altfel aerul unei atmosfere pastorale şi fiind neverosimil de liniştită. În Buenos Aires o parte a parcurilor sunt rezervate îndrăgostiților. Poliția patrulează prin aceste zone nu pentru a hărțui, ci pentru a oferi protecție. Şi în acest caz, totul este paşnic.

Un alt exemplu constă în deja amintita incapacitate a guvernelor de a soluționa problema consumului de droguri. Încă o dată, greşeala constă în abordarea moralistă a problemei şi în faptul că se acționează în mod punitiv. Eroarea fundamentală este că nu se face diferența între drogurile tari şi drogurile soft. Drogurile tari (narcoticele) creează dependență, au consecințe severe şi sunt în mod tradițional asociate cu crima. Drogurile soft (recreaționale) nu creează dependență şi de obicei sunt comercializate, cel puțin la început, de amatori. Transferând drogurile soft în sfera infracțiunii, guvernul a creat un nou şi prosper cartel al crimei, de anvergură internațională. Atunci când interdicția a fost pusă efectiv în aplicare, în locul substanțelor soft şi a drogurilor recreaționale, au apărut pe străzi comercianții drogurilor tari. Astfel, cultura paşnică şi (în cea mai mare parte) inofensivă a drogurilor a devenit domeniul criminalității şi al viciului.

Soluțiile de succes se bazează pe principiul puternic conform căruia soluționarea unei probleme nu se produce prin atacarea a ceea ce este negativ, ci prin stimularea a ceea ce este pozitiv. Recuperarea din alcoolism nu poate fi realizată luptând contra beției ci, mai curând, prin alegerea voluntară a cumpătării. „Războiul menit sfârşirii tuturor războaielor" nu şi-a realizat intenția şi nici nu putea s-o facă. Războaiele, inclusiv cele purtate împotriva „viciilor", „drogurilor" sau oricăreia dintre nevoile umane ce sunt în mod regulat

comercializate pe marea piață economico-socială din spatele comerțului convențional) pot fi câştigate numai dacă se optează pentru calea paşnică.

Capitolul XII - Puterea şi sportul

Înțelegerea teoretică la care am ajuns în studiul nostru asupra conştiinței ne oferă un context ce poate fi aplicat oricărui domeniu al activității umane. Acest fapt poate fi ilustrat de o examinare a sporturilor, un bun exemplu de altfel, dat fiind că astăzi sportul este atât de prezent în viețile noastre. Legendele sportului au fost întotdeauna mediatizate şi sărbătorite cel puțin cât marile nume ale ştiinței, artei sau oricărui alt domeniu legat de sfera culturii şi cunoaşterii. Pentru fiecare dintre noi, sportivii simbolizează posibilitatea de a ne depăşi pe noi înşine şi, atunci când e vorba de marii campioni, de a realiza excelența.

Dar oare ce anume electrizează tribunele unui stadion, făcând ca suporterii unei competiții sportive să fie animați deopotrivă de sentimente de entuziasm şi loialitate? La o primă vedere, putem crede că e vorba de mândrie şi de fascinația competiției şi a triumfului. Dar, dacă aceste motive pot genera plăcere şi excitare, nu le putem considera şi declanşatoarele emoțiilor superioare, cum sunt respectul şi venerația (stimulate, la rândul lor, de aceeaşi excelență atletică). Factorul esențial care însufleţeşte mulțimea este recunoaşterea intuitivă a strădaniei eroice pe care o reclamă depăşirea limitelor umane şi atingerea unor noi nivele de performanță.

De asemenea, sportivii experimentează frecvent şi stările superioare ale conştiinței. Spre exemplu, există suficiente dovezi în sprijinul faptului că participanții la probele de atletism ce presupun distanțe lungi de alergare (spre exemplu maratonul) ating în mod frecvent stări sublime de pace şi bucurie. De altfel, în multe cazuri, cea care inspiră de fapt îndelungatele suferințe şi eforturi pe care le reclamă marea performanță e tocmai

această elevare extremă a conştiinței. Acest fenomen este descris de obicei drept depăşirea pragului de efort într-o asemenea măsură, încât trupul începe să se mişte cu eleganță şi uşurință, ca şi cum ar fi animat de o forță invizibilă. Această stare de bucurie este diferită de emoția proprie succesului; este o bucurie ce izvorăşte din sentimentul de pace şi unitate cu tot ceea ce înseamnă viață.

Este notabil că această transcendență a sinelui şi această abandonare în fața esenței sau spiritului vieții se petrece adesea într- un punct foarte apropiat de cel al limitei de extenuare fizică a sportivului. Bariera aparentă este exprimată prin paradigma realizărilor din trecut sau prin ceea ce a fost recunoscut ca fiind posibil din punct de vedere teoretic, aşa cum au stat lucrurile şi în cazul istoric al celor „patru mile pe minut". Până ce Roger Bannister n-a doborât recordul celor patru mile pe minut, era universal acceptat că nu era omeneşte posibil să se alerge atât de repede; măreția lui Bannister nu constă doar în faptul că a doborât recordul, ci şi în acela că a împins paradigma către un nou model al posibilităților umane. Această accedere spre noi nivele de potențial are corespondențe în fiecare domeniu al străduniei umane.

Am efectuat calibrări asupra diferitelor înregistrări referitore la sport, inclusiv asupra filmelor. Dintre toate filmele referitoare la sport pe care le-am studiat, pelicula *Marele Albastru* s-a dovedit a produce cea mai înaltă calibrare. în film este vorba de povestea lui Jacques Mayol, campionul mondial la scufundări, francezul care a deținut recordul mondial în domeniu mulți ani la rând. Filmul calibrează la extraordinarul nivel energetic de 700 (corespunzător adevărului universal). În sine, filmul are capacitatea de a transpune spectatorii într-o

stare superioară a conştiinţei. Astfel, managerul unui cinematograf care a difuzat acest film povestea că spectatorii ieşeau din sală fie în tăcere, fie dimpotrivă, ţipând cu o bucurie imposibil de redat în cuvinte.

Prin folosirea filmării cu încetinitorul, filmul redă o descriere exactă a experienţei celui mai mare scafandru din lume în stări înălţate ale conştiinţei. În stările superioare este frecvent întâlnită o senzaţie subiectivă de încetinire, frumuseţe şi graţie; timpul pare să se oprească în loc şi - în ciuda zgomotului lumii - este prezentă o deplină linişte interioară.

Avem ocazia de a vedea în acest film că Jacques Mayol păstrează intensitatea concentrării sale, fapt care-l ţine într-o stare de meditaţie continuă. În acest fel, el depăşeşte limitele umane obişnuite şi dobândeşte capacitatea de a realiza lucruri incredibile prin schimbarea stării fiziologice; cu cât mai adânc se scufundă, cu atât mai lent îi este ritmul bătăilor inimii, fluxul sangvin concentrându-se preponderent în creierul său (cum se întâmplă şi în cazul delfinilor). Cel mai bun prieten al său, el însuşi un sportiv, moare încercând să atingă performanţele la care ajunsese Mayol, din cauză că nu atinsese în prealabil şi acel nivel al conştiinţei ce e necesar pentru depăşirea limitelor obişnuite ale corpului omenesc.

Această experienţă subiectivă a beatitudinii lipsite de efort poate avea loc şi în alte tipuri de performanţe fizice excepţionale, cum este cazul faimoşilor dansatori sufi (cunoscuţi şi ca dervişii rotitori) care, prin disciplină şi practică îndelungată, ajung în stare să se mişte cu o precizie uluitoare mult timp, aproape fără efort.

Cele mai elaborate arte marţiale demonstrează cu claritate că motivaţia şi principiile au o importanţă esenţială în atingerea unor performanţe sportive

deosebite. Sfatul cel mai folosit de maeştrii în pregătirea discipolilor lor este următorul: „încetează să încerci să foloseşti forța”. Şcolile dedicate artelor marțiale produc maeştri a căror preocupare de căpetenie este victoria sinelui superior asupra sinelui inferior grație controlului, pregătirii şi angajării depline în obiectivele aliniate la adevărata putere. Alinierea la aceste modele de atracție superioare nu se limitează doar la exercițiul disciplinei, ci devine un adevărat stil de viață. Astfel, atunci când puterea principiului este transferată practicantului, rezultatele încep să se manifeste în orice domeniu al vieții acestuia.

Întotdeauna, emblema adevăratei măreții atletice este modestia, după cum a dovedit-o Pablo Morales după ce a câştigat medaliile sale de aur la Jocurile Olimpice de vară din 1992. Asemenea atleți exprimă gratitudine şi venerație interioară. Ei sunt conştienți de faptul că performanțele lor nu sunt numai rezultatul efortului lor personal, ci că acest efort maxim i-a adus la punctul de depăşire a propriilor limite, de unde au fost transportați de o putere superioară aceleia a sinelui individual. Acest lucru este exprimat de regulă ca descoperirea unor aspecte ale sinelui necunoscute până atunci, sau neexperimentate în forma lor pură.

Prin intermediul kinesiologiei putem demonstra că oricine este motivat de un câmp energetic situat la un nivel inferior celui al curajului va cunoaşte sentimente de slăbiciune. Mândria este eternul călcâi al lui Ahile, care influențează negativ nu numai sportivii, ci şi actorii oricărui alt domeniu al activităților umane. Mândria (calibrată la nivelul 175), nu numai că face ca performanțele să scadă, dar nu poate oferi puterea de motivare a iubirii, onoarei sau dăruirii unui principiu superior (sau chiar excelenței). Dacă vom cere unui atlet

puternic să se gândească la speranța de a-şi înfrânge adversarul sau la dorința de a ajunge celebru sau de a câştiga mulți bani, vom vedea că devine slab şi că vom putea pune jos brațul său musculos şi antrenat cu un minimum de efort. Acelaşi atlet, dacă se gândeşte la onoarea pe care o poate aduce țării sale sau sportului pe care-l reprezintă, sau la faptul că-şi dedică performanțele cuiva drag, sau chiar la bucuria de a depune maximum de efort fie şi numai de dragul performanței în sine, devine puternic şi noi nu vom reuşi să-i doborâm brațul indiferent de efortul pe care-l depunem pentru acest lucru.

Astfel, competitorul motivat de mândrie sau lăcomie (sau interesat în primul rând de înfrângerea adversarului său), va slăbi încă din momentul startului şi nu va fi capabil să atingă nivelul de efort maxim necesar marilor rezultate. Vedem uneori câte un atlet care porneşte prost din aceste motive dar, pe măsură ce competiția avansează şi scopurile egoiste se fac uitate, performanțele sale se îmbunătățesc. Vedem, de asemenea, că se întâmplă deseori şi contrariul, un sportiv începând bine, pentru că are în minte onoarea țării sale, echipei sau a sportului în general, dar apoi eşuând pentru că apropierea de țelul său şi anticiparea gloriei personale sau a triumfului asupra unui rival îl fac să-şi piardă puterea şi forma.

O succesiune nefericită a conştiinței se petrece atunci când un atlet stabileşte un nou record în timpul calificărilor, dar în finală face un rezultat derizoriu, spre stupoarea asistenței. Dacă sportivii de top sunt impregnați cu credința că excelența în proba lor nu constituie o realizare personală, ci un dar ce aparține întregii omeniri ca o demonstrație a potențialului uman, ei vor primi putere şi vor reuşi să câştige.

Dintr-un anumit punct de vedere, scala conştiinţei poate fi privită ca o scală a eului, nivelul 200 fiind pragul de unde egoismul începe să se transforme în altruism. În planurile rarefiate ale competiţiei olimpice, consecinţele dezastruoase - deopotrivă în planul vieţii private şi publice - ale motivaţiilor emanate din nivelele inferioare amintitului prag de 200 sunt prea evident demonstrate de recenta prăbuşire a patinatoarei Tonya Harding. Zelul excesiv al acestei atlete de a obţine o medalie olimpică şi de a-şi înfrânge prin orice mijloace oponenta (pe Nancy Kerrigan) a făcut-o să abandoneze puterea principiilor etice şi să coboare la nivelul forţei. Cu greu am putea găsi un exemplu mai grăitor al modului în care abandonarea în marjele unui câmp negativ de atracţie poate produce colapsul rapid al unui sportiv a cărui carieră părea promiţătoare.

Dacă motivaţiile superioare ale excelenţei ne facilitează accesul spre domeniul graţiei şi puterii, cele egoiste şi îndreptate spre beneficii personale ne atrag aproape magnetic în domeniul forţei. Primirea recunoaşterii - fie şi prin forma simbolică a unei medalii, lăsând deoparte recompensa financiară care poate exista - n-are prea mult de-a face cu adevărata măreţie sportivă, care provine în realitate din atingerea unei staturi a spiritului; ceea ce aplaudăm la un campion e tocmai acest lucru. Chiar dacă un competitor nu se abandonează tentaţiei bogăţiei şi faimei într-un mod atât de evident ca în cazurile citate mai sus, dorinţa de a domina un sport, spre deosebire de aceea de a da pur şi simplu măsura propriei excelenţe, are propriul său efect de corupere spre egoism, care se asociază cu nivelul Mândriei.

În sine, nu există nimic rău în unele manifestări ale mândriei. Cu toţii avem dreptul să fim mândri atunci

când câştigăm o întrecere olimpică, dar acesta este un fel diferit al mândriei. E vorba de un mod de a cinsti realizările umane care depăşeşte mândria personală. Noi cinstim strădania sportivului, nu realizările personale ale acestuia, care nu sunt decât ocaziile şi expresiile a ceva mai înalt, universal şi înnăscut în inima omului. Olimpiadele, unele dintre cele mai mari desfăşurări ale strădaniei umane, care pun stăpânire pe imaginația tuturor, oferă un context care ar trebui să contracareze mândria personală. Toată ambianța olimpică inspiră competitorul să treacă de la mândria personală la o considerație care constituie o expresie a iubirii necondiționate şi care-i onorează şi pe ceilalți competitori, prin aceea că şi aceştia sunt dedicați aceloraşi principii înalte.

Mass-media înclină să evoce părțile mai puțin luminoase ale sportului, afectând astfel nivelul de determinare al sportivilor, deoarece celebritatea - fie conştient, fie inconştient - stimulează egotismul. Marii sportivi trebuie să se apere de această sursă de contaminare. Modestia şi gratitudinea par a fi singurele scuturi eficiente împotriva atacurilor din mass-media. Practicanții artelor marțiale tradiționale execută anumite exerciții menite depăşirii oricărei tendințe de a aluneca spre egotism. Singura protecție absolută în fața unor asemenea amenințări este dedicarea carierei, performanței sau talentului nostru unui principiu superior.

Adevărata putere sportivă e caracterizată de grație, sensibilitate, linişte interioară şi paradoxal, blândețe în viața extrasportivă - chiar şi în ceea ce-i priveşte pe cei mai „fioroşi" competitori. Sărbătorim campionii pentru că recunoaştem că ei şi-au depăşit ambițiile personale prin sacrificiu şi dedicare pentru principii superioare.

Cei mari intră în legendă atunci când ne servesc drept pildă prin puterea propriului exemplu. Nu e vorba despre ceea ce au aceştia, nici despre ceea ce fac ei, ci de ceea ce au devenit şi ceea ce inspiră întreaga omenire - acest lucru e cel pe care-l cinstim la ei. Ar trebui să căutăm să protejăm modestia lor de forțele care exploatează şi însoțesc succesul în lumea contemporană. Trebuie să educăm publicul în ideea că abilitățile acestor atleți şi marile lor performanțe sunt daruri ale omenirii ce trebuie respectate şi apărate de abuzurile mass-media şi lumii comerciale.

Spiritul olimpic se găseşte în inima oricărui om, fie el bărbat sau femeie. Prin puterea propriului exemplu, marii sportivi pot trezi în toți oamenii conştiența acestui principiu. Aceşti eroi şi purtătorii lor de cuvânt pot avea o influență foarte puternică asupra întregii omeniri. Educarea excelenței şi recunoaşterea valorii acesteia constituie o responsabilitate a tuturor oamenilor, pentru că lupta pentru excelență, în orice domeniu al strădaniei umane, ne inspiră pe toți spre atingerea fiecărei forme a măreției omului nerealizate până acum.

Capitolul XIII - Puterea Socială şi Spiritul Uman

Atunci când ovaţionăm spiritul unui adevărat sportiv, ceea ce aplaudăm este demonstraţia tuturor semnificaţiilor pe care termenul „spirit" le reuneşte pentru noi: curaj, tenacitate, angajament, aliniere cu principiul, demonstraţia excelenţei, onoarea, respectul şi smerenia. A inspira presupune a umple cu spirit; lipsa spiritului, descurajarea, înseamnă deprimare, lipsă de speranţă, înfrângere. Dar oare ce înseamnă exact termenul „spirit"? în formulări de genul „spirit de echipă" sau când îndemnăm oamenii să „intre în spiritul" unei acţiuni sau alta, prin termenul *spirit* poate fi înţeleasă totalitatea colectivă a experienţei umane. Că spiritul e un factor deosebit de pragmatic, ce poate face diferenţa între victorie şi înfrângere, e un fapt binecunoscut comandanţilor militari, antrenorilor şi directorilor generali. Un angajat sau un membru al unui grup ce nu intră în spiritul grupului din care face parte se va trezi în scurtă vreme fără serviciu sau în afara respectivului grup.

Din cele de mai sus rezultă clar că termenul „spirit" se referă la o esenţă nevăzută şi că, deşi expresia sa variază de la o situaţie la alta, esenţa sa nu se schimbă niciodată. Această esenţă e vitală; atunci când ne pierdem spiritul, murim.

Vorbind din punct de vedere clinic, putem spune că spiritul echivalează cu Viaţa; energia vieţii înseşi poate fi numită spirit. Spiritul este vieţuirea ce acompaniază şi constituie expresia alinierii cu energia vieţii. Puterea modelelor energetice de atracţie superioare este anabolică, favorabilă vieţii; opusul acestora sunt modelele catabolice care, în final, conduc la moarte. Adevărata putere echivalează cu spiritul, deci cu viaţa,

în vreme ce forța este echivalentul slăbiciunii, deci al morții. Dacă unui individ îi lipsesc sau posedă într-o măsură insuficientă acele calități pe care le numim spirituale, el devine lipsit de umanitate, iubire şi respect de sine, putând fi chiar egoist şi violent. Atunci când o națiune se abate de la alinierea cu spiritul omului, ea poate deveni un criminal internațional.

O eroare frecventă constă în identificarea spiritualității cu religia. Am observat într-un capitol anterior (capitolul X) cum Constituția SUA, Declarația Drepturilor *(Bill of Rights)* şi Declarația de Independență fac limpede diferența între spiritual şi religios. Guvernului îi este interzis să impună o religie națională, cu atât mai puțin să diminueze libertatea poporului; totuşi, aceleaşi documente amintite pleacă de la premiza că autoritatea guvernului derivă din principii spirituale.

În fapt, fondatorii marilor religii ale lumii ar fi şocați de actele profund nespirituale săvârşite în cursul istoriei sub legitimarea şi în numele lor. Forța distorsionează întotdeauna adevărul în folosul propriilor scopuri egoiste. De-a lungul timpului, principiile spirituale ce stau la baza religiilor au fost distorsionate pentru finalități de genul puterii, banilor şi altor lucruri lumeşti. În timp ce spiritualitatea implică toleranța, religiozitatea este în mod obişnuit intolerantă. Prima conduce la pace, ultima la conflicte şi vărsare de sânge. În cadrul oricărei religii rămâne totuşi fundamentul spiritual din care a provenit aceasta. Dar nu numai religiile sunt slăbite atunci când principiile lor fundamentale sunt puse în umbră sau contaminate prin interpretări false, ci şi culturile în general.

Pentru a înțelege mai complet natura spirituală a puterii şi cum anume ia naştere şi acționează ea ca mişcare socială, am face bine să studiem o organizație

spirituală contemporană ce are o putere şi o influenţă enormă; una aliniată în mod deschis cu spiritul omului dar care, cu toate acestea, afirmă categoric că nu este religioasă. E vorba de organizaţia Alcoolicilor Anonimi, ce există şi activează de 55 de ani.

Cu toţii ştim câte ceva despre organizaţia Alcoolicilor Anonimi, pentru că a devenit o parte integrantă a societăţii modeme şi printre aderenţii săi se numără milioane de oameni. S-a estimat că această organizaţie şi organizaţiile sale adiacente influenţează în acest moment, într-un fel sau altul, viețile a aproximativ 50% din cetăţenii Statelor Unite. Chiar şi acolo unde grupurile de autoajutorare bazate pe cele 12 etape nu intervin direct în viețile oamenilor, ele afectează indirect pe toată lumea prin faptul că, prin puterea propriului exemplu, consolidează anumite valori. Îngăduiţi-ne să studiem principiile de putere ce stau la baza organizaţiei Alcoolicilor Anonimi şi modul în care această fundaţie a luat fiinţă din punct de vedere istoric; să examinăm impactul pe care principiile sale îl au asupra populaţiei în general, ca şi asupra membrilor acesteia. Putem să înţelegem astfel ce anume este - dar şi ce nu este – organizaţia Alcoolicilor Anonimi şi să tragem din această dublă perspectivă învăţămintele de rigoare.

Organizaţia Alcoolicilor Anonimi este, conform motto-ului său, „Nealiniată nici unei secte, confesiuni, orientări politice sau organizaţii". Mai mult, nu are nici o opinie în „chestiuni exterioare" domeniului său de activitate. Nu se situează nici pro, nici contra, abordărilor vehiculate în problema alcoolismului. Nu are cotizaţii sau taxe, nici ceremonii, nici oficiali, nici legi. Nu posedă nici o proprietate şi nu are vreun sediu. Nu numai că toţi membri săi sunt egali, dar grupurile Alcoolicilor Anonimi sunt autonome şi se auto-

finanțează. Chiar şi cele 12 trepte de bază care constituie etapele recuperării sunt indicate doar ca „sugestii". Este evitată folosirea oricărei coerciții, acest lucru fiind subliniat prin slogane de genul: „Poți s-o faci uşor", „Mai întâi prioritățile" şi, cel mai important, Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalți să trăiască".

Organizația Alcoolicilor Anonimi respectă libertatea într-o asemenea măsură, încât lasă la latitudinea individului alegerea de a abandona sau nu alcoolul. Modelele sale identificate de putere sunt cele ale onestității, responsabilității, smereniei, slujirii; ale practicilor toleranței, bunăvoinței şi fraternității. Organizația Alcoolicilor Anonimi nu subscrie la nici un sistem etic, nu are nici un cod în baza căruia să facă judecăți de valoare şi evită să facă judecăți morale. Ea nu încearcă să controleze pe nimeni, nici măcar pe membrii săi. Ceea ce face este să ofere o alternativă. Ea le spune pur şi simplu membrilor săi: „Dacă vei aplica aceste principii în toate acțiunile tale, te vei vindeca de această boală gravă, ce poate deveni fatală, recâştigându-ți sănătatea, respectul de sine şi capacitatea de a trăi o viață fructuoasă şi plină de împliniri pentru tine şi ceilalți".

Organizația Alcoolicilor Anonimi constituie un exemplu al puterii acestor principii de a vindeca o boală incurabilă şi de a schimba modelele destructive ale personalității membrilor săi. Din această paradigmă inițială - şi grație descoperirii faptului că grupurile de oameni ce se reunesc în scopul comunicării problemelor lor au o putere enormă - provin toate formele şi organizațiile subsidiare ale terapiei de grup: *Al-Anon* (organizația soțiilor membrilor Alcoolicilor Anonimi), *Al-Ateen* (cea a copiilor acestora) apoi *Organizația Jucătorilor Anonimi, Organizația Narcomanilor Anonimi,*

Organizația Părinților Anonimi, Organizația Bulimicilor Anonimi şi aşa mai departe. Există în jur de 300 de organizații bazate pe cele 12 trepte, ce se confruntă cu toate formele suferinței umane. Ca rezultat al acestui lucru, americanii şi-au schimbat comportamentul, trecând de la unul puternic îndreptat spre condamnare spre unul care recunoaşte că aceste neajunsuri şi slăbiciuni sunt cu adevărat reversibile.

Din punct de vedere practic, impactul cuantificabil al organizațiilor de auto-ajutorare asupra societății poate fi exprimat nu numai în termenii alinării suferinței umane şi a reconstruirii familiilor, ci şi în cei ai unor economii de milioane de dolari. Răspândirea în rândul societății a schimbărilor comportamentale produse de această mişcare poate diminua semnificativ cuantumul sumelor cheltuite pe asigurări auto, asistență medicală şi funcționarea sistemului penal. În acelaşi timp, sumele scutite de stat prin faptul că n-ar mai fi cheltuite pe terapii de grup şi consiliere pentru milioane de indivizi cu probleme, pot fi folosite pentru alte priorități.

Membrii acestor organizații (ce numără milioane de oameni) sunt unanim de acord că tocmai faptul că au acceptat să-şi limiteze eul le-a permis să experimenteze adevărata putere; că tocmai această putere a fost cea care a generat însănătoşirea lor - pe care, până atunci, nimic de pe Pământ (nici medicina, nici psihiatria şi nici oricare alt domeniu al ştiinței modeme) nu s-a dovedit în măsură s-o realizeze.

Putem face câteva observații importante dacă reflectăm puțin la povestea naşterii organizației Alcoolicilor Anonimi. În 1930 alcoolismul era acceptat, aşa cum fusese de-a lungul secolelor, ca o boală incurabilă şi progresivă, care reuşise să deruteze atât ştiința medicală, cât şi religia (de fapt, prevalența

alcoolismului chiar în rândurile clerului era alarmant de ridicată). Toate formele de dependență de droguri erau considerate a fi incurabile şi, atunci când atingeau un anumit nivel, victimele erau abandonate.

La începutul anilor '30, un important om de afaceri american, cunoscut ca Rowland H., care încercase în zadar să-şi trateze alcoolismul apelând la toate tratamentele disponibile în epocă, a mers în Elveția pentru a fi consultat de faimosul psihanalist Cari Jung. Jung l-a tratat pe Rowland H. pentru aproximativ 1 an, timp în care acesta a atins un oarecare nivel de abstinență. Rowland s-a întors în Statele Unite plin de speranță, dar odată ajuns acolo n-a făcut decât să recadă în vechea sa patimă a alcoolismului.

Rowland s-a întors în Elveția pentru a-l vedea din nou pe Jung şi pentru a continua tratamentul. Jung i-a spus deschis că nici medicina tradițională, nici arta medicală n-ar mai putea să-l ajute, dar că, de-a lungul istoriei umane - rar, dar din când în când - unii oameni, ce s-au abandonat complet pe ei înşişi unor organizații spirituale, cerând ajutoml lui Dumnezeu în problemele lor, şi-au revenit.

Rowland a revenit în Statele Unite deprimat, dar a urmat sfatul lui Jung şi a căutat o organizație ce se numea pe atunci *„The Oxford Groups - Grupurile Oxford”*. Acestea erau grupuri de indivizi ce se întâlneau cu regularitate pentru a discuta despre trăirea vieții în conformitate cu anumite principii spirituale, foarte asemănătoare cu cele ce aveau să fie adoptate mai târziu de organizația Alcoolicilor Anonimi. Prin acest mijloc, Rowland şi-a revenit în cele din urmă, iar recuperarea sa a constituit sursa perplexității unei alte părți implicate, un individ pe nume Edwin T. sau „Ebby”, tot un alcoolic ce depăşise de mult limita

oricărei speranțe. Atunci când Rowland i-a spus lui Ebby cum şi-a revenit el, Ebby i-a urmat pilda şi s-a lăsat şi el de băutură. Modelul prin care o persoană îi este de ajutor alteia ce are aceeaşi problemă s-a extins apoi de la Ebby la prietenul acestuia, Bill W., ce fusese frecvent spitalizat pentru alcoolism cronic şi a cărui stare clinică de sănătate era gravă. Ebby i-a spus lui Bill că recuperarea sa s-a bazat pe servirea celorlalți, curățire morală, anonimat, smerenie şi supunere față de o putere superioară.

Bill W. era ateu şi a găsit ideea supunerii față de o putere superioară cel puțin neatractivă. Această idee a supunerii era în opoziție cu mândria lui Bill, el scufundându-se într-o disperare şi pesimism absolut. Suferea de o obsesie mentală combinată cu o alergie fizică la alcool, diagnostic ce-l condamnase la boală, demență şi moarte. Această prognoză sumbră îi fusese comunicată atât lui, cât şi soției sale, Lois. Într-un final, Bill renunțase complet, punct în care a avut experiența profundă a unei Prezențe şi Lumini infinite, simțind un sentiment de mare Pace. În acea noapte a putut, în fine, să adoarmă şi atunci când s-a trezit, în dimineața următoare, se simțea ca şi cum ar fi fost transformat într-un mod indescriptibil.

Eficacitatea experienței sale a fost confirmată de Dr. William D. Silkworth, medicul său curant de la spitalul ce se numea pe atunci Town's Hospital *(Spitalul Orăşenesc),* situat în partea de Vest a New York-ului. Silkworth tratase zece mii de alcoolici şi căpătase în acest timp suficientă înțelepciune şi experiență pentru a recunoaşte importanța profundă a experienței lui Bill. El a fost cel care, mai târziu, avea să-l prezinte pe Bill marelui psiholog William James, pentru a face parte

dintre cazurile acestuia din lucrarea *„The Varieties of Religious Experience - Varietatea Experienței Religioase”.*

Bill vroia să ofere şi altora darul pe care-l primise el. Spunea: „Petreceți următoarele câteva luni încercând să vă lăsați de băut, dar fără succes”. În cele din urmă, el a descoperit că era obligatoriu ca subiectul să fie convins de întreaga lipsă de speranță a condiției sale - în termenii psihologiei modeme fiind vorba de necesitatea de a convinge subiectul să depăşească negarea. Primul succes al lui Bill a fost un chirurg din Akron, Ohio, anume dr. Bob, care s-a dovedit a avea o mare înclinație pentru domeniul spiritual, devenind co- fondator al organizației Alcoolicilor Anonimi. Acesta n-a mai băut niciodată, până la moartea sa, survenită în 1956 (ca de altfel şi Billy W, care nu a mai băut până în 1980, anul morții sale). Puterea enormă ce fusese realizată prin experiența interioară a lui Bill W. s-a manifestat în exterior prin milioanele de vieți transformate de aceasta. În catalogul celor mai importanți 100 de americani din toate timpurile, editat de revista *Life,* Bill W. este creditat ca fiind fondatorul întregii mişcări de autoajutorare.

Povestea lui Bill W. este tipică pentru indivizii care sunt canale de transmitere a unei mari puteri; principiile pe care le transmit ei în cursul unei cariere scurte reordonează viețile a milioane de oameni şi-şi manifestă influența pentru perioade lungi de timp. De exemplu, Iisus Cristos a predicat numai trei ani şi totuşi învățăturile Sale au transformat întreaga societate occidentală pentru multe generații de atunci încolo; întâlnirea omului cu aceste învățături se află în centrul ultimilor 2000 de ani ai istoriei Occidentului. Cele mai înalte calibrări ale câmpurilor de putere atractoare pe

care le-am descoperit au fost invariabil asociate cu învățăturile marilor maeştri spirituali ai istoriei.

Învățăturile originale ale marilor maeştri cunosc întodeauna o diminuare a puterii calibrate a câmpului lor energetic atunci când iau forma religiei organizate (vezi capitolul 23). Totuşi, principiile originale în sine îşi păstrează modelul inițial de putere atractoare; cea care slăbeşte este expresia acestora. Învățăturile au aceeaşi putere profundă pe care au avut-o întotdeauna.

Puterea unui principiu rămâne neschimbată de-a lungul curgerii timpului. Fie că le înțelegem sau nu pe deplin, aceste principii constituie idealurile pentru care se străduieşte umanitatea. Din propriile noastre lupte de a ne face pe noi înşine mai buni, învățăm ce înseamnă compasiunea pentru cei ce sunt stăpâniți încă de un conflict interior; din aceasta creşte apoi o înțelepciune ce conține compasiunea pentru întreaga condiție umană.

Dacă facem referire la principiile fizicii teoretice avansate şi la rezultatele propriei noastre cercetări cu privire la atractori, ne va fi evident că, într-un Univers în care totul e interconectat, există o putere nevăzută ce realizează pentru noi lucruri pe care noi înşine nu le-am putea face niciodată. Aşa cum am spus mai devreme, noi nu putem vedea electricitatea, undele radio sau razele X, dar suntem conştienți de puterea lor prin efectele pe care le au. În mod similar, observăm constant efectele puterii în lumea gândurilor şi sentimentelor, deşi până acum măsurarea unui gând nu a fost considerată posibilă.

Atunci când discutăm despre câmpurile de atracție de mare putere, ne putem referi la ele doar prin intermediul simbolurilor. Analizate din punct de vedere fizic, drapelele naționale nu sunt decât nişte modele vopsite pe stofa dar, cu toate acestea, oamenii sunt gata

să moară pentru ceea ce simbolizează ele. Aşa cum am spus, atingerea puterii provine din semnificație. Lucrurile care au cea mai mare semnificație pentru noi provin din lumea spirituală şi nu din cea materială.

Astfel, am văzut că alinierea cu principiile asociate cu câmpurile energetice de atracție puternice poate rezulta în performanțe olimpice, succes în afaceri, victorii politice la nivel internațional şi recuperare din boli considerate incurabile. Aceleaşi modele de atracție sunt responsabile şi pentru existența muzicii adevărate. Ele sunt fundamentul învățăturilor religioase esențiale şi al marilor opere de artă şi arhitectură. Tot ele constituie şi sursa creativității şi a geniului.

Capitolul XIV - Puterea în artă

Marile opere ale picturii, muzicii şi arhitecturii care ne-au provenit peste secole constituie reprezentări durabile ale efectului modelelor puternice de atracție. Vedem în ele o reflexie a angajamentului maeştrilor şi artiştilor civilizației noastre spre perfecțiune şi grație şi, prin aceasta, spre înnobilarea umanității. Artele frumoase au constituit întotdeauna locul de întâlnire al celor mai înalte aspirații spirituale ale omului în domeniul secular. Încă din antichitatea greacă a sculptorului Fidias, rolul artei era de a realiza în plan material idealul a ceea ce poate şi ceea ce ar trebui să fie omul, de a pune într-o formă tangibilă, accesibilă tuturor, o expresie distilată a spiritului uman.

Marile opere de artă nu revelează numai esența ordonată a experienței umane ci şi, de asemenea, pe aceea a lumii în care trăim. Numim acest lucru frumusețe. Asemeni fizicianului, artistul descoperă ordine în haosul aparent. Acolo unde se afla inițial un simplu bloc de marmură, Michelangelo l-a văzut pe *David* sau pe a sa *Pieta.* Cu dalta sa, a înlăturat piatra nesemnificativă pentru a scoate la lumină acea imagine perfectă. Contemplând modelele aleatorii dintr-un perete obişnuit din Capela Sixtină, el şi-a imaginat întâi, prin inspirația artei, un minunat ABC pentru ca apoi, prin tehnica artei, să-l transpună în lumea formei, realizând A→B→C-ul pe care-l cunoaştem ca *Judecata de Apoi.*

Moştenirea lăsată omului de artă este una interioară; atunci când privim frumusețile realizate ni se inculcă o sensibilitate a frumosului care ne permite să descoperim - şi să creăm - propriile noastre recompense estetice în aparentul talmeş balmeş dezordonat al

existenței. Arta şi iubirea sunt cele mai mari daruri ale omului către el însuşi.

Fără iubire nu există artă. Arta este întotdeauna o realizare a sufletului, o îndemânare supremă a atingerii umane, fie că această atingere este una materială sau una a minții şi spiritului; aşa a fost încă din Neanderthal şi aşa va fi mereu. Vom observa astfel că arta generată pe computer sau chiar şi lucrările marilor fotografi nu calibrează niciodată la un nivel atât de înalt ca picturile originale. Un experiment kinesiologic foarte interesant, pe care oricine poate să-l efectueze, este acela de a testa puterea unei persoane ce priveşte o pictură originală, respectiv o reproducere mecanică a acelei picturi. Atunci când cineva priveşte o lucrare realizată manual, cunoaşte o senzație de putere; când, dimpotrivă, priveşte o reproducere a originalului, cunoaşte o senzație de slăbiciune, fapt ce se dovedeşte adevărat indiferent de conținutul respectivelor picturi. O pictură originală, ce înfățişează un subiect tulburător, va induce un sentiment de putere mai intens decât o copie cu un subiect plăcut. Artiştii dedicați pun iubire în operele lor. Există o mare putere deopotrivă în atingerea şi în originalitatea umană. Prin urmare, kinesiologia oferă un detector fără greş al falsurilor în artă.

Marele psihanalist elvețian Cari Jung a subliniat mereu şi mereu relația existentă între artă şi demnitatea omului, ca şi importanța spiritului uman pentru artă. Jung însuşi şi opera sa calibrează la cel mai înalt nivel dintre toți psihanaliştii celebri ai istoriei. (Mulți dintre aceştia, aliniați la modele de atracție de genul determinismului material, produc scoruri mult inferioare.)

Într-un fel - prin faptul că este cel mai puțin tangibilă - muzica este cea mai subtilă formă de artă.

Totuşi, lăsând în urmă raționalitatea emisferei cerebrale stângi pentru a face apel direct la subconştientul nostru din emisfera cerebrală dreaptă, ea este totodată şi cea mai emoțională. De asemenea, muzica oferă cel mai bun exemplu al modului în care modelele ordonează realitatea: dacă doriți să înțelegeți diferența dintre haos şi sens, atingând prin aceasta o definiție adecvată a artei, reflectați, pur şi simplu, la diferența dintre zgomot şi muzică.

Compozitorul estonian contemporan Arvo Part, a cărui operă este descrisă adesea ca transcendentală sau mistică, rezumă - în descrierea pe care o face procesului de creație - multe din cele observate de noi în legătură cu rolul crucial al geniului artistic în dezvăluirea modelelor de atracție:

Pentru a scrie, trebuie să mă pregătesc o lungă perioadă de timp.

Uneori, aceasta îmi ia chiar şi cinci ani în viața, muzica, munca mea, în ceasurile sumbre ale existenței mele am sentimentul sigur că orice altceva exterior acestui unic lucru este lipsit de semnificație. Complexitatea şi multilateralitatea nu fac decât să-mi dea o stare de confuzie, pentru că eu trebuie să caut unitatea. Ce este oare acest lucru unic şi cum de reuşesc să mă pun de acord cu el? Indiciile acestui lucru apar în multe forme şi tot ceea ce este neimportant păleşte...aici sunt singur cu liniştea. Am descoperit că este suficient ca o singură notă să fie cântată frumos Acesta este țelul meu.

Timpul şi atemporalitatea sunt legate. Clipa şi eternitatea se luptă în noi.

Muzica este forma de artă care ne umezeşte ochii cel mai uşor, inspirându-ne să atingem culmi de iubire şi creativitate. Am observat deja că longevitatea pare să fie

un corolar al asocierii cu câmpurile de atracție ale muzicii clasice, indiferent dacă această asociere este în calitate de interpret, dirijor sau compozitor. Adesea, muzica clasică demonstrează modele de putere inerente extrem de înalte.

Dar, dintre toate artele, cea mai tangibilă şi mai influentă în viețile oamenilor de pretutindeni este arhitectura. Noi mergem la cumpărături, la serviciu şi căutăm să ne distrăm în clădiri; astfel - pentru că influența sa constituie fundalul atâtor activități umane - până şi forma structurii merită cea mai mare atenție.

Dintre toate operele arhitectonice ale lumii, marile catedrale suscită un sentiment special de venerație. Între toate celelalte forme arhitecturale, modelele lor energetice calibrează la un nivel maxim. Acest lucru pare a fi rezultatul câtorva factori. Experiența pe care o încercăm în fața unei catedrale poate combina simultan o serie de arte: muzica, sculptura, pictura, proiectarea în spațiu. Mai mult, aceste edificii sunt dedicate Divinului; ceea ce este creat în numele Creatorului este aliniat la cele mai înalte modele de atracție cu putință. O catedrală nu numai că inspiră, dar şi unifică, învață, simbolizează şi serveşte tot ceea ce este nobil în om.

Totuşi, o arhitectură frumoasă nu trebuie să fie în mod necesar costisitoare şi nici nu presupune neapărat realizări la o scală mare. Există puține alte aşezări arhitecturale mai încântătoare decât micile căsuțe irlandeze de la țară, una mai amuzantă şi mai pitorească decât alta. În multe locuințe tradiționale, un simț înnăscut pentru estetic permite existența unor forme elegante de frumusețe şi simplitate.

Edificiile publice bine realizate vorbesc cu o autenticitate istorică ce provine atât din frumusețea liniilor cât şi din utilitatea lor. Funcționalitatea şi

frumusețea sunt impresionant alăturate în marile stații ale metroului din Rusia şi în designul multor clădiri din peisajul arhitectonic modem al Canadei. Culturile vechi par să fi cunoscut întotdeauna latura practică a frumosului, ca şi faptul că pericolul principal se ascunde în aceea că tot ceea ce este proiectat fără gust şi frumusețe este destinat unei deteriorări rapide. O vecinătate urâtă din punct de vedere arhitectural devine parte a unui feedback de distrugeri şi violență; proiectele urbanistice neglijente şi dezumanizante ale ghetourilor modeme îşi manifestă modelele lor slabe de putere ca pe o matrice a distrugerii, violenței şi crimei - deşi trebuie reamintit că, în funcție de modelul de atracție la care ne aliniem, pauperitatea ghetoului poate fi o scuză pentru depravare şi corupție sau, dimpotrivă, poate sta la baza inspirației de a ne ridica deasupra acestora. (Nu e vorba atât de mediul în care trăim, ci de atitudinea noastră față de acesta, atitudine care este, de altfel, factorul determinant al înfrângerii sau victoriei noastre).

Grația este expresia puterii sensibilității estetice; întotdeauna manifestarea puterii implică grație, indiferent că aceasta din urmă se manifestă în frumusețea liniei sau a stilului de expresie. Noi asociem grația cu eleganța, rafinamentul şi economia de efort. Ne minunăm în fața grației atletului olimpic, după cum, la fel de bine, contemplarea unei arcade gotice ne înalță. Modelele de putere caracterizate de grație recunosc şi sprijină viața, respectă şi susțin demnitatea celorlalți; grația este un aspect al iubirii necondiționate. De asemenea, grația implică generozitate - nu neapărat o generozitate materială, ci generozitate a spiritului, ca de exemplu disponibilitatea de a aduce mulțumiri sau de a recunoaşte importanța celorlalți în viețile noastre. Grația este asociată cu modestia şi cu smerenia. Puterea nu

are nevoie să se împăuneze, în timp ce forța trebuie întotdeauna să facă acest lucru, deoarece ea generează îndoială de sine. Marii artişti sunt îndatoritori pentru puterea lor, oricare ar fi expresia acesteia, pentru că ei ştiu că această putere este un dar primit întru binele omenirii, care aduce cu sine şi responsabilitate pentru ceilalți.

Frumusețea s-a exprimat - de-a lungul timpului şi în diferitele culturi - în atât de multe forme, încât avem motive suficiente şi temeinice pentru a afirma că esteticul constituie una dintre cele mai subiective facultăți umane; frumusețea depinde de ochiul celui care o contemplă. Ar trebui să notăm, totuşi, că singurul aspect supus diferitelor modificări e vehiculul frumuseții, forma în care e percepută frumusețea, esența acesteia rămânând mereu aceeaşi, neschimbătoare. Este interesant că oamenii dotați cu o conştiință avansată sunt capabili să vadă frumusețe în toate formele. Pentru ei, nu numai că tot ce înseamnă viață este sacru, dar toate formele acesteia exprimă frumusețea.

Capitolul XV - Geniul şi puterea Creativităţii

Creativitatea şi geniul constituie locul geometric al atractorilor energetici puternici. Nu există nici un alt talent uman mai adecvat pentru crearea de noi câmpuri M sau pentru dezvăluirea universului învăluit; de fapt, acestea constituie domeniul explicit al creativității şi geniului. Deşi aceste procese strâns legate rămân învăluite în mister, există o serie de informații (destul de puține totuşi) referitoare la natura esențială atât a creativității, cât şi a geniului.

Istoria umană este înregistrarea luptei omului de a înțelege acele adevăruri pe care geniul le percepe ca evidențe în sine. Prin definiție, geniul este un stil al conştiinței caracterizat de abilitatea de a accesa modele energice superioare. Nu e ceva pe care omul „îl are"; nici ceva „ce este" omul. De regulă, aceia în care recunoaştem amprenta geniului nu vor să afirme acest lucru. O caracteristică universală a geniului este modestia. Întotdeauna, geniile au atribuit înțelegerea şi perspicacitatea lor unei influențe superioare.

De obicei, procesul prin care „apare" geniul implică mai întâi formularea unei întrebări şi apoi aşteptarea unui interval nedefinit de timp necesar conştiinței pentru a lucra asupra respectivei probleme; apoi, deodată, răspunsul apare ca într-o străfulgere şi într-o formă în mod caracteristic non-verbală. De-a lungul istoriei, marii muzicieni au afirmat că ei nu şi-au planificat muzica ci, mai degrabă, au notat ceea ce au auzit în interiorul minții lor. Părintele chimiei organice, Kukule, a văzut modelul nucleului de carbon în vis. Einstein a avut revelația sa revoluționară într-un moment de iluminare, dar i-au trebuit ani pentru a o traduce în formule matematice demonstrabile. Într-

adevăr, una din problemele principale pe care le ridică genialitatea este următoarea: cum anume să fie transferat ceva perceput de înțelegerea cuiva într-o expresie vizibilă şi comprehensibilă pentru ceilalți. De obicei, revelația este completă şi auto-lămuritoare pentru cel ce o primeşte, dar a o face astfel şi pentru ceilalți constituie o sarcină ce poate dura o viață întreagă.

Astfel, geniul pare a proveni mai curând dintr-o revelație neaşteptată decât din conceptualizare, dar în acest punct e implicat un proces nevăzut. Deşi mintea geniului poate părea blocată sau frustrată de respectiva problemă, ceea ce se petrece de fapt nu este altceva decât pregătirea terenului. Are loc o luptă cu rațiunea care, în cele din urmă, conduce la un impas rațional din care singura cale de avansare este saltul de la modelul energetic de atracție inițial la unul superior.

Modelele energetice de atracție au consonanțe armonice, asemeni tonurilor muzicale. Cu cât frecvența armonică e mai înaltă, cu atât puterea, la rândul ei, e mai mare. Însă geniul atinge un nou nivel armonic. Fiecare pas înainte în ceea ce priveşte conştiința umană a survenit printr-un salt de la un model de atracție inițial la unul superior. Punerea întrebării originale activează un atractor; răspunsul se află în cadrul frecvenței armonice a acestuia. Din acest motiv se spune că întrebarea şi răspunsul sunt cele două fațete ale aceleaşi monede şi că nu poate fi pusă o întrebare dacă nu există deja un răspuns la ea - altminteri n-ar fi existat modelul din care să fie formulată întrebarea.

Geniile recunoscute ca atare pot fi rare, dar Geniul există în fiecare dintre noi. În univers nu există lucruri de genul norocului sau accidentului. Şi nu numai că totul este legat cu absolut tot ce există, dar nimeni nu e

exclus din univers. Cu toții suntem membri ai acestuia. Conştiința este o calitate universală, cum este şi cea a materialității. Deoarece geniul este o caracteristică a conştiinței, rezultă cu necesitate că e universal, iar ceea ce e universal, e aplicabil oricărei ființe umane.

Procesele creativității şi geniului aparțin conştiinței umane. Dat fiind că fiecare ființă umană are aceeaşi esență a conştiinței, geniul e un potențial care se află în cadrul fiecărei ființe umane. El aşteaptă numai circumstanțele potrivite pentru a se exprima. Fiecare dintre noi avem momente de genialitate în viețile noastre, cunoscute probabil numai de noi sau de apropiații noştri. Uneori facem o mişcare sau luăm o decizie excelentă, sclipitoare, ori spunem exact ceea ce trebuie şi când trebuie, fără să ştim însă exact de ce. Am vrea uneori să ne felicităm pentru aceste evenimente neprevăzute, dar nu ştim exact de unde provin.

Geniul este exprimat adesea printr-o schimbare de percepție - o schimbare a contextului sau a paradigmei. Mintea se luptă cu o problemă insolubilă, pune o întrebare şi e deschisă spre a primi un răspuns. Sursa din care provine acest răspuns a fost denumită în multe feluri, variind de la cultură la cultură şi de la perioadă istorică la perioadă istorică. În arta civilizației occidentale, ea a fost în mod tradițional identificată cu muzele, zeițele inspirației din mitologia greacă. Aceia care sunt modeşti şi recunoscători pentru iluminarea primită îşi păstrează capacitatea de a avea acces la geniu. Pe de altă parte, cei care atribuie inspirația propriului ego îşi pierd curând această capacitate sau sfârşesc prin a fi distruşi de propriul lor succes. Puterea superioară, ca o tensiune înaltă, trebuie mânuită cu respect.

Apoi, geniul şi creativitatea sunt experimentate subiectiv, ca o mărturie. Acesta este un fenomen ce depăşeşte şinele individual, sau eul. Capacitatea de a intui geniul poate fi învățată, deşi adesea numai prin renunțare dureroasă, atunci când phoenixul geniului se ridică din cenuşa disperării după o luptă zadarnică cu insolvabilul. Din înfrângere se înalță victoria, din eşec, succesul şi din modestie adevărata stimă de sine.

Una din problemele pe care le ridică încercarea de a înțelege geniul e aceea că pentru a-l recunoaşte, e necesar să ne situăm la un nivel apropiat de al său. De cele mai multe ori, lumea eşuează cu desăvârşire să identifice geniul; adesea, societatea aplaudă munca geniului fără a observa genialitatea creației acestuia. Până să recunoaştem prezența geniului în noi înşine, vom avea dificultăți serioase în a recunoaşte prezența sa în ceilalți. De exemplu, în perioada recentă, Mihail Gorbaciov a stat în atenția întregii lumi, dar lumea nu a recunoscut cu adevărat geniul său. De unul singur şi, în numai câțiva ani, el a revoluționat complet unul dintre cele mai mari imperii ale lumii, singurele surse ale puterii sale fiind propria sa inspirație şi viziune. (Dacă regimul comunist ar fi fost durat pe putere, nimic n-ar fi putut să-l clintească, dat fiind însă că era bazat pe forță, a fost destinat să ajungă la finalul său sub conducerea unui lider carismatic şi aliniat la adevărata putere.)

Geniul constituie una din cele mai mari resurse neexploatate ale societății noastre. Oamenii dăruiți cu talente mari se bucură totodată de talente în multiple domenii. O persoană poate arăta genialitate în diferite domenii şi poate avea răspuns la o diversitate de probleme. Societatea suferă o mare pierdere din cauza faptului că nu ştie cum să-şi educe geniile. Aceşti oameni nu sunt foarte costisitori, pentru că sursa

geniului e impersonală şi adevăratul geniu e rareori interesat de bani sau de faimă. Cu toate acestea, societatea este adesea indiferentă sau chiar ostilă față de genii.

Stilul de viață al oamenilor de geniu e simplu. Oamenii de geniu sunt caracterizați de o apreciere a resurselor şi de un stil ingenios de a face economie pentru că ei pun preț pe viață şi înțeleg valoarea intrinsecă a tuturor expresiilor acesteia. De vreme ce timpul şi resursele sunt prețioase, a face mai mult decât e necesar e considerat a fi o risipă. Prin urmare, oamenii de geniu duc adesea vieți foarte liniştite şi se implică numai atunci când există o cauză ce are nevoie de sprijinul lor. Nu ai nici o nevoie de „a primi" atunci când deja „ai". Şi, pentru că se află în contact cu o sursă de energie infinită, geniul experimentează numai un minimum de nevoi. (O asemenea simplitate pare a fi în general o caracteristică a adevăratului succes,). Elementul fundamental al acestei nonmaterialități, al acestei naivități evidente constă în înțelegerea profundă a naturii universului însuşi: ceea ce sprijină viața este sprijinit de către viață. Prin urmare, supraviețuirea este lipsită de efort, iar a da, respectiv a primi sunt unul şi acelaşi lucru.

Oamenii de geniu sunt în mod notoriu percepuți ca fiind neconvenționali sau excentrici. Ceea ce este adevărat e că oamenii de geniu, datorită alinierii lor la atractori energetici superiori, au o perspectivă diferită asupra vieții; prin urmare, lucrurile au o semnificație diferită pentru ei. Adesea, geniul este inspirat spre o activitate intensă prin intuiții ce transced înțelegerea noastră.

Geniul nu e un star. Oamenii de geniu ce realizează un statut social deosebit constituie o minoritate foarte

restrânsă. Cea mai mare parte a geniilor nu ating însă un asemenea statut, mulți trăiesc cu totul neobservați şi e posibil chiar să nu fi absolvit vreodată o facultate din punct de vedere formal. Ceea ce caracterizează acest tip al oamenilor de geniu este capacitatea de a-şi utiliza exhaustiv experiența şi de a o capitaliza apoi prin dedicarea necesară, pentru a atinge un nivel ridicat de măiestrie. Multe genii practice rămân nerecunoscute încă mulți ani după moartea lor. De fapt, talentul - sau blestemul - geniului implică adesea consecințe nefericite în cursul vieții unui individ.

O altă caracteristică a geniului este capacitatea sa pentru o mare intensitate, exprimată adesea într-o formă ciclică. Aflată sub resortul insipirației, persoana de geniu poate lucra 20 de ore pe zi pentru a ajunge la o soluție şi în tot acest timp prospețimea gândirii sale să nu fie afectată câtuşi de puțin. Aceste perioade de activitate intensă sunt alternate cu perioade de aparentă stază, care constituie de fapt intervale de fermentație, o parte necesară a procesului de creație. Prin urmare, personalitatea geniului pare uneori să incorporeze extreme. Geniile înțeleg nevoia de a creea un spațiu pentru ca ideile lor să se cristalizeze. Adesea, această etapă se remarcă printr-o totală zăpăceală. Creativitatea are loc în circumstanțele interioare potrivite, nu exterioare. În acest sens, cu toții cunoaştem relatările unor oameni care au primit răspuns la probleme complexe pe când aşteptau la semafor.

Unul din motivele principale pentru care atât de mulți oameni eşuează să-şi recunoască şi, prin urmare, să-şi consolideze propriul geniu este acela că în imaginarul popular, geniul este confundat cu un coeficient de inteligență foarte ridicat. Aceasta este o mare neînțelegere. Ar fi mult mai util să considerăm

geniul, pur şi simplu, ca pe un grad extraordinar de ridicat de pricepere şi înțelegere într-un domeniu dat al activității umane. Amintita neînțelegere legată de nivelul coeficientului de inteligență a provenit din faptul că multe genii din domeniul matematicii sau fizicii aveau într-adevăr un IQ foarte ridicat. Însă nu trebuie să uităm că, în respectivele domenii, un coeficient de inteligență ridicat constituie una dintre condițiile prealabile necesare pentru înțelegerea proceselor complexe ale matematicii, respectiv fizicii. Există genii artistice necerebrale, genii muzicale, designeri şi inventatori, genii în multe domenii, al căror talent este acela al creativității inovative din cadrul unui anumit domeniu bine determinat.

Permiteți-ne să amintim că acest coeficient de inteligență nu este decât un instrument de măsură a capacității ştiințifice pentru înțelegerea logică a simbolurilor şi cuvintelor. Valorile pe care le îmbrățişăm sunt mai hotărâtoare pentru prezența geniului decât coeficientul de inteligență. Din studiile noastre, se pare că alinierea obiectivă a valorilor cuiva cu atractorii energetici superiori e mai strâns legată de geniu decât de orice altceva. Geniul poate fi definit mai clar prin perseverență, curaj, concentrare, motivație enormă şi integritate absolută. Talentul singur nu e suficient. De asemenea, este necesară existența unei dedicări neobişnuite pentru atingerea excelenței şi, încercând o definiție cât mai simplă, am putea spune că geniul e capacitatea deținută într-un grad extraordinar în chemarea cuiva. O formulă urmată de toate geniile, fie ele celebre sau nu, e următoarea: alege ce cale vrei pentru a face cel mai bine ceea ce faci, şi realizează excelența în abilitățile tale.

Capitolul XVI - A supravieţui succesului

Faptul că există atât oameni de geniu descoperiți şi adulați de public cât şi genii care, deşi se bucură de aceleaşi date native de excepție, au parte de destine şi cariere dintre cele mai tragice nu e decât o ilustrare a faptului că există succes şi Succes. Nu de puține ori, succesul (scris cu minusculă) pune în pericol viața, în vreme ce Succesul (scris cu majusculă) o înalță. Adevăratul Succes animă şi sprijină spiritul; el nu are de-a face cu realizări izolate, ci cu prezența succesului în toate domeniile vieții, cu atingerea unui stil de viață de succes care nu este doar în beneficiul nostru personal, ci şi în folosul tuturor celor care ne înconjoară. Viețile oamenilor de succes sunt calificate prin contextul realizărilor lor.

Prin contrast, ceea ce lumea tabloidelor numeşte succes erodează adesea sănătatea şi relațiile persoanei de „succes", colapsul spiritual fiind un loc comun în viețile celor bogați şi celebri. Dar ceea ce lumea numeşte succes este mai curând celebritate, iar capacitatea de distrugere pe care o posedă celebritatea este probată zilnic. Oamenii celebri ajung adesea la mariaje eşuate, la dependență, alcoolism, chiar la sinucidere sau la alte forme de moarte prematură. Dacă am fi enumerat numele tuturor celebrităților ale căror cariere au fost distruse prin asemenea tragedii am fi umplut prea multe pagini - starurile de cinema (Judy Garland, Marilyn Monroe, James Dean); starurile pop (Elvis Presley, Janis Joplin, Jimmy Hendrix); scriitorii (Poe, London, Hemingway, Scott Fitzgerald) - şi lista poate continua. Pe lângă aceste exemple notorii de oameni care au plătit atât de scump prețul celebrității, trebuie să mai amintim şi miile de oameni „de succes" care, deşi mai puțin

faimoşi, şi-au ruinat viețile din cauza drogurilor şi a deformărilor personalității, care au făcut ca din nişte oameni obişnuiți şi cumsecade să devină vanitoşi, cruzi, egoişti şi prea indulgenți față de ei înşişi.

Nu e vorba numai de faptul că aceşti oameni au dobândit prea multă bogăție şi faimă sau că s-au aflat prea mult în centrul atenției, ci şi de acela că toate aceste influențe le-au deformat eul, impulsionând ceea ce ar putea fi numit micul sine în locul marelui Sine. Şinele mic este partea din noi vulnerabilă la flatare; Şinele (cu majusculă) este un aspect a naturii noastre mai evoluate, modestă şi recunoscătoare pentru succes, şinele (scris cu minusculă) se aliniază cu modelele slabe de atracție, Şinele (scris cu majusculă) este aliniat la câmpurile energetice puternice.

Înălțarea sau distrugerea noastră nu depinde de succesul în sine, ci de cum anume se integrează acesta în personalitatea noastră. Dacă suntem mândri ori modeşti, egoişti ori recunoscători, dacă ne considerăm pe noi înşine mai buni decât pe ceilalți în baza talentelor noastre sau, dimpotrivă, considerăm aceste talente un dar pentru care suntem recunoscători - iată care sunt factorii determinanți. Cu toții cunoaştem oameni pe care îi corupe fie şi numai un succes minor, care - atunci când le este dată o oarecare autoritate - devin aroganți şi plini de dorința de a-i controla pe ceilalți. Şi, la fel de bine, cunoaştem cu toții oameni investiți cu o reală autoritate, dar care rămân totuşi cordiali, sensibili şi implicați.

Dacă ajungem să-i cunoaştem pe adevărații puternici ai lumii, pe marii industriaşi, pe preşedinții marilor bănci şi companii, pe laureații premiului Nobel sau pe membrii legendarelor familii americane vom observa cu stupoare cât de calzi, deschişi şi sinceri sunt

aceşti oameni şi cum înțeleg ei că succesul constituie în primul rând o mare responsabilitate, *noblesse oblige.* Aceşti oameni de real succes sunt curtenitori şi politicoşi față de oricine, indiferent dacă au de-a face cu potentați sau cu servitori, *tratând pe oricine ca pe un egal.* Cei ce au cu adevărat succes nu au nici o înclinație spre a se purta arogant, pentru că nu se consideră pe ei înşişi mai buni, ci doar mai norocoşi decât ceilalți. Ei îşi percep propria poziție ca pe un serviciu, ca pe o responsabilitate de a-şi exercita influența în beneficiul tuturor.

Ceea ce permite acestor oameni de real succes să fie atât de amabili, deschişi şi generoşi poate fi explicat prin următoarea formulă cauzală:

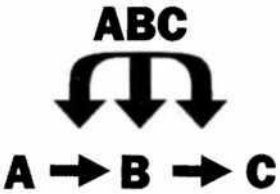

Cei ce au cu adevărat succes se identifică cu modelul ABC. Ei înțeleg că sunt un canal menit transmiterii şi creării succesului în lumea exterioară. Dat fiind că se identifică cu sursa succesului, ei nu sunt încercați de nici o temere de a pierde acest succes. Pe de altă parte, o persoană care îşi percepe propriul succes după matricea A→B→C va fi întotdeauna nesigură, pentru că sursa succesului său se găseşte „în afara sa". Încrederea vine tocmai din convingerea că sursa succesului provine „din interiorul nostru". Cel care are convingerea că sursa puterii este în afara sa devine slab şi vulnerabil şi, prin urmare, defensiv şi posesiv. Adevăratul succes provine întotdeauna din interior, fiind independent de circumstanțele exterioare.

Scara succesului pare a avea trei trepte principale. Inițial, ceea ce contează este ce „avem”; statutul nostru depinde de semnele vizibile ale bogăției materiale. Pe măsură ce progresăm, acelaşi statut este produs mai curând de ceea ce „facem” decât de ceea ce avem. La acest nivel, poziția şi activitatea noastră ne aduc o recunoaştere socială semnificativă. Dar - pe măsură ce atingem măiestria şi maturitatea - atracția exercitată de rolul social îşi pierde strălucirea, în prim plan venind ceea ce am realizat. În cele din urmă, vom ajunge să fim interesați numai de ceea ce am devenit în urma experiențelor vieții. Oamenii care au atins acest stadiu au o „prezență” carismatică, reprezentând manifestarea exterioară a *grației* puterii lor interioare. Când suntem în compania lor simțim efectul modelelor energetice de atracție puternice cu care sunt aliniați şi pe care le reflectă. Succesul vine ca o consecință automată a alinierii vieții la modelele energetice puternice.

De ce oare adevăratul succes apare într-un mod atât de lipsit de efort? Pentru a încerca să răspundem la această întrebare, putem face o paralelă cu un câmp magnetic creat de un curent electric ce trece printr-un cablu. Cu cât este mai mare puterea curentului, cu atât mai mare este şi câmpul magnetic pe care-l generează. Apoi, câmpul magnetic însuşi influențează tot ceea ce se află în prezența sa. Există foarte puțini oameni în vârf. Lumea mediocrilor este o lume a competiției intense, baza piramidei este foarte aglomerată, învingătorii carismatici sunt aleşi; învinşii trebuie să se străduiască din greu pentru a fi acceptați. Oameni iubitori, amabili şi preocupați de soarta aproapelui lor au mai mulți prieteni decât pot ține socoteala; succesul în orice domeniu al vieții fiind un act reflex al alinierii cu modelele de succes. Şi, de acum înainte ne stă tuturor

la îndemână tocmai această capacitate de a discerne între modelele puternice ale succesului şi cele slabe, care conduc la eşec.

Capitolul XVII - Sănătatea fizică şi puterea

Devenim sănătoşi în măsura în care devenim înțelepți. Dar ce este oare înțelepciunea? Conform cercetării noastre, ea este rezultatul alinierii la modelele de atracție puternice. Deşi în viața obişnuită întâlnim un amestec de câmpuri energetice, modelul dominant este cel înzestrat cu puterea cea mai mare. Am trecut deja în revistă suficiente materiale pentru a putea aborda prezentarea unei teoreme fundamentale a dinamicii nonlineare şi a cercetării atractorilor: *atractorii crează contextul.* În esență, acest lucru înseamnă că motivația, care provine din principiile la care suntem aliniați, determină capacitatea noastră de a înțelege şi, prin urmare, de a da semnificație acțiunilor.

Efectul alinierii cu principiile nu e nicăieri mai vizibil ca în consecințele sale fiziologice. Rezultatul alinierii cu modelele energetice superioare de atracție este sănătatea; boala e cauzată de alinierea la modelele slabe. Acest sindrom este unul specific şi predictibil. Cititorul este deja familiarizat cu faptul că modelele energetice superioare întăresc, iar cele inferioare slăbesc. De asemenea, el a aflat că acest lucru poate fi dovedit printr-o demonstrație ce întruneşte toate standardele ştiințifice presupuse de o certitudine de 100%.

În mod clar, sistemul nervos central uman are o capacitate extraordinar de sensibilă de a diferenția între modelele ce sunt favorabile vieții, respectiv cele cu un efect destructiv asupra acesteia. Modelele energetice de atracție superioare, care fac trupul să se întărească, eliberează endorfină în creier şi au un efect tonic asupra tuturor organelor, în vreme ce stimulii adverşi, ce eliberează adrenalină, suprimă răspunsul sistemului

imunitar, cauzând instantaneu - în funcție de natura stimulilor - atât slăbirea, cât şi iritarea anumitor organe.

Acest fenomen clinic stă la baza tratamentelor chiropractice, celor prin acupunctura şi reflexoterapie, ca şi a multor altora. Totuşi, toate aceste tratamente sunt destinate numai ameliorării rezultatelor unui dezechilibru energetic şi până nu este corectată atitudinea primară care cauzează pomenitul dezechilibru energetic, boala poate reveni. Însănătoşirea şi recuperarea dintr-o întreagă gamă de disfuncții şi probleme comportamentale vine ca o consecință a adoptării unor atitudini corelate cu modelele energetice de atracție superioare - pentru acest fapt stau mărturie milioanele de oameni ce se întrunesc în grupurile de auto-ajutor.

În general vorbind, sănătatea fizică şi mentală e însoțită de o atitudine pozitivă, în vreme ce boala, fie ea fizică sau mentală, este asociată cu atitudini negative de genul resentimentului, geloziei, ostilității, autocompătimirii, fricii, anxietății, etc. În domeniul investigației psihologice, atitudinile pozitive sunt numite emoții de bunăstare, iar cele negative emoții de urgență. Imersiunea cronică în emoțiile **emergency** are ca rezultat boli fizice sau mentale, ca şi o slăbire dramatică a puterii personale.

Cum reuşim să depăşim însă atitudinile negative, în aşa fel încât să evităm atrofierea puterii şi sănătății noastre? Observația clinică indică faptul că pacientul trebuie să ajungă la un punct al deciziei. O dorință sinceră de schimbare permite căutarea modelelor energetice superioare de atracție, în diferitele expresii ale acestora.

Prin faptul că ne asociem cu oameni cinici, nu vom reuşi să depăşim pesimismul; ideea că suntem

asemenea celor din anturajul nostru are într-o oarecare măsură un fundament clinic. Modelele de atracție înclină să domine orice câmp în care sunt percepute. Astfel, tot ceea ce este cu adevărat necesar este să ne expunem unui câmp energetic superior, pentru că prin aceasta atitudinea noastră interioară va începe spontan să se schimbe. Acesta este un fenomen binecunoscut în rândul grupurilor de autoajutorare. Pur şi simplu, dacă vă expuneți influenței modelelor superioare, ele încep să se lipească de voi, după cum se şi spune de altfel: „primeşti prin osmoză".

Medicina tradițională susține că stresul constituie cauza multor disfuncții şi boli umane. Problema legată de diagnosticarea acestuia constă în faptul că nu se indică exact care anume este sursa stresului. Sunt blamate împrejurările exterioare, fără a se înțelege că *orice stres este generat în interior*, *prin însăşi atitudinile noastre.* Simptomele stresului nu sunt activate de evenimentele vieții, ci de reacția noastră la acestea. Un divorț, după cum am mai spus, poate aduce agonie sau izbăvire. Provocările profesionale pot avea ca rezultat stimularea sau anxietatea, în funcție de cum anume îl percepem pe şeful nostru - ca pe un îndrumător sau ca pe un căpcăun.

Atitudinile noastre izvorăsc din pozițiile pe care le adoptăm, iar acestea au de-a face cu motivația şi, prin urmare, cu contextul. În funcție de cum interpretăm semnificația evenimentelor, aceeaşi situație poate fi una tragică sau comică. Vorbind din punct de vedere psihologic, alegerea atitudinii depinde de opțiunea pentru endorfina anabolică, respectiv pentru adrenalina catabolică.

Ar fi copilăresc să afirmăm că singurele impacte asupra sănătății noastre ar fi cele ce provin din interior.

Elementele impersonale ale lumii fizice pot, de asemenea, să crească sau să diminueze puterea noastră. Şi în acest punct, testarea kinesiologică se dovedeşte a fi o alternativă viabilă. Ea va arăta cu claritate că substanțele sintetice, masele plastice, coloritul artificial, prezervativele, insecticidele şi îndulcitorii artificiali - pentru a menționa numai câteva - slăbesc trupul, în timp ce substanțele pure, organice sau obiectele create manual înclină să ne fortifice. De exemplu, dacă facem un test referitor la vitamine, vom observa că vitamina C organică, naturală e mult superioară celei produse chimic; prima ne fortifică, cea de-a doua nu. Ouăle provenite de la păsările lăsate libere şi hrănite cu furaje naturale au o putere intrinsecă mult mai mare decât cele provenite de la păsări ținute în captivitate şi hrănite cu furaje chimice. Mişcarea pentru o hrană sănătoasă pare să fi avut întru totul dreptate.

Din nefericire însă, nici Asociația Medicală Americană, nici Consiliul Național pentru Alimente şi Nutriție nu au o istorie prea luminată în acest domeniu. Comunitatea ştiințifică recunoaşte acum, în cele din urmă, că nutriția este legată de comportament şi sănătate, dar acestă simplă observație a generat o controversă atunci când Linus Pauling şi cu mine am afirmat, cu douăzeci de ani în urmă, în revista *Psihiatria Ortomoleculară,* că nutriția afectează mediul chimic al creierului şi fluxul sanguin, influențând totodată diferite comportamente, emoții şi dezordini mentale.

Mai recent, acest autor a publicat o serie de articole - ultimul în 1991 - referitoare la un studiu desfăşurat pe durata a 20 de ani, arătând că administrarea anumitor vitamine a prevenit dezvoltarea unei disfuncții neurologice numite *diskinesie tardivă* (o dereglare

adesea ireversibilă, ce survine într-un procent ridicat în cazul pacienților cărora li se administrează tratamente de lungă durată cu tranchilizante puternice.) într-un studiu efectuat asupra a 61 000 de pacienți tratați de o sută de medici diferiți, de-a lungul unei perioade de 20 de ani, introducerea vitaminelor B3, C, E şi B6 a scăzut rata estimată a acestei teribile deficiențe neurologice de la un procent de 25% la unul de numai 0,4%. (Dintre cei 61 000 de pacienți cărora li s-au administrat doze mari din vitaminele menționate, numai 37 au dezvoltat respectiva disfuncție, față de un număr prognozat de 20000).

Însă articolele au fost ignorate în Statele Unite pentru că nu exista paradigma care să le dea credibilitate. Pur şi simplu, lumea medicală nu era interesată de subiectul nutriției, iar medicina organizată a fost întotdeauna şi în mod tradițional destul de puțin prietenoasă cu inovatorii. Este bine să reamintim faptul că tendința de a apăra din răsputeri o poziție încetățenită în ciuda evidenței zdrobitoare împotriva acesteia constituie o tară frecventă a naturii umane. Singurul mod sănătos de a aborda o asemenea lipsă de recunoaştere este acceptarea. Odată ce înțelegem cu adevărat condiția umană, vom simți compasiune acolo unde înainte aveam tendința să condamnăm. Compasiunea este unul dintre cele mai înalte modele energetice de atracție din toate câte există. Aşa cum vom vedea, capacitatea noastră de înțelegere, iertare şi acceptare este legată în mod direct de propria noastră sănătate.

Capitolul XVIII - Sănătatea şi procesul îmbolnăvirii

De-a lungul veacurilor s-a observat adesea că anumite boli sunt asociate cu unele emoţii şi atitudini. De exemplu, conceptul medieval de „melancolie" lega depresia de o suferinţă a ficatului. În timpurile noastre, multe disfuncţii ale corpului au fost în mod clar legate de emoţiile cauzate de stres.

Este bine documentat faptul că emoţiile au consecinţe fiziologice. În zilele de început ale psihanalizei, cercetarea îndreptată spre identificarea legăturilor dintre unele boli şi anumite conflicte psihologice a dat naştere întregului domeniu al investigaţiei psihosomatice. Am auzit cu toţii despre legătura existentă între bolile cardiovasculare şi personalitatea de tip A, respectiv B şi de felul în care furia suprimată cauzează hipertensiune şi infarcturi. Prezumpţia era că emoţiile afectează schimbările hormonale prin variaţiile neurotransmisiei în diferite zone cerebrale asociate cu controlarea anumitor organe prin intermediul sistemului nervos autonom.

Într-o perioadă mai recentă, îngrijorarea referitoare la răspândirea SIDA a dat un mare elan cercetării sistemului imunitar. În linii mari, se pare că stresul cauzează inhibarea glandei timus şi, prin aceasta, slăbeşte sistemul imunitar al corpului. Însă diferitele cercetări şi abordări ştiinţifice asupra acestui subiect au eşuat în ceea ce priveşte examinarea relaţiilor existente între sistemele de credinţă şi atitudinea şi contextul rezultat al percepţiei (care determină natura experienţei individuale). Etiologia stresului este legată întotdeauna de înclinaţia organismului de a răspunde la stimuli în cadrul unor modele specifice şi caracteristice. Folosind ceea ce ştim deja din matematică, din dinamicile

nonlineare şi din cercetarea atractorilor (după cum acest lucru este confirmat şi din punct de vedere clinic de către kinesiologie şi acupunctura), putem deduce o formulare a naturii primare a procesului îmbolnăvirii însuşi.

O idee sau un gând se prezintă în conştiință ca o atitudine ce înclină să persiste în timp. Această atitudine este asociată cu un câmp energetic de atracție ce corespunde puterii, respectiv slăbiciunii.

Rezultatul este o percepție asupra lumii ce crează evenimentele potrivite pentru a declanşa anumite emoții. De asemenea, toate atitudinile, gândurile şi credințele sunt legate prin diferite căi (numite şi „meridiane") de energie de toate organele corpului. Prin intermediul testării kinesiologice se poate demonstra că anumite puncte de acupunctura sunt legate de anumite atitudini şi că, la rândul lor, meridianele servesc drept canale energetice pentru anumiți muşchi şi organe ale corpului. Aceste meridiane specifice au fost denumite în mod tradițional în funcție de organele pe care le energizează - de exemplu, meridianul inimii, meridianul vezicii biliare, etc.

Nu există nimic misterios cu privire la aceste comunicații interioare vitale, ele putând fi demonstrate în doar câteva secunde - după cum ştiți, dacă vă gândiți la ceva negativ, un muşchi specific va slăbi, dacă însă în loc să vă gândiți la ceva negativ veți avea în minte o idee pozitivă, acelaşi muşchi se va întări. Legătura dintre corp şi minte e imediată, astfel că răspunsul corpului se schimbă de la clipă la clipă, ca răspuns la succesiunea gândurilor şi la emoțiile asociate cu acest lucru.

Ne-am referit mai devreme la legea dependenței sensibile de condițiile inițiale provenită din ştiința dinamicii non-lineare şi matematica acesteia. Ne vom

reaminti că acest fapt descrie maniera în care o variație minusculă într-un model inițial poate rezulta într-o schimbare foarte semnificativă a rezultatelor. Acest lucru se petrece deoarece repetiția în timp a unei variații foarte uşoare va rezulta în schimbarea progresivă a modelului sau - atunci când creşterea este logaritmică - chiar într-un salt către o nouă armonică. Efectul acestei variații minuscule devine amplificat până când, în cele din urmă, afectează întregul sistem şi astfel evoluează un model energetic cu totul nou care, la rândul său şi prin intermediul aceluiaşi proces, poate genera o variație ulterioară, şi aşa mai departe.

În lumea fizicii acest proces se numeşte „turbulență" şi constituie subiectul unui volum imens de cercetări (mai ales în domeniul aerodinamicii), reunind eforturile fizicii şi matematicii. O atare turbulență, când are loc în câmpurile de atracție ale conştiinței, creează o tulburare emoțională care continuă până când se stabileşte un nou nivel al homeostazei.

Atunci când mintea e dominată de o viziune negativă asupra lumii, rezultatul direct este repetiția schimbărilor minuscule în fluxurile energetice ce duc către diferite organe ale corpului. Câmpul subtil al fiziologiei este afectat în toate funcțiile sale complexe, mediate prin transferul electronilor, echilibrul hormonal, statutul nutrițional etc. În cele din urmă, acumularea unei schimbări infinitezimale devine perceptibilă prin intermediul tehnologiilor medicale avansate cum sunt, de exemplu, microscopul electronic, rezonanța magnetică, razele X sau analiza biochimică. Dar atunci când aceste schimbări ajung să fie detectabile, procesul îmbolnăvirii e deja mult prea avansat.

Am putea spune că universul invizibil al gândirii şi atitudinii devine vizibil ca o consecință a răspunsului

habitual al corpului. Dacă luăm în considerare milioanele de gânduri care circulă continuu prin minte, nu este surprinzător că întreaga condiție a corpului se poate schimba radical pentru a reflecta modelele de gândire prevalente, după cum sunt modificate de factorii genetici şi de mediu. Persistența şi repetiția stimulului e cea care, prin legea dependenței sensibile de condițiile inițiale, rezultă în procesul observabil al îmbolnăvirii. Stimulul care declanşează procesul poate fi atât de minuscul, încât rămâne nedetectat.

Dacă această schemă a procesului îmbolnăvirii este corectă, atunci toate bolile ar trebui să fie reversibile prin schimbarea modelelor de gândire şi a răspunsurilor habituale. De fapt, istoria umanității a înregistrat reveniri spontane după fiecare boală cunoscută. (Acest fenomen a făcut obiectul unei emisiuni televizate la postul ABC, în 8 aprilie 1994). Medicina tradițională a înregistrat numeroase cazuri de „vindecări" spontane, dar n-a avut niciodată instrumentele conceptuale cu care să investigheze fenomenul. Dar chiar şi chirurgii moderni sunt cel puțin reținuți față de a opera un bolnav care e convins că va muri în timpul operației pentru că, destul de des, acest lucru se şi întâmplă acestui tip de pacienți.

Cei de la Alcoolicii Anonimi spun că nu există recuperare până când subiectul nu experimentează o schimbare esențială a personalității. Aceasta este prima schimbare pe care a manifestat-o fondatorul Organizației Alcoolicilor Anonimi, Bill W., o transformare profundă a întregului sistem de credință, însoțită de un salt brusc al conştiinței. O astfel de metamorfoză majoră a atitudinii a fost studiată pentru prima dată formal de către psihiatrul Harry Thiebout din Greenwich, Connecticut, tratând o femeie pe nume Marty Mann, ce

suferea de alcoolism cronic (prima femeie din asociația Alcoolicilor Anonimi). Ea a suferit o schimbare neașteptată a personalității, într-un grad imposibil de atins prin orice altă metodă terapeutică cunoscută. Thiebout a notat că ea s-a transformat dintr-o persoană mânioasă, auto-compătimitoare, intolerantă şi egocentrică într-una amabilă, tandră, iertătoare şi iubitoare. Exemplul ei este important pentru că demonstrează atât de clar acest element cheie în recuperarea din orice boală progresivă ori lipsită de speranță. Thiebout a fost primul care a scris o serie de articole referitoare la această observație sub titlul „Puterea renunțării".

În fiecare caz de revenire din boli incurabile sau lipsite de speranță pe care l-am studiat, a existat această schimbare majoră a conştiinței, astfel încât modelul de atracție care rezultase din procesul patologic n-a mai fost cel dominant. Treptele necesare pentru recuperarea din astfel de boli grave au fost sintetizate de către primii 100 de alcoolici care şi-au revenit; acestea au devenit bine-cunoscutele 12 etape sugerate de asociația Alcoolicii Anonimi şi de toate grupurile de autoajutorare bazate pe aceste 12 etape. Faptul că urmarea acestor trepte a rezultat în recuperarea a milioane de oameni sugerează că această experiență poate avea o aplicabilitate universală, pentru toate procesele de îmbolnăvire. Sfatul pe care Cari Jung l-a dat lui Rowland: „Aruncă-te din tot sufletul în orice grup spiritual, indiferent dacă crezi sau nu în cele afirmate acolo şi speră că în cazul tău să se petreacă un miracol" se poate dovedi adevărat şi valabil pentru oricine îşi doreşte să-şi revină dintr-o boală progresivă.

În cazurile de recuperare spontană există frecvent o creştere notabilă a capacității de a iubi şi a

conştientizării importanței iubirii ca factor tămăduitor. Multe cărți din lista best-sellerurilor ne-au spus că a iubi înseamnă a trăi sănătos. Dar mintea rezistă schimbărilor din mândrie. Putem să ne iubim aproapele numai atunci când încetăm să-l condamnăm, să ne temem de el şi să-l urâm. Atare schimbări radicale pot crea dezorientare; curajul de a îndura disconfortul vremelnic al dezvoltării este şi el, de asemenea, necesar şi de dorit. Recuperarea din orice proces al bolii depinde de disponibilitatea noastră de a explora noi căi de a ne privi viața şi şinele. Acest lucru include şi capacitatea de a îndura temerile interioare atunci când sistemele de credință se clatină. Oameni par a fi ataşați de urile şi nedreptățile lor; poate că pentru vindecarea umanității e necesar ca populații întregi să se smulgă din acest mod de viață al răutății, agresivității şi răzbunării.

O primă dificultate implicată de gândurile şi comportamentele asociate cu câmpurile energetice calibrate sub nivelul 200 este aceea că ele cauzează contra-reacții. O lege familiară a universului observabil este aceea că forța generează contra-forțe egale şi opuse. Prin urmare, toate atacurile - fie ele mentale sau fizice - generează contraatacuri. Invidia şi răutatea ne îmbolnăvesc de-a dreptul; întotdeauna suntem victimele propriei noastre răutăți. Chiar şi gândurile ostile secrete vor rezulta în agresiuni fiziologice asupra propriului nostru corp.

Pe de altă parte, precum iubirea, zâmbetul vindecă pentru că presupune întrezărirea şi înțelegerea unui context mai larg, fapt care ne îndepărtează de postura de victime. Fiecare glumă ne reaminteşte că realitatea noastră e transcendentă, dincolo de specificitatea evenimentelor. Umorul se bazează pe juxtapunerea contrariilor unui paradox; anxietatea primară sfârşeşte

într-un hohot de râs. Un accesoriu frecvent al realizărilor şi iluminărilor neaşteptate este râsul. Gluma cosmică constă în comparația şi confuzia iluziei cu realitatea.

Lipsa simțului umorului este nocivă pentru sănătate şi fericire. La orice nivel al lor, sistemele totalitare sunt remarcabil de lipsite de umor. Râsul care aduce acceptare şi libertate constituie o amenințare la adresa guvernării prin forță şi intimidare, proprie dictaturilor. E greu să oprimi nişte oameni care au simțul umorului. Feriți-vă de cei lipsiți de umor, fie că e vorba de o persoană, o instituție sau un sistem de credință. Lipsa umorului este întotdeauna acompaniată de un impuls de a controla şi domina, chiar dacă obiectivele declarate sunt pacea sau prosperitatea.

Pacea nu poate fi creată ca atare. Pacea este o stare naturală care apare atunci când este înlăturat ceea ce o împiedică. Relativ puțini oameni sunt în mod sincer şi realist angajați în slujba păcii. În viețile lor private, oamenii preferă să fie „drepți", oricare ar fi costul acestei atitudini pentru relațiile lor sau chiar pentru ei înşişi. Adevăratul duşman al păcii este luarea unei poziții auto-justificate. Atunci când soluțiile sunt căutate la nivelul coerciției, nu sunt posibile rezolvări paşnice.

Domeniul medical demonstrează faptul că orice încercări de a controla sunt destinate să ajungă în hățişurile birocrației. Complexitatea e costisitoare, iar sistemele sunt slabe şi ineficiente, aşa cum sunt şi atitudinile care stau la baza lor. Sistemele asociate cu câmpuri de atracție foarte slabe sunt ineficiente din cauza lipsei lor inerente de onestitate. Ele devin risipitoare şi greoaie. Industria medicală este atât de copleşită de temeri şi reglementări, încât numai cu greu poate să funcționeze. Vindecarea dintr-o suferință

individuală sau ameliorarea industriei medicale înseşi poate surveni numai prin urmarea unor trepte progresive de elevare a motivației şi de abandonare a auto-decepționării, pentru a atinge o nouă claritate a viziunii. Nu există păcătoşi incurabili; greşelile constau în alinierea greşită a sistemului însuşi.

Dacă spunem că sănătatea, eficiența şi prosperitatea sunt stările naturale de a fi în armonie cu realitatea, atunci nimic nu reclamă mai mult o cercetare interioară ca proiecția vinei asupra lucrurilor exterioare sistemului implicat. Modelele de atracție se supun legilor propriei lor fizici, chiar dacă nu e vorba de fizică newtoniană; a ierta înseamnă a fi iertat. După cum am observat de atâtea ori, într-un univers unde totul este interconectat nu există lucruri de genul „accidentului" - nimic nu este în afara universului. Deoarece puterea cauzelor e nevăzută şi numai manifestarea efectelor e observabilă, există iluzia unor evenimente „accidentale". Un eveniment brusc şi neaşteptat poate părea aleatoriu, neimplicat de cauze observabile, dar originea sa reală poate fi identificată prin intermediul cercetării. O boală neaşteptată are întotdeauna antecedente perceptibile; chiar şi tendința spre accidente presupune numeroşi mici paşi pregătitori înainte ca „accidentul" ca atare să aibă loc.

Un proces de îmbolnăvire constituie dovada faptului că în funcționarea minții ceva e tulburat. Aici se află puterea de a face o schimbare. Tratarea unei boli exclusiv ca pe un proces fizic, în cadrul lumii efectelor A→B→C nu corectează originea disfuncției şi este mai curând paliativă decât curativă. E posibil ca o afecțiune de o viață să se vindece repede pur şi simplu printr-o schimbare de atitudine; dar, deşi această schimbare

poate părea că se petrece într-o clipită, ea poate lua ani întregi de pregătire interioară.

Ne amintim că punctul critic al oricărui sistem complex este locul în care e necesară o cantitate minimă de putere pentru a schimba întregul sistem. Mutarea unui simplu pion de pe tabla de şah schimbă complet perspectiva şi posibilitățile jocului. Fiecare detaliu al sistemului de credință la care am aderat are consecințe în bine sau în rău. Acest lucru se petrece pentru că nu există nici o maladie incurabilă sau situație lipsită total de speranță; undeva, cândva, cineva a reuşit s-o depăşească prin intermediul procesului pe care 1- am descris.

Dar nu numai pentru a ne vindeca dintr-o boală, ci şi pentru orice avans major din punct de vedere al conştiinței este recomandabil să fim însoțiți, pe drumul anevoios al evoluției, de compasiune pentru aproapele nostru şi pentru toată omenirea. Numai astfel devenim vindecători, dar şi vindecați. Şi numai astfel putem spera să ne vindecăm de orice maladie, fie ea spirituală sau fizică.

Să însemne oare toate acestea că dacă învățăm să operăm la nivelul iubirii necondiționate vom deveni nemuritori? Din nefericire, protoplasma corpului fizic e vulnerabilă în fața propriei sale programări genetice, ca şi în fața mediului exterior. Dar din perspectiva nivelului 500 al conştiinței şi a celor superioare acestuia, moartea însăşi pare a fi numai o iluzie şi viața merge înainte nestingherită de limitele percepției (rezultate în urma localizării în corpul fizic). Conştiința este energia vitală, ce deopotrivă dă viață corpului şi supraviețuieşte dincolo de acesta într-un domeniu diferit al existenței.

Partea a III-a - Înţelesul

Capitolul XIX - Baza de date a Conştiinţei

Marele psiholog elveţian Carl Jung, observând larga răspândire a modelelor şi simbolurilor arhetipale, a dedus existența unui „inconştient colectiv”, o bază infinită a subconştientului pentru toate experiențele împărtăşite ale rasei. Putem să ne imaginăm acest lucru ca pe o vastă şi ascunsă bază de date a conştienței umane, caracterizată prin existența unor puternice modele de organizare universale. O astfel de bază de date, ce reuneşte toate informațiile care au stat dintotdeauna la dispoziția conştiinței umane, implică abilități inerente uluitoare; ea este mult mai mult decât un colector uriaş de informații care aşteaptă să fie redescoperite. Implicând orice lucru experimentat vreodată, oriunde în timp, cea mai mare promisiune a acestei baze de date este capacitatea sa de a „cunoaşte” orice în mod virtual exact în clipa în care este „întrebată”.

Aceasta este originea tuturor informațiilor obținute sub - sau supra - rațional, prin intuiție şi premoniție, prin divinație sau vis sau, pur şi simplu, prin intermediul unei „potriviri norocoase”. În plus, ea reprezintă sursa geniului, izvorul inspirației, o sursă de cunoaştere „supraomenească", inclusiv „puterea de a presimți”. Desigur, acesta este inventarul schițat cu ajutorul testării kinesiologice. Gânditorii care se simt puțin încurcați când aud noțiunea de „paranormal” sau de cunoaştere ne-rațională se agață de obicei de inconsistențele logice - sau ilogice - ale conceptelor newtoniene de simultaneitate, cauzalitate, timp sau spațiu.

Universul nu se limitează numai la fizica newtoniană, el este mai mare decât atât. Aceeaşi gânditori pot privi seara cerul, găsind o plăcere imensă atunci când identifică o constelație favorită. Dar nici nu există de fapt constelații. Acele modele familiare ale „stelelor” sunt construite din puncte de lumină care provin din surse total diferite, unele aflate la milioane de ani lumină mai aproape sau mai departe, unele din galaxii diferite, unele fiind ele însele alte galaxii care, cu multe milenii de ani în urmă au ars şi au încetat să mai „existe”. Acele lumini nu au nici un fel de legături spațiale sau temporale. Noi nu vedem, de fapt, forma unui car, a unui urs sau a unui om, ci însuşi modelul, „constelația” însăşi, care este proiectată pe cer prin ochiul observatorului. Zodiacul este „real” tocmai pentru că noi îl *concepem*, în sensul literal al termenului. Astrologia există încă, iar pentru majoritatea oamenilor ea reprezintă un instrument euristic destul de util pentru a-şi explica personalitatea şi relațiile cu alți oameni. Şi de ce nu? Baza de date a conştiinței umane reprezintă o resursă infinită.

Această bază de date se comportă mai degrabă ca un condensator cu un câmp electrostatic decât ca o baterie cu un încărcător. Nu poate fi pusă nici o întrebare decât dacă există deja posibilitatea unui răspuns. Motivul acestui lucru rezidă în faptul că atât întrebarea cât şi răspunsul provin din aceeaşi paradigmă şi, de aceea, sunt perfect concordante. Nu există un „mai sus” fără prezența unui „mai jos”. Cauzalitatea se petrece mai curând ca o simultaneitate decât ca o secvențialitate. Pentru a explica acest fenomen al experienței umane, Jung foloseşte termenul de sincronicitate. Aşa cum înțelegem din examinarea fizicii avansate, faptul că „aici” se petrece un eveniment

nu „cauzează” un alt eveniment „acolo”. Dimpotrivă, amândouă apar simultan.

Care este atunci legătura dintre aceste evenimente, dacă nu există secvențialitatea newtoniană lineară dintre cauză şi efect? în mod evident, cele două evenimente sunt legate sau raportate unul la altul într-o manieră invizibilă, dar nu prin intermediul gravitației, magnetismului, vântului cosmic sau eterului; ele sunt înconjurate de un câmp de atracție de o asemenea magnitudine, încât include ambele evenimente. Putem şti că lucrurile se petrec astfel pentru că altminteri evenimentele nu ar fi putut fi observabile deloc ca evenimente, cu atât mai puțin în mod simultan, sau prin raportarea unuia la altul în timp.

„Legătura” dintre cele două evenimente are loc *numai* în conştiința observatorului - acesta „vede” o legătură şi descrie un „cuplu” de evenimente, presupunând existența unei relații între ele. Această relație este un concept al minții observatorului; nu este deloc obligatoriu ca în univers să existe un eveniment extern corolar. Nimic nu poate fi experimentat dacă nu există un model atractor fundamental. În consecință, întregul univers manifestat reprezintă simultan propria sa expresie şi experiență.

Omniscienta este omnipotentă şi omniprezentă. Nu există nici o distanță între cunoscut şi necunoscut. Cunoscutul se manifestă din necunoscut numai prin acțiunea de a întreba. Empire State Building a fost creat mai întâi în mintea arhitectului său. Conştiința umană este agentul prin care un concept nevăzut este transformat în experiența sa manifestată, *„acea clădire*” şi, prin aceasta, devine fixat în timp. Putem vedea limpede ceea ce „s-a petrecut” pe strada 32 în New-Yorkul anilor ’33. Dar şi ceea ce „s-a întâmplat” în

conştiința arhitectului este înregistrat, de asemenea, în baza de date a conştiinței. Amândouă aspectele există, dar în domenii senzoriale diferite. Prin transformarea conceptului în cărămidă şi oțel, arhitectul n-a făcut decât să ne dea ocazia să-i experimentăm viziunea.

Noi, oamenii „normali", suntem cu totul absorbiți de funcția noastră de transformatori ai conceptelor de la nivelul invizibil, ABC, la cel perceptibil senzorial A→B→C. Persoanele extraordinare (pe care noi le numim mistice), trăiesc în mod fundamental în lumea modelului invizibil ABC, adică în domeniul complet lipsit de formă al conştiinței pure. Acestor persoane le este evidentă originea tuturor lucrurilor; ele nu sunt deloc interesate de procesul de a face lucrurile vizibile şi manifestate. În viața de zi cu zi, aceştia sunt oamenii creativi care încep noi activități şi lasă apoi pe seama altora execuția şi coordonarea. Cei şi mai avansați - misticii -concluzionează că singurul lucru ‚real' este nivelul lor de conştiință ABC, iar lumea perceptibilă este vis sau iluzie. Totuşi, trebuie subliniat faptul că acesta nu este decât un alt punct de vedere la fel de limitat. Nici realul, nici irealul nu există, există numai ceea ce *este.* Ceea ce există este aşa cum este, din toate punctele de vedere sau din nici unul.

Existența este de neimaginat în lipsa formei, dar ea reprezintă totuşi realitatea ultimă, care include deopotrivă yin şi yang, nemanifestatul şi manifestatul, cele cu formă sau cele fără formă, văzutul şi nevăzutul, temporalul şi atemporalul. Astfel, lumea reală este în mod simultan cea Reală, pentru că ceea ce reprezintă Toată Posibilitatea trebuie să includă tot ceea ce este. Prin urmare, creația este ori una continuă, ori n-ar putea exista deloc. A căuta „începutul" creației înseamnă a pomi de la noțiunea artificială a timpului,

„începutul” unui lucru aflat dincolo de timp nu poate fi localizat în timp. Big-bang-ul poate avea loc numai în mintea observatorului.

Universul este foarte cooperant. Dar dat fiind că universul nu este diferit de conştiinţa însăşi, el este gata să creeze orice dorim să găsim „dincolo de noi”. Problema este la conceptul de cauză, care presupune existenţa unei curgeri a timpului, o secvenţialitate, un şir de evenimente. Dacă ieşim din timp nu mai există nici un fel de cauze. Am putea spune că lumea manifestată îşi are originea în cea nemanifestată, dar acest fapt va implica din nou nişte serii cauzale secvenţiale în timp, ca de exemplu nemanifestat—>manifestat. Odată ce depăşim această perspectivă temporală, împreună cu restricţia sa implicită de înţelegere a unei singure secvenţe, nu mai există înainte sau înapoi. Apoi, este la fel de just să afirmăm că şi reciproca e valabilă - deci că universul manifestat îl determină pe cel nemanifestat, fapt care, la un anumit nivel al înţelegerii, se poate demonstra ca adevărat. Dacă, de exemplu, privim electronii înşiraţi pe o parte a spaţiului dielectric şi protonii aşezaţi la o distanţă egală pe partea cealaltă, cum oare ne putem da seama cine îl determină pe celălalt să se alinieze? în mod similar, deşi vindecarea este o consecinţă a compasiunii, compasiunea nu constituie „cauza” acesteia. În cadrul câmpului energetic de la nivelul 600 sau ia cele superioare acestuia, aproape orice va avea puterea de a vindeca.

Deşi sursa întregii vieţi şi a tuturor formelor este, prin necesitate, mai mare decât manifestările sale, ea nu este diferită şi nici separată în vreun fel de acestea. Nu există nici un artefact conceptual al separaţiei dintre

creator şi creația sa. După cum se spune şi în Scriptură, ceea ce a fost, este şi va fi întotdeauna.

Timpul este locul geometric al tuturor percepțiilor unei holograme care, de fapt, este completă. El nu este decât un efect senzorial subiectiv al unui punct de vedere care se schimbă progresiv. Într-o hologramă nu există nici un început şi nici un sfârşit. Ea este deja completă din toate punctele de vedere; de fapt, chiar şi aparența de a fi „neterminată" constituie o parte a completitudinii ei. Chiar şi fenomenul de „dezvăluire" în sine reflectă un punct de vedere limitat. Nu există un univers „dezvăluit" sau „învăluit"; există numai o stare de conştiență progresivă. Percepția noastră conform căreia evenimentele se petrec în timp se aseamănă cu aceea a unui pasager dintr-un tren care priveşte peisajul ce se lasă dezvăluit în fața lui. Dar afirmația că peisajul se dezvăluie în fața călătorului reprezintă la urma urmei o simplă figură de stil; de fapt nimic nu se dezvăluie şi nimic nu se manifestă. Singurul lucru care există este evoluția conştienței.

Aceste paradoxuri se dizolvă în paradigma mai largă care include ambele contrarii, în care opozițiile înseşi nu reprezintă altceva decât punctele de reper ale observatorului. De la nivelul 600 al conştiinței, această depăşire a contrariilor se petrece spontan. Noțiunea conform căreia există un „cunoscător" şi un „cunoscut" este în sine dualistă, pentru că implică de fapt o separare între subiect şi obiect. Creatorul tuturor celor din cer şi de pe Pământ, tuturor celor vizibile şi invizibile, stă deasupra tuturor contrariilor, include toate contrariile şi este una cu toate contrariile. Prin urmare, existența este numai afirmarea următorului fapt: conştiență e conştientă de conştiență sa şi de expresia conştiinței sale.

Ontologia nu trebuie să fie speculativă. De fapt, ea nu este altceva decât teologia existenței; oricine este conştient de propria sa existență are deja acces la cele mai înalte formulări ale ontologiei şi chiar dincolo de acestea. Există un singur adevăr absolut; toate celelalte sunt semi-facte extrase din artefacturile perspectivei limitate a poziționalității. „A fi sau a nu fi" nu reprezintă o alegere; omul se poate decide să fie una sau alta, dar să *fie,* pur şi simplu, este singurul fapt care există.

Toate aceste lucruri au fost exprimate în diverse momente din istoria intelectuală a omului de către înțelepții care au depăşit dualitatea. Dar chiar şi atunci, a pretinde că înțelegerea non-dualității existenței este superioară considerării existenței ca pe o dualitate nu înseamnă decât să cădem într-o altă iluzie. De fapt, nu există nici dualitate, nici non-dualitate; există numai conştiența. Numai conştiența poate afirma că se află dincolo de conceptele de „a exista" sau „a nu exista". Acest lucru este astfel deoarece conştiența e singura care poate cuprinde ideea de „a exista".

Conştiența este chiar dincolo de conştiință. Prin urmare, se poate spune că Absolutul nu poate fi cunoscut exact tocmai pentru faptul că se situează dincolo de cunoaştere - sau mai exact spus, peste atingerea conştiinței. Cei care au ajuns la această stare de conştientă spun că nu poate fi descrisă şi că nici nu poate avea un sens în lipsa experimentării contextului ei. Fără îndoială, aceasta este adevărata stare a Realității, modul său universal şi etern, numai că noi nu reuşim să o recunoaştem. Acest tip de recunoaştere constituie esența iluminării şi încununarea supremă a evoluției conştiinței în punctul transcendenței sinelui.

Capitolul XX - Evoluţia Conştiinţei

Miile de calcule şi nenumăratele calibrări reieşite din testarea kinesiologică a indivizilor şi din analiza istoriei au indicat faptul că, în medie, evoluția pe scara conştiinței pentru ansamblul populației este de aproximativ cinci puncte pe parcursul unei vieți întregi. Se pare că reținem în mod obişnuit doar câteva lecții din milioanele de experiențe individuale de pe parcursul vieții noastre. Atingerea înțelepciunii presupune o cale lentă şi dureroasă, şi puțini sunt cei dispuşi să-şi abandoneze opiniile încetățenite, chiar dacă sunt neadevărate. Rezistența la schimbare sau la creştere este considerabilă. Se pare că majoritatea oamenilor sunt mai degrabă dispuşi să moară decât să-şi schimbe sistemele de credință care îi rețin la nivelele inferioare ale conştiinței.

Dacă acest fapt este adevărat, atunci ce previziuni se pot face cu privire la destinul condiției umane? Ne putem aştepta numai la cinci puncte de evoluție pe generație? Această întrebare tulburătoare merită toată atenția noastră.

În primul rând, după cum putem observa din distribuția nivelelor conştiinței în rândul populației lumii, un număr uriaş de reprezentanți ai speciei noastre se găsesc în partea inferioară a scalei evoluției pentru că se bazează încă pe forță pentru a-şi compensa lipsa de putere. Unele civilizații mai avansate din punct de vedere cultural prezintă mai multe diferențe. Japonezii şi-au însuşit lecțiile din cel de-al doilea război mondial şi au realizat un mare salt colectiv în evoluția lor. Pe de altă parte, nivelul de conştiință al Americii s-a prăbuşit de-a dreptul în urma războiului din Vietnam; ce s-a învățat din această experiență rămâne de văzut.

Din nefericire, modul nostru de divertisment se îndreaptă în general spre senzaționalismul emoțional, şi de aceea duce la violență. La televizor crima reprezintă meniul nocturn al familiei; copiii noştri cresc cu un regim mental în care crima e prezentată constant. Americanii au învățat să iubească violența: cu cât e mai groaznic, cu atât mai bine. Cruzimea şi dezastrul au devenit un status-quo. În oraşul Phoenix, unde tocmai fusese respinsă o inițiativă care punea problema ca permisele de port-armă pentru copii să fie eliberate numai după consimțământul prealabil al părinților, ABC News din 1 ianuarie 1993 a relatat ca un copil de doi ani şi jumătate a fost omorât de unul de trei ani. Se pare că societatea instituționalizează anumite nivele ale conştiinței, care au devenit o caracteristică predominantă pentru numeroase categorii sociale.

Mai există totuşi şi liberul arbitru, un potențial considerabil pentru mobilitatea individuală şi varietatea experienței umane, creând posibilitatea opțiunilor alternative. Din studiul nostru asupra fizicii teoretice avansate, dinamicilor nonlineare şi naturii ecuațiilor nonlineare a reieşit clar că, măcar în teorie, alegerea este nu numai posibilă, ci şi inevitabilă. Neregularitatea apare din regularitate; toate modele de atracție sunt legate unul de celălalt, chiar dacă această legătură constă într-un singur „fir de păr", după cum se spune. Dar oare care este mecanismul exact al alegerilor transformative? Ce anume le determină? Ce elemente le produc şi în ce mod? Acesta e un subiect crucial, referitor la care au fost definite foarte puține principii.

Creşterea şi dezvoltarea sunt neregulate şi nonlineare. Practic, nu se ştie nimic despre natura esențială a creşterii sau a oricărui „proces" de acest tip din natură. Nimeni nu a studiat niciodată natura vieții

înseşi, ci doar imaginile şi consecinţele ei. Pur şi simplu, nu a existat nici un tip de matematică adecvată pentru a o înţelege; ecuaţiile diferenţiale lineare ne-au condus numai la aproximări, nu şi la esenţă. O simplă sămânţă care încolţeşte produce minuni incredibile, graţie unei magii intrinseci pe care nu o putem înţelege sub nici o formă.

După cum s-a observat, creşterea - atât cea individuală cât şi cea colectivă - se poate produce fie lent, fie brusc. Ea nu este limitată de constrângeri, ci de tendinţe. Există întotdeauna nenumărate opţiuni la dispoziţia noastră, dar sunt alese foarte rar deoarece au nevoie de un context care să le facă atrăgătoare. Orizontul de alegere al fiecăruia dintre noi este limitat de viziune.

Contextul, valoarea şi semnificaţia constituie numai nişte termeni diferiţi pentru a exprima o ţesătură subtilă de modele energetice din cadrul unui câmp de atracţie organizator - care este el însuşi doar o parte dintr-unul şi mai mare, şi aşa mai departe, într-un continuum infinit prin univers, incluzând în cele din urmă câmpul total al conştiinţei înseşi. Deşi simpla magnitudine a unor asemenea modele energetice complexe pare a fi dincolo de puterea de cunoaştere a omenirii, totalitatea sa este totuşi înţeleasă de indivizii a căror conştiinţă trece de nivelele 600-700. Acest fapt ne dă o idee despre enorma capacitate de înţelegere deţinută de cei cu o conştiinţă avansată.

Cel mai important element al facilitării evoluţiei conştiinţei este o atitudine de disponibilitate, care deschide mintea spre o posibilă validare a unor ipoteze noi. Deşi motivele schimbării sunt la fel de multe ca nenumăratele faţete ale condiţiei umane, s-a observat adesea că ele apar spontan atunci când mintea este

pusă în fața unui puzzle sau a unui paradox. În cadrul anumitor discipline (cum ar fi Zen), crearea deliberată a unui asemenea impas constituie o metodă obişnuită, menită rafinării unui salt al conştientei.

Pe scala conştiinței pe care am prezentat-o există două praguri critice care permit o evoluție majoră. Primul se găseşte la 200, nivelul de unde începe puterea. Aici se iveşte disponibilitatea de a înceta să ne mai învinovățim şi de a accepta responsabilitatea faptelor, sentimentelor şi opiniilor noastre. Atâta timp cât proiectăm în afara noastră cauzele şi responsabilitatea, vom rămâne în limitele modelului lipsit de putere al victimizării. Al doilea prag se găseşte la nivelul 500. El poate fi atins printr-un stil de viață pus sub semnul iubirii şi iertării, prin exersarea bunătății necondiționate față de toate persoanele, lucrurile sau evenimentele - fără excepție. (în cadrul grupurilor de recuperare bazate pe cele 12 trepte, se spune că nu există resentimente justificate. Chiar dacă cineva „ți-a făcut rău", eşti încă liber să-ți alegi răspunsul şi să poți scăpa de resentiment.) Odată ce luăm această decizie - şi pe măsură ce percepția noastră evoluează la rândul ei - vom începe să experimentăm o lume diferită, mai benefică.

Inițial este foarte antrenant să înțelegem că atitudinile pot schimba lumea pe care o experimentăm şi că există numeroase căi valide de a o experimenta. Dar - ca şi în cazul în care privim o hologramă - ceea ce vedem depinde total de poziția din care privim. Dar oare care poziție reprezintă de fapt „realitatea"?

În realitate, avem de-a face cu *un univers holografic.* Fiecare punct de vedere reflectă o poziție definită prin nivelul unic de conştiință al privitorului. Dacă eşti de această parte a hologramei, percepția ta nu va fi deloc

asemănătoare cu a aceluia care stă pe partea cealaltă. „E nebun!” - iată o reacție obişnuită în fața unei discrepanțe atât de mari. Lumea este de fapt un şir de holograme cu dimensiuni nelimitate, şi nu aşa cum se spune deseori, un şir de oglinzi - care sunt fixate în timp şi spațiu şi oferă numai o singură reflectare. Experiența auditivă este şi ea o parte a seriilor holografice ale câmpurilor de atracție ce aparțin tuturor sunetelor care au existat vreodată. Lumea fizică este şi o lume tactilă. Are textură, culoare, dimensiune şi legături spațiale, cum sunt poziția şi forma. Fiecare dintre acestea face parte dintr-o secvență principală care, laolaltă cu toate celelalte calități, merge spre „negura timpului”, spre sursa originară a existenței sale, care este *acum.*

Putem spune că o hologramă se află într-un proces continuu; ea este în sine un proces. Într-o hologramă tridimensională nimic nu este fixat. Dar într-o hologramă cu patru dimensiuni? Va include simultan toate modalitățile posibile ale sinelui. A schimba se pare că înseamnă a mişca prin timp, dar dacă timpul însuşi este depăşit, atunci nu mai există nici noțiunea de succesiune temporală. Dacă totul se petrece acum, nu există nimic care să se scurgă de aici dincolo. Fiecare hologramă este în sine o proiecție evolutivă de la o matrice de evenimente nonlineară şi infinită, evenimente care nu sunt legate în mod cauzal, ci sunt sincronice. Apoi, de la nivelele perceptuale 600 şi 700, ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce va fi sunt înțelese fără ajutorul cuvintelor printr-o posibilitate holografică completă şi simultană. Abia în acest context începe să capete sens termenul „inefabil”.

Permiteți-ne să încercăm să clarificăm toate acestea printr-un exemplu. Imaginați-vă un ‘vagabond’ la un colț de stradă:

Într-un cartier modem dintr-o metropolă se află un bătrân îmbrăcat în haine zdrențăroase, singur, care se sprijină de zidul unei clădiri elegante. Să-l observăm din perspectiva diferitelor nivele ale conştiinței, punctând diferențele modului în care este perceput.

De la nivelul 20 (punctul cel mai de jos al scalei, nivelul Ruşinii), vagabondul este murdar, dezgustător, dizgrațios. La nivelul 30 (al Vinovăției) el va fi învinuit pentru condiția sa. Este ceea ce merită, probabil nu este decât un escroc leneş. La nivelul 50 (definit de lipsa speranței), condiția lui pare disperată, o mărturie zdrobitoare a faptului că societatea nu poate face nimic pentru cei care nu au un adăpost. La nivelul 75 (Durerea) bătrânul apare tragic, fără prieteni şi foarte singur.

La nivelul 100 al conştiinței (Frica), îl putem vedea ca pe o amenințare socială. Poate că ar trebui să chemăm poliția înainte să facă o infracțiune. La nivelul 125 (Dorința), el ar putea reprezenta o problemă frustrantă - de ce nu face nimeni nimic? La nivelul 150 (Mânia), bătrânul poate părea violent sau, pe de altă parte, o persoană poate fi furioasă pentru faptul că asemenea probleme există. La nivelul 175 (Mândria), bătrânul nostru poate fi văzut ca o ruşine pentru societate, ca o persoană căreia îi lipseşte respectul de sine pentru a-şi îmbunătăți propria condiție. La 200 (nivelul Curajului), vom fi poate motivați să ne întrebăm dacă nu există cumva vreun adăpost în apropriere pentru persoanele de tipul acesta; de fapt, el nu are nevoie decât de un serviciu şi un loc al său.

La nivelul 250 (Neutralitatea) vagabondul apare bine, poate chiar interesant. „Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalți să trăiască", am putea spune; de fapt, bătrânul nu face pe nimeni să sufere. La nivelul 310

(Disponibilitatea) am putea decide să coborâm şi să vedem dacă îl putem încuraja cumva pe bătrânul din colţ, sau să ne angajăm ca voluntari pentru un timp la un adăpost din apropriere. La 350 (nivelul Acceptării), bătrânul ne intrigă. Probabil că are de spus o poveste interesantă; se află aici din motive pe care poate nu le vom înţelege niciodată. La nivelul 400 (Raţiunea), bătrânul reprezintă un simptom al bolii economice şi sociale actuale, sau poate doar un bun subiect pentru un studiu psihologic aprofundat.

La nivelele superioare, bătrânul începe să pară nu numai interesant, dar şi prietenos, chiar plăcut. Poate că vom avea curiozitatea să vedem cine a fost, poate chiar este un om care a depăşit barierele sociale şi s-a eliberat, un bătrânel vesel, plin de înţelepciunea vârstei care apare pe faţa lui şi de calmul care provine din indiferenţa faţă de lucrurile materiale. La nivelul 600 (Pacea), el apare ca o expresie temporară a propriului nostru sine.

Atunci când îl vom contacta, vom observa că răspunsurile bătrânului vor varia în funcţie de aceste nivele diferite ale conştiinţei. Alături de unii oameni se va simţi în siguranţă, în vreme ce alături de alţii va fi deprimat sau înfricoşat. Unii îl vor înfuria, alţii îl vor bucura. În consecinţă, pe unii îi va evita, iar pe alţii îi va primi cu bunăvoinţă. (De aceea se spune că întâlnim în viaţă ceea ce oglindim).

Cam atât despre modul în care propriul nostru nivel de conştiinţă decide ceea ce noi vedem, lumea pe care noi o întâlnim ca observatori pasivi. Este la fel de adevărat că dacă am aplica această idee la realitatea din faţa noastră, vom reacţiona în funcţie de nivelul percepţiei noastre. Evenimentele externe pot defini condiţiile, dar nu pot determina nivelul conştienţei

răspunsului uman. Putem lua în considerare, ca pe un exemplu sugestiv, şi situaţia sistemului penal actual.

Repartizaţi într-un mediu identic şi extrem de stresant, diferiţii locatari ai penitenciarelor reacţionează în moduri extraordinar de variate, în funcţie de „locul de unde provin". Deţinuţii a căror conştiinţă se află la punctul cel mai jos al scalei încearcă uneori să se sinucidă în închisoare. Alţii devin psihotici şi deziluzionaţi de sentimente de vinovăţie. Alţii, în aceleaşi condiţii, se descurajează, asmuţesc şi nu mai mănâncă. Unii stau cu capul sprijinit în mâini, încercând să-şi ascundă lacrimile incipiente ale durerii. O stare foarte frecventă este frica, manifestată fie prin defensivă paranoică, fie prin parazitism ostentativ. În aceeaşi închisoare putem observa şi prizonieri cu un nivel energetic mai ridicat, violenţi şi ofensivi. Mândria este pretutindeni, chiar şi sub forma atitudinilor de tip „macho" sau a dominaţiei.

Prin contrast, unii deţinuţi găsesc curajul de a înfrunta adevăratul motiv pentru care sunt acolo şi încep să-şi privească în mod sincer viaţa. Dar vor exista mereu şi cei care ştiu să rezolve totul cu pumnul. La nivelul Acceptării, observăm prizonieri care caută sprijin din exterior şi se alătură unor grupuri de ajutor. Nu este neobişnuit nici faptul ca un deţinut temporar să înceapă să fie interesat de lectură, de studiu în biblioteca închisorii, sau să devină avocat (unele dintre cele mai bune cărţi ale istoriei au fost scrise în închisoare). Un număr redus de prizonieri trec printr-o transformare a conştiinţei şi devin iubitori şi generoşi faţă de semenii lor. În plus, nu este nou nici faptul ca un prizonier aliniat la câmpurile energetice superioare să evolueze profund din punct de vedere spiritual, sau chiar să caute activ iluminarea.

Felul în care reacționăm depinde foarte mult de lumea în fața căreia reacționăm. Ceea ce devenim, la fel ca lucrurile pe care le vedem, sunt amândouă determinate de percepție. Este interesant de observat că, pe măsură ce coborâm spre limita inferioară a scalei, ne e tot mai greu să menținem contactul cu privirea celuilalt. La limita de jos, contactul vizual este evitat în întregime. Prin contrast, cu cât urcăm mai mult pe scala conştiinței, cu atât mai caracteristică devine capacitatea de a menține o privire fixă şi chiar profundă în ochii celuilalt. Cu toții cunoaştem privirea ferită specifică sentimentului de vinovăție, sclipirea ostilității şi privirea largă şi neclintită a inocenței. *Puterea şi percepția merg mână-n mână.*

Dar oare cum funcționează percepția; care este mecanismul ei? Faptul că percepția este prin excelență subiectivă este demonstrat printr-o observație banală: suntem cu toții familiari cu exemplul unui proces simulat într-o şcoală de drept, în care diverşi martori relatează perspective divergente ale aceluiaşi eveniment. Mecanismul percepției se aseamănă cu o sală de cinema unde proiectorul este însăşi conştiința. Formele de pe banda filmului sunt modelele energetice de atracție, iar imaginile care se succed pe ecran reprezintă lumea aşa cum este percepută de noi şi pe care o denumim „realitate". Se poate spune că primele sunt câmpurile de atracție ABC din minte, iar scenele care se succed pe ecran reprezintă A→B→C-ul observat ca lume fenomenologică.

Această schemă generează un model pentru o mai bună înțelegere a naturii cauzalității, cauzalitate care intervine la nivelul filmului, nu la nivelul ecranului. Din cauza faptului că de regulă, lumea îşi canalizează eforturile asupra ecranului vieții (la nivelul A→B→C),

aceste strădanii devin ineficiente şi costisitoare. Cauzalitatea provine de ia modelele de atracție ale nivelelor energetice, ABC-ul configurărilor imprimate pe filmul minții, iluminate de conştiință.

Natura curentului conştiinței, modelul său de gândire, percepție, simțire şi memorie, este consecința antrenării câmpului energetic de atracție de care este la rândul lui dominat. Este util să observăm că *această dominație este voluntară.* Nu este impusă, ci este urmarea alegerilor, credințelor şi scopurilor fiecăruia dintre noi.

Prin consens, noi ne sincronizăm cu modelul unui câmp energetic care implică anumite stiluri de procesare şi ne influențează toate deciziile în concordanță cu respectivele seturi de valori şi semnificații. Ceea ce din perspectiva unui nivel pare să fie o informație importantă şi interesantă poate părea plictisitoare şi chiar respingătoare la alt nivel; adevărul este subiectiv. Această idee poate fi înfricoşătoare. Evoluția actuală a ştiinței la stadiul de oracol infailibil este o expresie a nesiguranței şi a dorinței noastre de a simți că există ceva măsurabil, o lume obiectivă şi universal previzibilă „dincolo de noi", pe care să ne putem baza.

Dar, depăşind distorsiunile emoționale ale percepției, ştiința însăşi creează, la rândul ei, o altă distorsiune conceptuală - cea provocată de limitarea parametrilor săi. Ştiința trebuie să înlăture datele din context pentru a le putea studia dar, cu toate acestea, contextul este singurul care poate da datelor întreaga lor semnificație şi valoare. Descoperirile realizate prin intermediul fizicii teoretice avansate pot fi atinse de la orice câmp organizat al cunoaşterii umane. Cu cât analizăm mai detaliat structura lumii „de dincolo", cu atât mai mult vom descoperi că nu examinăm altceva

decât natura proceselor complexe ale conştiinţei. Singurul lucru care este „dincolo de noi” e conştiinţa însăşi. Tendinţa obişnuită de a crede altfel constituie iluzia noastră fundamentală, o vanitate a minţii umane care tinde întotdeauna să-şi perceapă subiectul său vremelnic ca fiind „eu”.

Din punct de vedere obiectiv se poate observa că gândurile aparţin în realitate conştiinţei lumii; mintea individuală nu face decât să le proceseze în forma unor combinaţii şi permutări noi. Ceea ce par a fi gânduri originale provin numai prin intermediul geniului şi sunt simţite în mod invariabil de către autorii lor ca fiind găsite sau primite de undeva, nu create. Fiecare dintre noi este unic în felul său, aşa cum doi fulgi de zăpadă nu pot fi la fel; dar, cu toate acestea, nu suntem altceva decât nişte fulgi de zăpadă.

Moştenim cu toţii condiţia minţii umane printr-o naştere pe care nu noi am cerut-o. Pentru a trece peste limitele minţii, este necesar să o detronăm de tirania ei în care se percepe ca fiind arbitrul unic al realităţii. Mintea conferă o amprentă de autenticitate pe filmul vieţii pe care îl vede întâmplător; natura sa este să ne convingă de faptul că perspectiva sa unică a experienţei este cea originală. Fiecare individ încearcă sentimentul secret că numai propria experienţă asupra lumii este corectă.

În discuţia noastră despre nivelele conştiinţei am observat că una din părţile inferioare ale Mândriei este negarea. Fiecare minte se angajează în negare pentru a-şi putea proteja „corectitudinea”. Acest fapt dă naştere la fixaţii şi la rezistenţă în faţa schimbării, lucruri care împiedică conştiinţa medie să avanseze mai mult de cinci puncte pe parcursul unei vieţi. Întotdeauna, salturile mari în nivelul conştiinţei sunt precedate de

înlăturarea iluziilor de tipul „Eu ştiu”. Adeseori, singurul mod în care o persoană poate ajunge la această deschidere spre schimbare este să se lovească de „pragul de jos” prin intermediul unor întâmplări care duc la un sistem de credinţe inutile. Lumina nu poate intra într-o cutie închisă ermetic; partea pozitivă a unei catastrofe poate reprezenta o deschidere spre un nivel mai înalt de conştienţă. Dacă viaţa este privită ca un mentor atunci ea va deveni exact acest lucru. Dacă lecţiile dureroase ale vieţii nu sunt transformate - prin smerenie - în porţi spre evoluţie şi creştere, vor fi irosite.

Suntem martori, observăm, înregistrăm procesări aparente ale experienţei. Dar în conştienţă însăşi nimic nu se întâmplă de fapt. Conştienţă înregistrează doar ceea ce experimentăm; experimentarea nu are nici un efect asupra ei. Conştienţă constituie câmpul de atracţie atotcuprinzător al puterii nelimitate care se identifică însăşi cu viaţa. *Şi nu există nimic din ceea ce crede mintea care să nu fie eronat la un nivel mai înalt al conştienţei.*

Mintea se identifică cu propriul său conţinut. Este creditată şi blamată deopotrivă pentru ceea ce primeşte, deoarece ar fi umilitor pentru vanitatea minţii să admită că singurul lucru pe care îl face este să experimenteze sau, mai exact spus, *să experimenteze experimentarea.* Mintea nu experimentează nici măcar lumea, ci doar rapoarte senzoriale despre aceasta. Chiar şi gândurile cele mai strălucitoare şi sentimentele cele mai profunde reprezintă numai experienţă; avem doar o funcţie: să experimentăm experienţa.

Cea mai importantă limitare a conştiinţei este inocenţa sa. Conştiinţa este credulă, crede tot ce aude. Conştiinţa este precum hardul unui computer, care permite rularea oricărui program instalat în el. Niciodată

nu ne pierdem inocența propriei conştiințe; ea va persista, naivă şi credulă, exact ca un copil impresionabil. Singurul ei scut de apărare este o conştiență care discerne şi care examinează programul cu care intră în contact.

De-a lungul veacurilor s-a observat că simpla cercetare a minții tinde să crească nivelul conştiinței. O minte observată devine mai umilă şi începe să renunțe la pretențiile sale de omniscientă. Poate surveni apoi o creştere a conştienței. Odată cu umilința, vine şi capacitatea de a râde de noi înşine şi, urcând pe scară, ajungem la starea de a fi mai puțin victima minții şi mai mult stăpânul ei.

De la concepția că noi „suntem" mintea noastră, vom începe să înțelegem faptul că *avem o* minte, şi că tocmai mintea este cea care are gânduri, credințe, sentimente sau opinii. În cele din urmă, vom ajunge la concluzia că toate gândurile noastre sunt împrumutate din marea bază de date a conştiinței şi că nici nu au fost vreodată ale noastre. Sistemele de gândire predominante sunt primite, absorbite, ne identificăm cu ele şi, după un interval dat de timp, sunt înlocuite de noi idei, potrivite cu natura noastră. Cu cât acordăm mai puțină valoare unor astfel de noțiuni trecătoare, cu atât îşi vor pierde capacitatea de a ne domina. Astfel, experimentăm o eliberare progresivă, deopotrivă de minte şi a minții. La rândul său, aceasta se transformă într-o nouă sursă de plăcere; iar plăcerea existenței înseşi se maturizează pe măsură ce evoluăm pe scala conştiinței.

Capitolul XXI - Studiul Conştiinţei Pure

Filosofia tradiţională a reflectat asupra diverselor aspecte ale conştiinţei, iar expresiile acesteia precum mintea sau emoţia au fost studiate de ştiinţele clinice. Ceea ce nu a fost însă niciodată studiat clinic e natura conştiinţei umane înseşi.

În medicină, prezumţia conform căreia conştiinţa nu este decât o funcţiune a creierului se reflectă în afirmaţii de genul: „Pacientul redevenea conştient". Această perspectivă îngustă a presupus că, de fapt, conştiinţa este un fenomen fizic lumesc, o prioritate auto- evidentă a experienţei despre care nu trebuia spus nimic mai mult.

Speculaţiile privind destinul conştiinţei umane la moartea individului au constituit un punct recurent de interes. Oare puterea vieţii şi a conştienţei provine dintr-o bază fizică? Oare corpul este acela care susţine viaţa conştientă sau invers - puterea vieţii e cea care susţine corpul? Deoarece modul în care e pusă întrebarea este determinat de preconcepţiile referitoare la cauzalitate ale examinatorului, nivelul la care se găseşte acesta va predetermina natura răspunsului; fiecare examinator va realiza un răspuns direct proporţional cu nivelul său de conştiinţă.

Pentru un om de ştiinţă materialist întrebarea va părea absurdă, un exerciţiu sterp al tautologiei. Pentru cei de la celălalt pol, cei „iluminaţi", întrebarea va părea comică, iar percepţia limitată pe care o sugerează îi va face să încerce un sentiment de compasiune. Omul obişnuit va aroga de regulă competenţa de a răspunde la respectiva întrebare credinţei sau învăţăturilor religioase convenţionale.

Toate discuțiile despre viață, moarte şi soarta finală a conştiinței trebuie în mod necesar să reflecte diferențele de context. Reciproca maximei lui Descartes: „Gândesc, deci exist" este „Exist, deci gândesc". Din cauza faptului că gândirea se produce ca formă, Descartes are dreptate; ceea ce are formă trebuie deja să existe pentru a putea avea formă. „Eu sunt" este o afirmație a conştienței care mărturiseşte faptul că acea capacitate de experimentare este independentă de formă. Descartes pleacă de la premisa unei conştiințe care devine conştientă de ea însăşi numai prin intermediul formei. Dar persoanele iluminate ale istoriei au contrazis acest punct de vedere, considerând conştiința ca fiind dincolo de formă şi afirmând că ea este, într-adevăr, matricea omnipotentă din care apare forma. Fizicienii moderni sunt de aceeaşi părere, spre exemplu David Bohm şi conceptul său despre universul „învăluit" şi „dezvăluit".

În absența conştiinței nu ar exista nimic care să experimenteze forma. Se poate spune, de asemenea, că forma (ca produs al percepției fără o existență independentă), este trecătoare şi limitată, în timp ce conştiința este atotcuprinzătoare şi nelimitată. Cum e posibil ca tocmai cele trecătoare, cu un început şi un sfârşit bine determinat, să le creeze pe cele fără formă, atotcuprinzătoare şi omniprezente? Cu toate acestea, dacă înțelegem faptul că însăşi noțiunea de limitare este doar un produs al percepției, fără nici o realitate intrinsecă, atunci problema se va rezolva de la sine: forma devine o expresie a celor lipsite de formă. Din punct de vedere ontologic, conştiința este un aspect al „Sinelui", al „Ființării", fiind implicit cuprinsă în ideea prin care omul se defineşte pe sine. Calitatea umanității este numai o expresie a ființării.

De fapt, subiectul principal al cercetării noastre este modul în care operează conştiința în ființele umane. Deşi conştiința în sine poate fi intangibilă, ea este intrinsecă în orice comportament uman. Din perspectiva acestei lucrări, problema este cum anume poate fi explicată din punct de vedere clinic (într-un fel corect şi semnificativ, care să fie verificabil ştiințific) legătura dintre conştiință şi comportament. Din fericire, kinesiologia demonstrează categoric expresia fizică a receptivității la senzații prin reacția instantanee a corpului la evenimentele experimentate în cadrul conştiinței. Această tehnică oferă o metodă elegantă cu un punct final bine determinat care poate fi calibrat, înregistrat şi reprodus în mod experimental.

Caracteristicile Conştiinţei Pure

Perspectiva noastră asupra conştiinței este legată de conceptul de sine. Cu cât este mai limitată semnificația sinelui, cu atât mai mic este parametrul de experimentare. Paradigmele restrictive ale realității au efecte globale. Spre exemplu, studiile referitoare la „sărăcie" au evidențiat că aceasta nu este numai o condiție financiară, ci că există şi o sărăcie evidențiată printr-o lipsă a prietenilor, abilităților de vorbire, educației, abilităților sociale, o sărăcie a resurselor, a sănătății şi, în fine, o sărăcie a nivelului general de fericire. Rezultă din cele de mai sus că sărăcia poate fi privită ca un atribut caracteristic unei imagini limitate asupra sinelui, care duce la o pauperitate a resurselor. Nu este doar o problemă financiară, ci un nivel al conştiinței. Energia acestui nivel al conştiinței calibrează în jurul valorii de 60.

Identificarea şi, prin urmare, experiența sinelui pot fi limitate la o identificare a sinelui cu corpul nostru fizic. Desigur, putem întreba apoi cum anume putem şti faptul că avem un corp fizic? Prin intermediul observației, vom concluziona că prezența corpului fizic este înregistrată de simțuri. Întrebarea generată astfel va fi următoarea: ce anume posedă conştiența simțurilor? Cum putem experimenta oare ceea ce transmit simțurile? Aici este vorba de ceva mai mare şi mai cuprinzător, care trebuie în mod necesar să existe pentru ca organismul fizic să poată experimenta ceea ce este mai mic; acel ceva este mintea. Ne identificăm cu corpul nostru deoarece mintea experimentează prezența acestuia. Pacienții care au pierdut cantități apreciabile din corpul lor afirmă că percepția lor față de ei înşişi a rămas aceeaşi; o asemenea persoană va spune „Mă percep la fel ca înainte".

Apare astfel încă o întrebare: cum putem şti ce anume experimentează mintea? Putem certifica, prin observație şi introspecție, că gândurile nu se pot experimenta pe ele însele, dar că există ceva - deopotrivă anterior şi dincolo de gânduri - care, fără să-şi schimbe identitatea în funcție de conținutul tor, le experimentează succesiunea.

Ce anume - sau cine - poate observa şi poate fi conştient de toate fenomenele subiective şi obiective ale vieții? Conştiința însăşi, care rezonează deopotrivă ca experimentare şi conştiență. Amândouă elementele sunt pur subiective. Conştiința nu este determinată de conținut; gândurile care plutesc în conştiința sunt precum peştii care înoată în ocean. Existența oceanului este independentă de peşti; conținutul mării nu defineşte natura apei. Ca o rază incoloră, conştiința iluminează obiectul observat - iată de unde provine

asocierea sa tradiţională din literatura lumii cu „lumina”.

Identificarea exclusivă cu conţinutul conştiinţei este răspunzătoare de limitarea experienţei sinelui. Prin contrast, a ne identifica cu conştiinţa însăşi, înseamnă a şti că şinele nostru este, de fapt, nelimitat. Devenim „iluminaţi” atunci când depăşim aceste identificări circumscrise ale sinelui, când perceperea noastră de sine se identifică cu conştiinţa însăşi.

O caracteristică a experimentării conştiinţei pure este perceperea atemporalităţii (sau atemporalitatea percepţiei). Conştiinţa este experimentată ca fiind dincolo de orice formă, dincolo de timp şi este văzută peste tot prezentă în mod egal. Este descrisă prin termenii de „Sine” sau „Fiinţare” sau - în literatura spirituală - de „Conştiinţa sinelui”. Conştiinţa nu recunoaşte separaţia (care reprezintă, în realitate, o limitare a percepţiei). Starea de iluminare este o „întregire” în care nu există nici o diviziune între părţi. Acest tip de diviziune este propriu unei percepţii localizate precis, fiind numai un accident al unui punct de vedere.

Descrierile similare de pe tot parcursul istoriei gândirii sunt în acord cu cercetările lui William James, relatate în faimoasele conferinţe Gifford. Experienţa conştiinţei înseşi este descrisă de acesta ca fiind rară, unică, inefabilă şi „dincolo de minte”; o stare a Cunoaşterii eliberată de gânduri, completă, atotinclusivă, lipsită de orice nevoie sau dorinţă, situată dincolo de limitele experienţei unui sine personal individualizat.

Un alt atribut al conştiinţei pure este încetarea curgerii obişnuite a gândurilor şi a sentimentelor, o stare a puterii, compasiunii, tandreţii şi iubirii infinite.

În această stare, *şinele devine Sine cu majusculă.* Este însoțită de o recunoaştere a înseşi originii puterii de experimentare a sinelui ca Sine. Această conştiență a sinelui ca Sine reprezintă vârful procesului de eliminare a identificărilor limitate ale sinelui.

Etapele necesare facilitării conştienței Sinelui drept conştiință au fost bine detaliate istoric. Întru înlăturarea obstacolelor din fața conştienței au fost recomandate numeroase tehnici şi comportamente ce pot fi găsite în practica diverselor discipline spirituale. Procesul comun pe care-l regăsim în toate aceste învățături este eliminarea progresivă a identificării cu un sine finit.

Se spune că iluminarea este un fenomen relativ rar, nu atât datorită dificultății de a urma etapele care o preced, cât din cauza faptului că este o condiție de care sunt interesați foarte puțini indivizi (mai ales în societatea modernă). Dacă ar fi să oprim 1.000 de oameni pe stradă şi să-i întrebăm: „Care este cea mai mare ambiție a vieții tale?" oare câți vor răspunde „Să fiu iluminat?"

Recunoaşterea contemporană a conştiinței superioare

Nivelul crescut de interes în ceea ce priveşte abordarea ştiințifică a conştiinței s-a evidențiat recent şi prin organizarea primei conferințe internaționale axate pe acest subiect, denumită *„Spre o bază ştiințifică a Conştiinței",* care a avut loc la Centrul de Ştiințe Medicale din Tucson, Universitatea din Arizona, în perioada 12-l7 aprilie 1994. La aceasta au participat savanți din mai multe țări şi domenii ştiințifice aplecați asupra problematicii ridicate de subiectul conştiinței. Cu toate acestea însă, în ciuda numeroşilor

conferențiari eminenți şi a şirului lung de subiecte foarte specializate puse în discuție, au existat puține abordări dincolo de explicațiile rațional materialiste ale conştiinței ca fenomen pur fizic.

De fapt, abordările subiectului conştiinței sunt la fel de variate ca experiența umană însăşi. Am citat până aici - în linii generale - multe titluri cunoscute ale cercetării modeme cu privire la acest subiect. Pentru argumentarea mai clară a concluziilor noastre, ne va fi utilă o rememorare a evoluției gândirii contemporane referitor la tema în discuție.

În general, prezența unei anumite varietăți a conştiinței este considerată a fi o caracteristică distinctivă a celor însuflețite față de cele neînsuflețite. Viața constituie expresia conştiinței în lumea observabilă sau experimentală a formei. Dar totalitatea experienței umane confirmă şi următorul fapt: conştiința este deopotrivă manifestată cât şi nemanifestată. Conştienta conştiinței în cadrul formei este ceva obişnuit; însă conştienta conştiinței pure (aflată dincolo de formă) este un fapt excepțional.

Această „experiență" a conştiinței pure, lipsită de orice conținut, a fost raportată constant pe tot parcursul istoriei omenirii - şi întotdeauna relatările sale au afirmat acelaşi lucru. Mulți dintre cei care au atins această stare au devenit Mari învățători ai istoriei şi au influențat profund comportamentul uman. Aceşti oameni, într-un interval foarte scurt de timp, au fost capabili să determine peste milenii o înțelegere a semnificației contextuale a existenței pentru milioane de oameni. Dat fiind faptul că aceste învățături nu au implicat lumea materială (ca experimentare prin simțuri), au fost etichetate drept „spirituale".

Înaintea interesului manifestat recent de oamenii de ştiinţă asupra acestui subiect, studiul conştiinţei a fost exclusiv problema învăţătorilor spirituali şi a studenţilor lor. Dar interesul considerabil manifestat în ultimii douăzeci de ani de numeroşi fizicieni a generat, după cum am subliniat deja, conexiunea dintre fizica teoretică avansată şi universul non-material. Creşterea interesului popular faţă de acest subiect (mai ales din anii '60 încoace), a generat un public receptiv la transmiterea rezultatelor acestor cercetări. Au apărut aşadar o serie de lucrări dintre care, pentru a le cita doar pe cele devenite clasice, le amintim pe cele ale lui Fritjof Capra *„The Tao of Physics" - Tao al fizicii,* (Shambhala, 1976) şi Robert Omstein *„The Psychology of Consciousness" - Psihologia conştiinţei* (W.H. Freeman and Company, 1972). Experimentarea unor stări mai înalte ale conştiinţei, percepută în mod tradiţional ca fiind extrem de rară, are loc acum tot mai adesea, graţie răspândirii Câmpurilor M (Câmpurile Morfogenetice) ale noii paradigme: statistici recente indică faptul că 65% dintre persoanele intervievate au afirmat că au avut experienţe spirituale.

Dat fiind că ştiinţa este interesată, prin însăşi natura sa, numai de fenomenele observabile (şi în ciuda faptului că mulţi savanţi străluciţi au traversat personal experienţe subiective ale conştiinţei pure care, nu de puţine ori, au fost determinante pentru munca lor de cercetare), ea nu a fost niciodată atrasă de conceptele spirituale ca de un subiect demn de luat în considerare." Cu toate acestea, apariţia dinamicilor nonlineare a provocat multă curiozitate cu privire la natura existenţei şi a conştiinţei. Interesul comunităţii ştiinţifice s-a materializat în numeroase lucrări dedicate acestui subiect, precum cea a lui Ian Steward *„Does God Play*

Dice?: Mathematics of Chaos" (Oare Dumnezeu joacă zaruri: matematica haosului). În acelaşi timp, noul concept de „ştiinţă a întregului" a devenit subiectul unor lucrări populare precum cele ale lui Briggs şi Peat, *„Looking Glass Universe" (Universul oglinzilor)* şi *„Turbulent Mirror" (Oglinda turbulentă).* Recent, un număr însemnat de astronomi, matematicieni, neurochirurgi, neurologi şi fizicieni au atins un ridicat nivel de entuziasm cu privire la importanţa noilor descoperiri.

Am subliniat frecvent faptul că omul este incapabil să observe şi să recunoască un eveniment până când nu există un context anterior pentru a-l fixa şi un limbaj pentru a-l denumi. Această incapacitate, denumită paradigma orbirii, este o consecinţă directă a limitării contextului. Astfel, lărgirea orizontului intelectual survenită în fizică a fost cea care a creat - deşi lent - potenţialul unor perspective şi posibilităţi noi în ştiinţele „umaniste", cum ar fi psihologia.

Deşi Abraham Maslow discutase cu mult timp în urmă tema „experienţelor vârfului", literatura curentă a psihologiei nu a abordat niciodată subiectul conştiinţei însăşi - dacă facem excepţie de tratatul lui William James *„The Varieties of Religious Experience" (Varietatea experienţei religioase),* care a constituit multă vreme lucrarea ştiinţifică standard asupra psihologiei conştiinţei ca experienţă spirituală. În cele din urmă, psihologia transpersonală a depăşit limitele psihologiei experimentale şi clinice, investigând aspectele pur subiective ale experienţei umane. Experienţele neobişnuite sau capacităţile ce erau odată considerate a fi doar mistificări sau halucinaţii au devenit în final subiectul parapsihologici, legitimându-se necesitatea

încercărilor experimentale pentru verificarea experienţelor de genul percepţiei extrasenzoriale.

Iniţial, domeniul psihiatriei a apărut din încercarea de a raporta etiologia tangibilă la evenimentele intangibile ale comportamentului uman şi al bolii. Psihiatria, ca ramură a medicinei, s-a ocupat cu patologia, având de-a face, prin urmare, aproape exclusiv cu nivelele inferioare ale conştiinţei şi cu legăturile lor neurofiziologice. Astfel, conştiinţa a rămas în afara paradigmelor psihiatriei.

În medicină, doctorii care au acceptat o paradigmă mai largă a procesului de vindecare, incluzând modalităţi netradiţionale în propunerile lor terapeutice, au devenit cunoscuţi ca practicanţi „holistici", titulatură care a implicat iniţial sugestii foarte transparente de neprofesionalism în mediile instituţiilor medicale. Dar contribuţiile importante aduse de aceşti pionieri, mai ales în domeniul recuperării în cazul atacurilor de inimă sau al utilităţii rugăciunii pentru accelerarea vitezei de recuperare a pacienţilor după operaţie au reclamat o recunoaştere şi abordare foarte serioase.

Elisabeth Kübler-Ross a fost cea care a adus deopotrivă în atenţia profesioniştilor şi a publicului fenomenele morţii şi experienţele de moarte clinică mărturisite de pacienţi. De asemenea, experienţa de decorporalizare a devenit un subiect relativ comun, pe măsură ce pacienţii operaţi au relatat situaţii în care fuseseră martori la întreaga operaţie şi auziseră tot ce se spunea în timpul acesteia. Thelma Moss a devenit foarte cunoscută graţie cercetărilor sale în domeniul fotografierii kirliane a câmpurilor energetice de tipul celor din jurul amprentelor digitale. Sunt foarte cunoscute fotografiile efectuate de ea corpului energetic al unei frunze reasamblate care a fost iniţial tăiată în

două. Chiar şi acupunctura şi-a câştigat într-un final respectul lumii medicale americane, mulți medici însuşindu-şi această tehnică în ciuda faptului că medicina tradițională nu a recunoscut nici un alt tip de energie, în afară de cea mecanică, electrică şi chimică.

Abordările holistice operează într-un context diferit al naturii conştiinței umane decât medicina tradițională, punând accentul mai mult pe vindecare decât pe tratare. Deşi corelația acestora cu descoperirile teoretice ale ultimelor decenii poate să nu reiasă explicit, terapiile alternative folosite de vindecători (fie ei medici, practicanți alternativi sau tămăduitori tactili) au un element în comun: acela că se bazează pe tehnici menite a influența nu atât protoplasma, cât *un câmp energetic* care înconjoară, traversează şi condiționează corpul uman.

În afara domeniului medical, succesul extraordinar al terapiei bazate pe cei doisprezece paşi (la care ne-am referit frecvent în volumul de față), a stabilit că vindecarea se poate produce prin practicarea *principiilor conştiinței.* Puterea de a vindeca probleme extrem de grave, intuită de Jung în practica sa terapeutică alături de pacientul său Rowland H. (care, după cum am observat, a fost primul caz din lungul şir de vindecări care au devenit, în cele din urmă, mişcarea mondială a Asociației Alcoolicilor Anonimi) se găseşte în sfera conştiinței superioare. Tocmai această profundă experiență spirituală pe care Jung i-a oferit-o lui Rowland (foarte apropiată de transformările aduse de iluminare), a constituit esența mesajului transmis lui Bill W" fondatorul Asociației Alcoolicilor Anonimi. Este de reținut faptul că Bill W. a caracterizat Asociația Alcoolicilor Anonimi ca pe „limbajul inimii".

Toți aceşti deschizători de drumuri în sfera înțelepciunii umane - atât teoretice, cât şi aplicate - au un punct de convergență sau, mai bine spus, împart acelaşi punct de pornire. Revelația lui Bill Wilson din adâncurile disperării nu a provenit din raționalitate conceptuală sau din orice altă concentrare introspectivă a sinelui, ci dintr-un salt spre o conştiință superioară, dintr-o trecere a Sinelui la o Prezență a Luminii şi Puterii Infinite. Faptul că această experiență transformativă a condus la vindecarea a milioane de oameni nu este decât o mărturie a puterii câmpurilor energetice calibrate la nivelul 600 sau peste acesta. Aici se găseşte, de fapt, pragul dintre lumea formei şi cea lipsită de formă.

Această putere lipsită de formă, „Puterea Superioară" a terapiei mondiale bazate pe cei doisprezece paşi şi fundamentul milioanelor de recuperări obținute prin intermediul acesteia este acelaşi izvor nesecat de putere pe care nu l-au observat sau nu l-au considerat la adevărata sa importanță nenumăratele domenii ale explorării intelectuale - puterea conştiinței pure însăşi.

Capitolul XXII - Lupta Spirituală

Pornind de la modul de înțelegere al conştiinței pe care l-am descris, putem reinterpreta lupta şi strădania spirituală a omului. Conştiința pură, cea descrisă ca *Starea de a fi, Ființarea, Starea că Eu-exist*, reprezintă potențialul infinit, puterea infinită şi sursa infinită de energie a tuturor tipurilor de existență, fiind identificată cu Zeitatea, Dumnezeu, Divinitatea. În cadrul acestui potențial, Nemanifestatul devine Manifestat ca Avatar - Cristos, Buddha, Marele învățător. Marele Guru - al cărui câmp energetic calibrează la nivelul 1 000 sau chiar peste acesta. Aceşti indivizi stabilesc modele de atracție de o forță enormă, al căror subiect devine mintea, grație capacității sale holografice de a reacționa global la câmpurile de atracție.

La un nivel inferior acestora, dar încă enorm de puternic, se găsesc învățătorii iluminați „obişnuiți" care au propovăduit calea spre realizarea „Sinelui". Sinele a fost întotdeauna descris de către cei iluminați ca fiind infinit, lipsit de formă, neschimbător, atotprezent, nemanifestat-şi-manifestat. Este vorba de Unicul, întregul şi Dumnezeul oricărui lucru care există, cel care nu poate fi distins de Creator, a cărui putere în domeniul uman reprezintă de fapt un uriaş câmp de atracție care permite şi cuprinde liberul arbitru, astfel încât „toate căile să ducă la Mine". În cursul cercetărilor noastre, învățăturile şi alte lucrări care tratează asupra acestor probleme au fost calibrate în general la nivelul 700.

În cadrul câmpului energetic 600, gândirea comună încetează să mai existe. Dincolo de curgerea lineară a timpului, existența este percepută ca *Stare de Cunoaştere,* omniprezență, nondualitate. Dat fiind faptul

că existența nu are o localizare, dualitatea „eu/tu” şi iluzia logică a separației dispare”. Această stare reprezintă o pace dincolo de orice înțelegere, iubirea infinită, necondiționată - atotcuprinzătoare, atotştiutoare, atotprezentă, omniprezentă şi simultană cu Şinele, care nu înseamnă altceva decât conştientizarea faptului că Manifestatul este unul şi acelaşi lucru cu Nemanifestatul.

Se poate spune că stările cu adevărat spirituale încep de la nivelul calibrat 500 (iubirea necondiționată) şi continuă până la infinit. Deseori, învățătorii care calibrează în marjele superioare ale nivelelor 500 şi 600 sunt recunoscuți ca sfinți; starea conştiinței lor este descrisă drept sublimă.

Pentru adepții încă neiluminați constituie o experiență obişnuită ca în prezența învățătorilor lor să intre în această stare sublimă. Conştiința acestora calibrează la nivelul 550 sau chiar peste acesta, iar discipolii lor îşi apropie starea sublimă prin intermediul procesului de „antrenare” - adică prin expunerea conştiinței la un câmp de atracție foarte puternic. Însă până când adepții înşişi nu vor atinge o stare mai înaltă a conştienței, această stare sublimă va dispărea imediat ce ei nu se mai află în preajma câmpului energetic al învățătorului. Căutătorii spirituali avansați fluctuează adesea înlăuntrul şi în afara acestei „prezențe a mult Iubitului” pe măsură ce se aproprie de iluminare. Pierderea acestei stări superioare şi coborârea la un nivel inferior este identificată deopotrivă în literatura orientală şi occidentală ca un „chin/angoasă a sufletului”.

Lucrarea spirituală poate fi dificilă şi presupune adesea atât dezvoltarea unor instrumente specifice, cât şi o concentrare extrem de constantă. Dificultatea

lucrării interioare provine din marele efort necesar pentru a ieşi din gravitaţia familiară a câmpurilor energetice inferioare şi de a intra sub influenţa unui nivel superior. Pentru a simplifica această luptă, toate religiile creează interdicţii cu privire la expunerea sinelui la câmpurile energetice inferioare. Această eroare poate fi descrisă drept „păcat" numai dintr-un punct de vedere autoritar, pentru că există şi puncte de vedere mai liberale, care acceptă stagnarea omului în câmpurile energetice inferioare ca pe o „cădere" scuzabilă.

Trebuie subliniat însă faptul că atitudinile, emoţiile şi comportamentele caracteristice câmpurilor energetice de sub nivelul 200 împiedică experienţa spirituală. Sistemul clasic al *chakrelor,* recunoscut de multe discipline spirituale, se corelează aproape exact cu Harta Conştiinţei rezultată din studiile noastre. Nivelul 600 corespunde Chakrei Coroanei, nivelul 500 inimii, nivelul 200 şi cele de până la el plexului solar, în timp ce atitudinile inferioare şi emoţiile precum ciuda, invidia, resentimentul şi gelozia sunt asociate splinei. Chakra Rădăcină are legătură cu supravieţuirea animală, iar angrenarea exclusivă cu aceasta împiedică evoluţia spirituală; iată de ce toate învăţăturile spirituale propovăduiesc refuzul celor lumeşti şi recomandă evitarea ataşării faţă de sex sau bani.

De asemenea, zonele inferioare constituie un loc predilect al dependenţei; şi oricine se poate bloca la unul dintre aceste nivele inferioare. Aproape toate aceste câmpuri energetice (şi comportamentele care sunt asociate cu ele) au determinat apariţia unor grupuri specifice de autoajutorare. Fiecare dintre aceste grupuri este de acord că în lipsa un context spiritual, recuperarea va fi cel puţin problematică. În cazul programelor menite ridicării nivelului conştiinţei, un

dicton universal afirmă că un om nu are putere până când nu începe să spună adevărul. Toate grupurile spirituale de autoajutorare cer trecerea acestui prim pas. Toate sunt de acord că disponibilitatea şi mintea deschisă sunt absolut necesare pentru progres; cu alte cuvinte, trebuie să fi atins deja nivelul 200 pentru ca dezvoltarea noastră să poată conduce spre vindecare. Rătăcirea în influența câmpurilor inferioare pragului critic de 200 presupune un real pericol - acela de a deveni atât de adânc antrenați în aceste nivele inferioare, încât să nu mai putem scăpa. Dar nu se întâmplă întotdeauna aşa; istoria a notat multe ocazii în care indivizi cufundați în adâncurile nivelelor inferioare au ajuns deodată la un nivel înalt al conştiinței.

Asemenea accederi bruşte pot fi observate ocazional şi în societatea modernă; de fapt, după cum am văzut anterior, aşa a fost şi experiența lui Bill Wilson, în urma căreia s-a fondat Asociația Alcoolicilor Anonimi. Această experiență pare a fi caracterizată în mod tipic printr-o transformare totală a conştiinței ce presupune eliberarea din antrenarea în câmpurile energetice inferioare, dublată de o intrare bruscă într-o stare superioară a conştienței. (Acest tip de experiență, obişnuită în primii ani de existență a Asociației Alcoolicilor Anonimi, atunci când membrii ei aveau probleme extrem de grave, nu mai este confirmată însă de membrii actuali ai Asociației, care se confruntă cu probleme de o gravitate mult atenuată.)

Aşa cum influența câmpurilor energetice superioare are un efect anabolic sau de impulsionare a creşterii, antrenarea în câmpurile energetice inferioare are un efect catabolic sau de distrugere; cel mai răspândit exemplu în cultura actuală este influența unor forme violente de muzică pop. Muzica punk, death-metal sau

gangsta rap determină slăbirea subiecților testați, confirmându-se astfel observațiile făcute mai devreme de dr. John Diamond. Într-un studiu mai recent, publicat în numărul din 4 iulie 1994 al revistei *The Arizona Republic,* dr. James Johnson de la Universitatea din North Carolina a descoperit că muzica rap creşte nivelul intoleranței şi predispoziția la violență, promovând materialismul imediat şi reducând interesul pentru studii şi succesul pe termen lung.

O experiență obişnuită observată atât în grupurile de terapie, cât şi în clinici, este aceea că dependenții de droguri nu se vor putea vindeca dacă vor continua să asculte heavy metal. Un studiu efectuat la Sedona Villa (o secție a Spitalului Camelback din Phoenix, Arizona) timp de un an, atât asupra dependenților de cocaină internați cât şi celor aflați în tratament ambulatoriu, certifică faptul că nici un dependent de cocaină care a continuat să asculte acest tip de muzică violentă şi negativă nu s-a vindecat. Grupurile de autoajutorare pentru dependenții de droguri recomandă invariabil evitarea influenței (mai exact evitarea câmpurilor energetice) asociate cu fostul stil de viață. Aceşti dependenți şi-au dat seama că nu este suficient să renunțe la drog. Această acțiune însemna doar abordarea A→B→C-ului dependenței. Cât timp nu au putut face o demonstrație de voință prin a renunța total la influența câmpului de atracție - în care muzica, ca şi drogul, constituie doar o formă de manifestare - rămâneau antrenați în cadrul atractorului energetic inferior, ABC-ul dependenței.

Este previzibil ca dependenții vindecați, dar care au părăsit câmpul energetic al programelor de autoajutorare, să revină la aceeaşi stare. În afară de faptul că renunță la puterea combinată a colegilor lor,

afirmația lor că se pot descurca singuri constituie un simptom notoriu al unei recidive, deoarece indică o infiltrare de aroganță şi mândrie (calibrate la nivelul 175, deci cu mult sub nivelul câmpului energetic necesar vindecării).

Desigur că acelaşi principiu este valabil şi în cealaltă direcție. A căuta iluminarea înseamnă a căuta antrenarea în cele mai puternice modele de atracție. Cheia este iarăşi voința, un act de alegere care se repetă constant. Aici principiul dependenței sensibile de condițiile inițiale din teoria haosului oferă o explicație ştiințifică a căilor tradiționale de evoluție spirituală. În toate disciplinele spirituale, deschiderea necesară pentru evoluția conştienței este denumită „disponibilitate". Istoria ne arată exact ceea ce a fost demonstrat clinic: declanşatorul care activează un nou câmp de atracție şi permite individului să înceapă să renunțe la cel vechi este o disponibilitate constantă. Putem vizualiza un câmp de atracție mai mic care se apropie de unul mai mare, punct în care introducerea unui al treilea element (şi anume liberul arbitru, consecința decisivă a alegerii şi a evoluției) creează deodată un prag (un „model de plafon") producându-se astfel schimbarea.

În disciplinele spirituale orientale este acceptată ideea că numai adeptul singur, fără a fi ajutat de către guru, nu prea poate să evolueze. Experiența Asociației Alcoolicilor Anonimi demonstrează că un adevărat alcoolic nu poate să se vindece fără ajutorul unui garant. În sport, marii antrenori sunt foarte căutați, deoarece influența lor inspiră un efort maxim. Adeptul poate să-şi sprijine evoluția interioară numai prin faptul de a fi concentrat asupra învățătorului său, aliniindu-se astfel la câmpul energetic al acestuia, în studiile noastre

s-a demonstrat în mod repetat că menținerea în minte a imaginii unui învățător spiritual avansat a determinat creşterea tonusului muscular al subiecților, independent de credințele personale ale acestora.

În cadrul luptelor spirituale şi al metamorfozelor personale, agentul schimbării se situează întotdeauna dincolo de puterea căutătorului. Marii sfinți, cum ar fi Francisc d'Assisi, au afirmat că ei nu reprezentau de fapt decât canalele unei puteri mult mai mari, neimplicând astfel inițiativa personală în atingerea stării lor (pe care o atribuiau Grației Divine). Această mărturie este semnificativă în cazul unui discipol nou-venit, aflat la un nivel inferior al conştiinței, care se plasează sub influența unei conştiințe superioare pentru a fi transformat „prin osmoză" (adică prin antrenarea în aceasta). Chiar şi observatorii ocazionali notează deseori această evidentă absență a intenției din partea unei persoane care totuşi este atât de clar transmutată de o forță invizibilă.

Momentul în care un individ trece deodată de la influența unui câmp de atracție inferior la aceea a unuia superior este deseori considerat un miracol. Verdictul nefericit al experienței umane este acela că puțini reuşesc să scape de sub influența câmpurilor energetice care, treptat, vor ajunge să le domine comportamentul. Un program spiritual ce se bucură în prezent de popularitate şi care este destinat tocmai facilitării acestei reuşite este *„An Course in Miracles" (Un Curs în Miracole).* Scopul acestui curs de psihologie spirituală este de a pregăti baza necesară pentru a dinamiza un salt brusc al conştiinței prin încurajarea unei schimbări totale a percepției. Într-un mod mai tradițional, rugăciunea şi meditația oferă de asemenea puncte de

plecare care determină trecerea de sub influența unui câmp energetic inferior spre unul superior.

Medicii care au atins câmpurile energetice ale nivelului 500 au devenit vindecători puternici, realizând succese uluitoare prin intermediul unor tratamente obişnuite. Asemenea variații atât de inexplicabile arată intervenția puterii, necuantificabilă printr-o explicație de rutină de genul celor care predomină în medicină. Într-o lume holografică, orice eveniment este rezultatul tuturor evenimentelor din univers; „evenimentele" de acest tip nu au o realitate autonomă. Universul este conştiința omului. El reclamă o înțelegere aflată dincolo de capacitatea intelectului.

Realizările rațiunii pure constituie marile repere ale istoriei culturii. Acestea l-au făcut pe om stăpân pe mediul său exterior, iar până la un anumit nivel, pe plan fizic, şi pe mediul său interior. Dar rațiunea îşi are propriile limite în mai multe sensuri. Strălucirea intelectuală a nivelului 400, atât de orbitoare, dorită şi invidiată de cei aflați la nivelul la 300, păleşte rapid în fața celor care au trecut peste acel nivel. De la o perspectivă mai înaltă, apare foarte clar cât de plictisitoare şi de infatuată poate deveni rațiunea. Rațiunea este oglinda vanității minții; la urma urmei, există numai puține lucruri mai plictisitoare de observat decât autoadmirația.

Raționalitatea, marele salvator care ne-a eliberat din imperiul naturii noastre inferioare, este de asemenea şi un temnicer sever, care împiedică trecerea noastră în etapele superioare intelectului. Pentru cei antrenați în nivelul 400, rațiunea însăşi devine un plafon maxim al evoluției spirituale. Este uimitor cât de multe nume mari ale istoriei calibrau la nivelul 499 - Descartes, Newton, Einstein şi mulți alții. Este un punct uluitor, o barieră

enormă; lupta de a o depăşi este cea mai obişnuită şi deseori cea mai lungă din toate luptele spirituale.

Cu toate acestea, mulți oameni de ştiință avansați, deşi antrenați complet în influențele nivelului Rațiunii, au cunoscut momente de accedere bruscă într-o sferă a totalității şi unicității. După cum am încercat şi noi să demonstrăm, lumea spiritualității se suprapune cu lumea ştiinței non-deterministice a sistemelor nonlineare. De fapt, cercetarea noastră şi această prezentare a sa se adresează în mare măsură persoanelor raționale, lineare şi obişnuite să gândească „cu partea dreaptă a creierului". Ea îşi propune să uşureze recunoaşterea rațională a fenomenelor spirituale. Poate că structura hărții anatomiei conştiinței pe care am prezentat-o va ilumina într-un fel natura cauzalității ultime prin ilustrarea faptului că puterea creației începe de la vârf spre bază şi nu de la bază spre vârf.

Nu am avut intenția să dogmatizăm ci, mai degrabă, să asistăm cititorul într-un proces de autorevelație. Dorința noastră nu este să ne adresăm doar acelei născociri desemnate drept şinele rațional al cititorului, ci întregii sale conştiințe. În cadrul studiului nostru, persoana în întregul ei este cea care reacționează la stimuli. Deşi mintea subiectului poate să nu fie conştientă de ceea ce se întâmplă, ființa sa totală este foarte conştientă. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa,

descoperirile noastre nu ar fi avut consistență. Acest fapt ne reaminteşte de observația învățătorilor spirituali avansați, care afirmă că adepții trebuie sa descopere numai... ceea ce deja cunosc.

Capitolul XXIII - În Căutarea Adevărului

Deşi la o primă vedere poate părea chiar cinic, trebuie să acceptăm faptul că pentru scopuri operaționale zilnice, adevărul este subiectiv şi depinde de nivelul nostru de percepție. La nivelele inferioare ale conştiinței unele afirmații sunt acceptate ca fiind adevărate, chiar dacă sunt ilogice, neargumentate şi nu exprimă nici o opinie intelectual sau practic demonstrabilă. Acesta nu este un fenomen limitat doar la persoanele din ospicii. Pe plan local, mult mai des decât ne place să acceptăm, persoane nevinovate sunt condamnate şi închise datorită depozițiilor unor martori în mod clar irațional sau evident părtinitori. Pe plan global, la baza războaielor eterne (cum sunt cele din Balcani sau din Orientul Mijlociu) stă o încredere bolnavă în justiția răzbunării, fapt care garantează virtual un conflict fără sfârşit.

Cu mici excepții, chiar religiile care reprezintă aparent învățăturile „Prințului Păcii" nu au interzis niciodată războiul sau uciderea altor ființe umane, dacă au existat circumstanțe Justificate" - justificate, bineînțeles, pentru cei care ucid; victimele nu vor putea aprecia prea mult justificarea. Acest comportament contradictoriu, diametral opus față de principiile fundamentale ale credinței, va apărea mai puțin surprinzător dacă aplicăm analiza factorului critic pentru a calibra evoluția - sau involuția - învățăturilor spirituale de-a lungul timpului.

Putem sistematiza cele mai importante învățături religioase ale lumii astfel:

Creştinismul

Nivelul de adevăr generat inițial de Iisus Cristos calibrează la valoarea 1000, cel mai înalt nivel care a fost vreodată atins în acest plan. Dar în secolul II, nivelul de adevăr din practicarea învățăturilor sale a scăzut la 930, iar până în secolul VI, la 540. În timpul cruciadelor, la începutul secolului XI, a scăzut până la poziția actuală de 498. Declinul major survenit în anul 325 e.n. s-a datorat interpretărilor greşite ale învățăturilor originale răspândite de Conciliul din Niceea. Studenții de la istoria religiilor vor găsi interesant să calibreze nivelul de adevăr al Creştinismului practicat înainte şi după Pavel, Constantin, Augustin, etc.

Trebuie observat că traducerea Lamsa a Noului Testament, din aramaică, este calibrată la nivelul 750, iar Versiunea Regelui James, din limba greacă, doar la nivelul 500. Aşa cum există o distanță mare în ceea ce priveşte nivelul de adevăr al diferitelor traduceri, există şi o mare diferență între diversele practici creştine. Majoritatea religiilor majore - Romano-Catolicismul, Anglicanismul (şi multe alte subdiviziuni ale acestora, precum Quakerii) - calibrează în marjele superioare ale nivelului 500. Interpretările specializate cum sunt, pe de o parte, cea din amintitul curs „*O introducere în Miracole*" sau, pe de alta, misticismul lui Meister Eckhart din secolul XIV, calibrează la nivelul 600. Ca şi în cazul Islamismului (vezi mai jos), grupurile extremist-fundamentaliste cu repertorii politice explicit reacționare pot calibra chiar la un nivel deosebit de jos (de exemplu, nivelul 125).

Budismul

Nivelul de adevăr al învățăturilor lui Buddha s-a situat inițial la valoarea 1000. Până în secolul VI e.n., nivelul de adevăr în practică a scăzut la o medie de 900. Aceste învățături s-au deteriorat mai puțin decât cele ale oricărei alte religii: Budismul Hinyana (calea inferioară) calibrează încă la nivelul 850, Budismul Mahayana (calea superioară) calibrează la nivelul 950. Actualul Budism Zen calibrează la nivelul 600.

Hinduismul

Învățăturile Domnului Krishna calibrau inițial la nivelul 1 000 şi s-au deteriorat încet de-a lungul timpului, dar nivelul de adevăr al practicii actuale calibrează încă la valoarea de 850.

Iudaismul

Învățăturile lui Abraham calibrau inițial la nivelul 985; practica obişnuită în timpul lui Moise se situa la nivelul 770 (nivelul adevărului Talmudic). Iudaismul modem calibrează la nivelul 499. Vechiul Testament calibrează la nivelul 475.

Islamismul

Nivelul conştiinței lui Mohamed se situa la valoarea 540. Coranul calibrează la nivelul 570. Nucleul credinței islamice este o expresie a acceptării iubitoare şi a păcii interioare, dar evoluția dogmei în practică a fost de la început intersectată cu politica expansiunii teritoriale sub forma *Jihadului* sau războiul religios. Adevărul învățăturilor islamice a scăzut sever la sfârşitul perioadei cruciadelor. În timpurile modeme, ascensiunea

mişcărilor religioase fanatice şi naționaliste caracterizate de paranoia şi xenofobie a erodat rapid esența spirituală a acestei credințe. Astăzi, nivelul de adevăr al învățăturilor Fundamentalismului Islamic militant se situează la valoarea de 130.

Când ne uităm la declinul nivelului de adevăr al celor mai mari religii din lume, observăm că acelea care sunt majoritar „yin" au rămas relativ pure odată cu trecerea anilor, în timp ce religiile care sunt preponderent „yang" (implicate în problemele lumii) s-au degradat vizibil, până când secțiunea extremist-militantă a celei mai agresive dintre religii s-a năruit sub nivelul critic al Integrității (nivelul 200). Cu cât credința este mai dualistică, cu atât mai mare se pare că este vulnerabilitatea la interpretările greşite. Pe de o parte, dualismul promovează o segregare între credință şi acțiune, iar pe de alta dezorientează nivelul adevărului. Atunci când are loc această situație, esența spirituală poate fi confundată cu expresia sa fizică. De aceea, Soldatul Creştin conceptual (al spiritului) devine, printr-o transformare „literală" distorsionantă, un ucigaş pe câmpul de luptă.

Hinduşii nu au căzut în eroarea de a confunda nivelele de interpretare; lupta descrisă în introducerea din Bhagavad-Gita nu a fost niciodată interpretată greşit prin a sugera că Domnul Krishna îndeamnă credincioşii să intre într-o luptă reală. Perspectiva lui Buddha - conform căreia cauza suferinței şi a durerii este doar ignoranța (care astfel este şi singurul „păcat" posibil) şi că datoria unui individ este să fie milos față de ceilalți şi să se roage pentru ei - este cu greu susceptibilă unei asemenea distorsiuni.

Prăbuşirea tuturor acestor învățături spirituale a fost cauzată de interpretările eronate realizate de cei mai

puțin iluminați; fiecare nivel de conştiință îşi predefineşte propria capacitate limitată de percepție şi înțelegere. Până când nu devenim iluminați sau cel puțin nu experimentăm stările mai înalte ale conştiinței, toate învățăturile spirituale rămân doar nişte zvonuri şi, de aceea, sunt expuse distorsiunilor şi înțelegerii greşite. Scriptura poate fi citată pentru a justifica orice poziție. Justițiarii sunt întotdeauna periculoşi din cauza percepției lor dezechilibrate şi a indiferenței față de violența morală, în toate religiile, sectele fundamentaliste calibrează întotdeauna la cel mai jos nivel, operând adesea la acelaşi nivel al conştiinței ca şi criminalitatea; emblema lor este extremismul egocentric şi iraționalitatea. Dar, dat fiind că 85% din populația lumii se situează sub nivelul critic de 200, eroarea este răspândită uşor şi acceptată rapid de toată lumea.

Sectele proliferează deoarece publicul nu are un criteriu obiectiv cu care să distingă adevărul de falsitate. Prin folosirea instrumentelor studiului de față, putem identifica o sectă ca fiind orice mişcare spirituală care calibrează mai jos de nivelul 200. După cum am observat mai sus, sectele nu sunt numai nişte fenomene izolate şi renegate; unele prosperă ca subgrupuri tolerate ale celor mai mari religii ale lumii, distorsionând învățăturile şi subminând prin aceasta intenția mesajului original.

Sectele nu au nevoie nici măcar să fie de natură religioasă. Bineînțeles, secta finală este anti-religia, bazată pe o anti-divinitate cunoscută de noi sub numele de Satanism; acesta nu are nici un program religios propriu explicit, deoarece se defineşte pe sine prin antiteză şi prin negarea principiilor benefice. Ea a existat întodeauna printre noi într-o formă sau alta. Aşa cum urcarea implică coborârea, iar lumina implică

întunericul, căutarea organizată a omului pentru adevăr şi angajamentul în atingerea nivelelor spirituale superioare au implicat întotdeauna promulgarea socială organizată a falsității şi supunerea în fața nivelelor energetice inferioare. Din cercetarea naturii antireligiei reiese faptul că, de fapt, puterea câmpurilor energetice negative este enorm de distructivă. Din păcate, exemplele în acest sens abundă.

Capcanele Satanismului se răspândesc sub forma subculturii pop, în vogă în lumea tinerilor, calea principală fiind în mod clar genul muzical. Dar în aceste capcane există implicit principiile, iar principiile sunt cele care generează câmpurile de atracție. Efectele acestora sunt foarte familiare oricărui psihiatru care îşi desfăşoară practica într-o zonă urbană. Distrugerea câmpurilor energetice înseamnă îmbolnăvire. Victimele devin insensibile la distincția dintre bine şi rău, fiind vorba de fapt de o inversiune valorică, ce poate fi examinată din punct de vedere clinic. S-a mai descoperit că în urma expunerii repetate la modelele negative ale acestor genuri muzicale, indivizii prezintă sisteme de acupunctură nefuncționale şi o desincronizare a emisferelor cerebrale, elemente care au ca rezultat o transă hipnotică în care ascultătorul amintitelor stiluri este foarte predispus şi receptiv la sugestiile foarte violente şi blasfemiatoare ale versurilor. Astfel, aceşti copii devin realmente subjugați, înclinați spre crize ulterioare de distrugere irațională în care ei, într-adevăr „fără să ştie de ce" reacționează la sugestii post-hipnotice. Iar influența acestora persistă.

Slăbirea continuă a corpului şi a sistemului său imunitar, mult după încetarea muzicii, este acompaniată de o inversiune a răspunsului kinesiologic. Stimulii negativi care determină slăbirea tonusului

muscular al unei persoane normale cauzează un răspuns puternic, în timp ce aceia care determină creşterea tonusului muscular al unei persoane normale vor produce un răspuns slab. Inconştienți de faptul că sunt victimele unui câmp energetic negativ, membrii acestor subculturi se subordonează unor forțe aflate dincolo de înțelegerea lor, fără a mai putea scăpa apoi. Tinerii expuşi la acest abuz fizic, emoțional şi sexual pot suferi distrugeri permanente ale echilibrului neurotransmisiei cerebrale, devenind astfel nişte adulți depresivi care caută în general parteneri abuzivi şi care trebuie să se lupte mereu cu înclinația de a se sinucide (care reprezintă de fapt o formă latenta de sugestie posthipnotică).

Ne-am putea dori să negăm faptul că acest tip de ciumă spirituală, o reminiscență a Evului Mediu, poate rămâne periculoasă şi în societatea noastră. Dar aceste influențe perverse nu operează într-un vid moral şi nici nu se nasc dintr-o matrice socială care să nu includă deja precondițiile dezvoltării lor. Paradoxul societății noastre puritane este acela că încurajează o seducere constantă, dar neagă satisfacția, rezultând deci într-o frustrare perpetuă a descărcărilor normale care, în cele din urmă, îşi găsesc eliberarea prin perversiuni. Dacă observăm mai atent problema, vom descoperi că şi alte elemente din ceea ce noi numim civilizație nu fac decât să stimuleze aceste fenomene reprobabile.

Dacă tinerii sunt programați prin intermediul jocurilor specializate pe calculator care glorifică violența, creierul părinților este spălat de mijloacele de informare în masă. Testarea kinesiologică a arătat faptul că un serial TV obişnuit a cauzat - în timpul unui singur episod - slăbirea de 113 ori a subiecților examinați. Fiecare dintre aceste evenimente care induc slăbirea

afectează sistemul imunitar al observatorului; fiecare slăbire a reflectat o lezare atât a sistemului nervos central, cât şi a sistemului nervos autonom al privitorilor. În mod invariabil, fiecare dintre cele 113 tulburări ale sistemului de acupunctura au constituit reprimări ale glandei timus; fiecare atare lezare a determinat, de asemenea, o distrugere a delicatelor sisteme neurohormonale şi neurotransmițătoare ale creierului. Fiecare impuls negativ a adus privitorul mai aproape de o boală sau de o iminentă depresie - care e astăzi cea mai răspândită boală din lume.

Etapele subtile ale depresiei omoară mai mulți oameni decât toate celelalte boli ale omenirii luate la un loc. Nu există nici un antidepresiv care să însănătoşească o depresie fundamentată spiritual, deoarece starea de rău nu vine de la o disfuncție a creierului, ci de la un răspuns la profanarea vieții. Corpul constituie reflectarea spiritului în expresia sa fizică, iar problemele sale reprezintă dramatizarea luptelor spiritului care îl însufleţeşte. O credință pe care o atribuim unui „dincolo de noi" are efect „acum şi aici". Toți murim de propria noastră mână. Este o afirmație clinică demonstrată şi nu doar un punct de vedere moral.

Încercarea de a impune standardele unui Rău absolut sau a unui Bine absolut este de fapt una din cele mai mari capcane morale. Dar fără a moraliza, putem afirma clar că orice calibrează mai sus de nivelul 200 sprijină viața şi, de aceea, poate fi definit ca *bine* funcțional, în timp ce tot ceea ce calibrează sub nivelul 200 este distructiv, nu sprijină viața şi, în consecință, poate fi declarat *rău.* În urma testărilor putem demonstra faptul că o premisă falsă precum „scopul scuză mijloacele" generează clar ceva negativ, deşi este o

justificare general acceptată pentru o mare parte a comportamentului uman, de la practicile comerciale până la grozăviile războiului. O astfel de ambiguitate spirituală - care conduce în cele din urmă la confuzia iremediabilă dintre bine şi rău - a fost întotdeauna călcâiul lui Ahile al societății umane.

Tocmai acest proces de denaturare a adevărului, provenit dintr- o greşeală de discernământ, este cel care a generat declinul celor mai mari religii ale lumii care au fost descrise mai sus. Religiile care calibrează sub nivelul 500 pot predica iubirea, dar nu vor fi capabile să o pună în practică. Şi nici un sistem religios care încurajează războiul nu poate pretinde o autoritate spirituală fără a îmbrăca haina unei ipocrizii care a făcut mulți oameni cinstiți să devină atei.

Societatea este foarte vulnerabilă colectiv atunci când capacitatea de a distinge între atractori şi imitatorii acestora sau capacitatea de percepere a nuanțelor diferitelor nivele ale conştiinței sunt inhibate. De aceea abuzurile civile devin uneori legi, iar extremiştii politici conving prin intermediul unor slogane justițiare. Copiii care au cunoscut violența devin perpetuatorii acesteia, deoarece o societate confuză care şi-a pierdut discernământul necesar pentru a-şi proteja propria conştiință poate cu greu să-şi protejeze tinerii.

Nivelul conştiinței unui individ este determinat de principiile la care acesta este aliniat. Pentru a menține progresul conştiinței nu trebuie să ne abatem de la principii căci, în acest caz, vom coborî la un nivel inferior. Avantajul imediat nu constituie niciodată o justificare adecvată. Dacă faptul de a ucide o altă ființă umană este rău, acest principiu nu poate permite nici o excepție, oricât de emoționantă şi de atrăgătoare ar fi argumentația folosită pentru a o justifica. De aceea, o

societate care acceptă pedeapsa capitală va avea întotdeauna o problemă cu crima. Amândouă sunt produsele aceluiaşi nivel al percepției. Pentru ucigaş, uciderea victimei sale este, de asemenea, o excepție justificabilă.

Odată ce un principiu este încălcat, forma sa modificată se propagă precum cancerul. O societate care sprijină crima, fie că este comisă în război, de către poliție sau în cadrul sistemului penal, nu poate în acelaşi timp să oprească efectiv omuciderile. A ucide înseamnă a ucide; nu există alternativă. Decizia de a ucide sau nu constituie o problemă de bază în calea spre puterea adevărată. Dar acest pas elementar nu a fost nici măcar încercat de 85% din populația lumii şi nici de guverne. Koko, maimuța de la Primate Research Institute (Institutul de Cercetare al Primatelor), care a lucrat câțiva ani cu un psiholog şi a dezvoltat un sofisticat limbaj al semnelor, este sinceră, afectuoasă, inteligentă şi de încredere; integritatea acesteia calibrează la nivelul 250. În consecință, un individ este mai în siguranță alături de maimuța antropoidă Koko decât lângă 85% din populația planetei.

Rănirea „ochiului spiritual" al omului a provocat slăbirea viziunii morale şi orbirea în fața adevărului, fapt care afectează 85% din populația lumii, pe cei care se târăsc sub nivelul integrității. Problema uriaşă cu care se confruntă omenirea constă în vindecarea orbirii spirituale. „Problema" Binelui şi Răului, care tulbură mereu concentrarea socială, există numai ca o funcție a percepției bazată pe nivelele inferioare ale conştiinței. Copiii mici trebuie învățați că tocmai comportamentele periculoase sunt „rele" dar, pe măsură ce cresc, moralismul trebuie înlocuit de discernământ. Dacă este sau nu rău să ucizi alte ființe umane poate fi o dilemă

morală la nivelele inferioare ale conştiinţei; la nivelele superioare întrebarea în sine devine ridicolă. Prin urmare, moralitatea convenţională constituie numai un substitut provizoriu pentru o facultate a conştiinţei superioare. Moralismul, produs secundar al dualităţii, devine nesemnificativ în faţa nivelului 500 al conştiinţei şi cu totul irelevant la nivelul 600.

Atingerea unui stadiu în care individul funcţionează în principal prin intermediul raţiunii necesită o evoluţie majoră a conştiinţei, până la nivelul 400 (nivel deosebit de puternic în societatea umană). Freud, Einstein şi Descartes calibrau la nivelul 499, care reprezintă şi nivelul umanismului. Dar raţiunea, atât de vulnerabilă la pierderea perspectivei prin autoabsorbţie, nu a putut oferi niciodată omului o certitudine morală sau chiar intelectuală. Nu a făcut decât să conducă de la haosul ignoranţei într-un labirint cerebral la fel de problematic. Într-o lume a confuziei de masă avem nevoie în mod disperat de un criteriu stabil, potrivit şi verificabil în mod obiectiv cu care să măsurăm adevărul. Să sperăm că studiul de faţă a prezentat acest instrument. Orice creştere a influenţei adevărului în conştiinţa umană colectivă ne dă noi motive de speranţă.

Am stabilit deja următorul fapt: conştiinţa este capabilă să discearnă orice schimbare a energiei la un grad logaritmic de 10. Acest fapt înseamnă că nu există nici un eveniment posibil în întregul univers care să nu fie detectabil de excepţionala sensibilitate a conştiinţei. Energia gândului uman, chiar dacă durează doar o clipă, este fără îndoială absolut măsurabilă. Un gând care emană din nivelul 100 al conştiinţei va măsura în mod obişnuit pe o scală logaritmică între 10 şi 10 microwaţi. Pe de altă parte, un gând de iubire provenit

din nivelul 500 al conştiinței măsoară pe aceeaşi scală aproximativ 10 microwați.

Deşi numai 15% din populația lumii se situează peste 200, nivelul critic al conştiinței, puterea colectivă a acestor 15% are greutatea necesară pentru a contrabalansa negativitatea restului de 85% din populația lumii. Deoarece scala puterii avansează logaritmic, un singur Avatar aflat la nivelul 1 000 al conştiinței poate să contrabalanseze negativitatea colectivă a umanității. Testările kinesiologice au arătat că:

- Un individ situat la nivelul 700 *contrabalansează* 70 milioane de indivizi care se află sub nivelul 200
- Un individ situat la nivelul 600 *contrabalansează* 10 milioane de indivizi care se află sub nivelul 200
- Un individ situat la nivelul 500 *contrabalansează* 750 000 de indivizi care se află sub nivelul 200
- Un individ situat la nivelul 400 *contrabalansează* 400 000 de indivizi care se află sub nivelul 200

V Un individ situat la nivelul 300 *contrabalansează* 90 000 de indivizi care se află sub nivelul 200

Doisprezece indivizi situați la nivelul 700 *sunt egali* cu un Avatar de la nivelul 1000

(Astăzi există pe planetă doar 12 persoane care calibrează la nivelul 700.)

Dacă nu ar fi existat aceste echivalențe, umanitatea s-ar fi autodistrus prin simpla greutate a negativității sale. Diferența de putere dintre un gând de iubire (10 microwați) şi un gând de teamă (10 microwați) este atât de mare, încât se află peste capacitatea imaginației umane de a o înțelege. Din analiza de mai sus putem observa că măcar şi numai câteva gânduri pozitive pe

parcursul unei zile pot contrabalansa toate gândurile noastre negative.

Aşa cum am mai spus, adevărul constituie din punct de vedere social-comportamental setul de principii după care oamenii trăiesc, indiferent de ce anume afirmă ei că gândesc. Am observat că există un adevăr subiectiv, unul operațional, un adevăr ipotetic, un adevăr intelectual şi, pe de altă parte, datele reale. Legitimitatea oricăruia dintre aceste tipuri de adevăr este dependentă de contextul unui nivel perceptual dat. Adevărul este funcțional numai dacă are semnificație şi sens, iar ca valoare, este dependent de un câmp perceptual unic. Faptele şi datele pot fi convigătoare la un nivel şi irelevante la altul. Validitatea funcțională a informației primite variază, de asemenea, în funcție de nivelul intelectual şi de capacitatea de abstractizare a receptorului. Pentru a fi operațional, adevărul nu trebuie să fie numai „adevărat", ci şi cognoscibil. Cu toate acestea, fiecare nivel de adevăr rămâne necunoscut la nivelele inferioare lui şi nici nu are validitate în afara teritoriului său. De aceea, putem concluziona că toate nivelele de adevăr pe care le cunoaştem prin intermediul funcțiilor umane obişnuite, sunt exemple de *adevăruri dependente,* pentru că gradul lor de veridicitate este total dependent de un set dat de parametri. Chiar şi atât de lăudatul „adevăr ştiințific" este adevărat numai prin definirea condițiilor şi, tocmai de aceea, face obiectul disputei şi erorii. Deducția statistică a devenit un instrument de propagandă, iar distorsiunile statistice prin care orice se poate demonstra ne-au denaturat încrederea.

Există oare un adevăr impersonal, independent de condiții sau de contextul individual?

Adevărul, aşa cum a fost detectat prin intermediul metodei de cercetare explicate în această carte, îşi demonstrează validitatea prin sursele ultime aflate dincolo de influența oricărui câmp perceptual localizat. Nu ține cont nici de personalitate, nici de opinie şi nu variază în funcție de subiecții testați sau de mediu.

Ignoranța se disipează în lumină şi nimic nu dizolvă necinstea mai repede decât simpla acțiune de a dezvălui adevărul. Singura cale de a spori puterea unui individ în lume este creşterea integrității, înțelegerii şi capacității sale de compasiune. Dacă diversele populații ale omenirii pot fi aduse la această înțelegere, supraviețuirea societății umane şi fericirea membrilor ei este asigurată.

Actul inițial de a ne asuma responsabilitatea adevărului vieții noastre este să ne ridicăm de la nivelele inferioare de energie la nivelul 200, nivelul critic unde apare pentru prima dată puterea şi care reprezintă de fapt piatra de încercare în drumul spre toate nivelele superioare. Curajul de a spune adevărul duce în cele din urmă la Acceptare, unde puterea atinge nivelul 350. Aici există suficientă energie pentru a rezolva majoritatea problemelor sociale ale umanității. În plus, de aici putem ajunge la puterea şi mai mare a nivelului 500, nivelul Iubirii. Cunoaşterea slăbiciunilor - atât a celor proprii, cât şi pe cele ale altor persoane - ne dă puterea iertării, iar de aici rezultă compasiunea. Compasiunea este calea de acces spre grația divină şi spre înțelegerea finală a ceea ce suntem, a scopului existenței noastre şi a sursei ultime a oricărei existențe.

Capitolul XXIV - Concluzie

S-a demonstrat că o asimilare profundă a materialului prezentat în volumul de față poate ridica nivelul conştiinţei unui individ cu o medie de 35 de puncte. Dar cum progresul conştiinţei pe parcursul unei vieți (luându-se în calcul toți oamenii care au trăit vreodată pe Pământ) a fost de numai 5 puncte în medie, această creştere a conştienței individuale constituie în sine un beneficiu uriaş. În plus, aşa cum au demonstrat fizica teoretică avansată şi dinamica nonlineară, orice creştere individuală determină ridicarea cu un anumit grad a nivelului conştiinţei fiecărui individ de pe planetă.

A deveni mai conştient este cel mai mare dar pe care oricine îl poate face lumii întregi; mai mult, printr-un efect în lanț/ripple effect/o cauză determină un efect, care la rândul său devine cauză care determină un al doilea efect, etc. darul va reveni la sursă. Dacă nivelul conştiinţei omenirii în întregul său a stagnat timp de mai multe secole la periculosul nivel de 190, după cum am putut observa, la jumătatea anilor 80 a urcat deodată la nivelul 204. Pentru prima dată în istorie, Omul se găseşte pe o bază sigură de pe care îşi poate continua drumul ascendent.

Multe dintre subiectele discutate de noi apar astăzi în mass- media: denaturarea religiei pentru finalități politice, creşterea incidenței criminalității, implicarea copiilor în violență, confuzia morală în politică şi violența bizară a sectelor. Toate acestea apar pe un fundal colorat de predominanța minciunilor în mediul social şi de lipsa consensului în ceea ce priveşte responsabilitatea - atât cea individuală, cât şi cea colectivă - față de semeni.

Această confuzie şi paralizie socială provine din lipsa unor linii directoare pe care să se poată baza deciziile. Sperăm că această carte a făcut un pas mai departe pe drumul spre umplerea acestui gol cu ceea este de fapt un eseu despre ştiința Moralității. Prin „Moralitate” nu ne referim la mărunte judecăți moraliste despre bine şi rău, ci la o bază obiectivă şi personală de la care să putem lua decizii şi să evaluăm cel mai înalt aspect al vieții noastre.

Cu siguranță, în cadrul vieții noastre sociale, putem alege să refuzăm acordul pasiv față de orice sistem politic care se situează sub nivelul 200, prin simpla aplicare a noii tehnici de examinare şi corectare prezentate în volumul de față. Astfel, acum este posibil, de exemplu, să stabilim criterii clare de selectare a demnitarilor şi a înalților funcționari din domeniul public. Fiecare funcție necesită un anumit nivel minim al conştienței pentru a putea fi exercitată eficient; în general, orice demnitar situat sub nivelul 200 nu va rezolva defel problemele ci, dimpotrivă, le va crea.

O problemă socială mai spinoasă este cum anume, ținând seama de partea întunecată a comportamentului uman, ne putem păstra compasiunea față de ceilalți. Trăim într-o lume relativă; fiecare acționează de la propriul său nivel al adevărului şi, de aceea, crede că acțiunile şi deciziile sale sunt „drepte"; tocmai această „corectitudine” face ca fanaticii să fie atât de periculoşi. Dar pericolul care amenință societatea nu provine din bigotismul deschis, cum ar fi cel al ideii supremației albilor (calibrată la nivelul 150) căci, în aceste cazuri, daunele pot fi măcar monitorizate. Pericolul cu adevărat grav pentru societate se găseşte în antrenarea tacită şi invizibilă care cucereşte spiritul pe nesimțite. În procesul antrenării conştiinței publice, câmpurile de

atracție negative sunt cosmetizate prin retorică şi manipularea simbolurilor. Mai mult, nu mesajul deschis are efectul de a distruge conştiința, ci câmpul energetic care-l acompaniază.

Negativitatea extremă a multor lucrări populare de pseudofilosofie, de exemplu, devine evidentă în clipa în care o persoană testează aceste cărți. Dar nici măcar un atare avertisment nu ne poate apăra împotriva antrenării inconştiente în câmpurile energetice invizibile, care se activează atunci când aceste lucrări sunt citite. Un individ crede că poate menține independența psihicului său respingând lucrarea cu ajutorul intelectului, dar chiar şi numai expunerea la respectivul material are un profund efect negativ care continuă şi după ce materialul este respins intelectual. Este ca şi cum în cadrul acestor influențe negative ar exista un virus ascuns, a cărui invazie asupra spiritului se întâmplă pe nesimțite.

În plus, ne relaxăm adesea circumspecția atunci când întâlnim un material care îşi atribuie calitățile unei înțelegeri spirituale sau ale religiei, uitând de faptul că în numele lui Dumnezeu s-au săvârşit toate crimele de care este capabil omul. În timp ce unele secte violente pot fi clar respingătoare, sistemele de credință învăluite în pietate sunt mult mai insidioase, deoarece ele corup prin antrenarea lentă şi tacită a câmpurilor de atracție invizibile.

Aici este cel mai bine să acordăm atenția cuvenită înțelepciunii tradiționale care spune să nu ne temem de rău, nici să nu ne luptăm cu el, ci pur şi simplu să-l ignorăm. Dar pentru a-l putea evita, trebuie să avem capacitatea de a-l recunoaşte. Socrate a spus că în lipsa acestei capacități, tinerii (inclusiv copilul care continuă să existe în fiecare adult) sunt corupți de câmpurile

energetice de atracție inferioare. Deşi a fost condamnat la moarte tocmai pentru că încerca să predice această clarviziune, ideea sa i-a supraviețuit: obscuritatea este alungată prin mărirea luminii discernământului, nu prin atacarea întunericului. Problema finală este cum putem noi cultiva şi păstra cel mai bine puterea discernământului moral.

Drumul interogației noastre ne-a condus în final la cea mai critică înțelegere dintre toate: *Omenirii îi lipseşte capacitatea de a recunoaşte diferența dintre bine şi rău.*

Omul se poate înarma doar încredințându-se conştienței sale. Abia atunci când vom admite că suntem naivi şi că putem fi seduşi uşor de simțuri şi înşelați de strălucire (inclusiv de strălucirea intelectuală), ne vom afla la începutul drumului discernământului. Din fericire, în această lume a dualității, omului i s-a dat o conştiință capabilă atât să detecteze instantaneu ceea ce este destructiv, cât şi să semnaleze minții acest lucru prin răspunsul corpului la stimulii dăunători. Înțelepciunea se poate reduce la un simplu proces de a evita ceea ce ne slăbeşte - nimic altceva nu mai este cu adevărat necesar.

Prin practicarea repetată a acestei tehnici, orbirea spirituală în fața adevărului şi a falsității poate fi înlocuită progresiv cu o viziune intuitivă crescândă. Există numai puțini norocoşi care par născuți cu această percepție; viețile lor rămân întotdeauna clare şi nedeteriorate de antrenarea în câmpurile energetice negative. Dar pentru majoritatea dintre noi viața nu e atât de uşoară; pierdem mult timp din ea pentru a repara stricăciunile produse de atractorii destructivi, care acționează ca o hipnoză. Recuperarea dintr-o singură dependență poate dura chiar şi o viață întreagă.

Iar cea mai obişnuită şi mai ascunsă dependență - provenită din vanitatea intelectuală - este să negi.

Intelectului - contrar iluziilor sale de grandoare şi chiar dacă deține capacitatea de a discerne - nu îi lipseşte numai capacitatea de a recunoaşte falsitatea, ci şi puterea necesară pentru a se apăra pe sine. Este oare nerespectuos, în lumina uriaşei acumulări în istorie a lucrărilor de speculație intelectuală, să spunem că rațiunii îi lipseşte facultatea critică de a discerne? întregul domeniu al filosofiei reprezintă un argument în sine pentru faptul că omul s-a străduit timp de mii de ani să înțeleagă sau măcar să recunoască ce anume e adevărat şi ce e fals - şi că a eşuat în această străduanie a sa. Altminteri, discursul filosofic ar fi ajuns deja demult la un consens. Mai mult, din comportamentul uman reiese clar că şi în situația în care intelectul poate ajunge la această înțelegere fundamentală, *totuşi îi lipseşte puterea de a opri efectul câmpurilor negative.* În timp ce intelectul (hipnotizat de acelaşi tip de forțe) născoceşte tot felul de scuze plauzibile, noi rămânem complet inconştienți cu privire la cauzele suferințelor noastre. Chiar atunci când o persoană recunoaşte la nivel intelectual faptul că purtarea sa este autodistructivă, această recunoaştere nu are în mod necesar un efect inhibitor; recunoaşterea intelectuală a dependențelor noastre nu ne-a dat niciodată puterea să le controlăm.

Scriptura ne spune că omul este chinuit de forțe invizibile. Este o banalitate a secolului nostru că undele energetice, invizibile şi silențioase, sunt emise de obiecte care par inocente. Descoperitorii radiului au plătit cu viața această reuşită. Razele X de tip Roentgen sunt letale, iar emisiile radioactive ucid în tăcere, aşa cum o face şi radonul. Câmpurile energetice de atracție care ne

distrug sunt la fel de invizibile şi de puternice, dar mult mai subtile.

Când spunem despre cineva că este „posedat" înseamnă că a sa conştiință a devenit dominată de câmpurile negative de atracție, din care nu se mai poate elibera. Prin intermediul acestei definiții putem înțelege că segmente întregi ale societății sunt posedate într-o asemenea măsură, încât sunt total inconştiente de motivele ce stau la baza acțiunilor lor. Înțelepciunea ne spune că dacă adorăm iadul, vom deveni slujitorii săi - şi acelaşi lucru este valabil şi pentru rai. Iadul nu este o condiție impusă de un Dumnezeu răzbunător, ci mai degrabă o consecință inevitabilă a propriilor noastre decizii. Iadul reprezintă rezultatul final al alegerii constante a negativului şi deci, implicit, a faptului că ne izolăm de iubire.

Ființele iluminate au spus întotdeauna că o mare parte a oamenilor este prinsă într-un vis; majoritatea oamenilor este condusă de forțe invizibile, iar cei mai mulți dintre noi sunt disperați de-a lungul întregii vieți de acest fapt. Ne rugăm la Dumnezeu să ne elibereze de povara păcatelor noastre, iar prin mărturisire căutăm alinare. Remuşcarea pare a fi țesută în însăşi textura vieții. Cum ar putea fi posibilă atunci salvarea pentru cei care fără voie sunt prinşi de aceste influențe distructive?

În realitate, chiar şi din punct de vedere ştiințific, salvarea este posibilă cu adevărat. Ea este garantată de simplul fapt că energia unui gând de iubire este enorm mai puternică decât cea a unuia negativ. Astfel, soluțiile tradiționale care propovăduiesc iubirea şi rugăciunea au un fundament ştiințific; omul are prin esența lui puterea de a se salva.

Umanitatea este o condiție chinuitoare şi limitată. Nu ne amintim să fi cerut vreodată să ne naştem şi, în plus, moştenim o minte atât de limitată, încât este cu greu capabilă să distingă între ceea ce este benefic vieții şi ceea ce ne conduce spre moarte. Întreaga luptă a vieții stă în depăşirea acestei miopii. Nu putem intra în nivelele superioare ale existenței până când nu avansăm în conştiință până la punctul în care depăşim dualitatea şi nu mai suntem legați de Pământ. Poate că tocmai datorită dorinței noastre colective de a evolua am dobândit capacitatea de a descoperi în sfârşit o busolă nativă care ne poate conduce dincolo de întunericul ignoranței. Am avut nevoie de ceva foarte simplu, ceva care poate trece peste acele capcane ale intelectului viclean pentru care am plătit atât de scump. Această busolă ne răspunde pur şi simplu prin da sau nu. Ne spune că ceea ce este aliniat cu raiul ne face puternici, iar ceea ce este aliniat cu iadul ne slăbeşte.

De fapt, eul uman ubicuu nu este nici măcar un „Eu"; este pur şi simplu un „ceva". Să percepi această iluzie înseamnă să descoperi o Glumă Cosmică infinită în care însăşi tragedia umană este o parte a comediei. Ironia experienței umane stă în lupta atât de violentă a eului pentru a păstra iluzia unui „Eu" separat şi individual, chiar dacă acest concept nu este numai o imposibilitate ontologică, ci şi izvorul nesecat al oricărei suferințe. Rațiunea umană se epuizează neîncetat doar pentru a explica inexplicabilul. Explicația însăşi este o mare comedie, la fel de caraghioasă ca încercarea de a ne vedea ceafa, dar vanitatea eului nu cunoaşte limite, acesta devenind şi mai infatuat atunci când încearcă să dea un sens nonsensului. Din cauza identității sale cu eul, mintea nu poate, prin definiție, să înțeleagă realitatea; dacă ar fi putut s-o facă, s-ar fi dizolvat într-o

clipă prin recunoaşterea naturii sale iluzorii. Numai depăşind paradoxul unui eu transcendent minții, *Ființarea* se va revela cu evidență de sine, într-o stare orbitoare de Absolut infinit. Şi atunci toate aceste cuvinte vor deveni inutile.

Dar poate că din compasiunea pentru orbirea fiecăruia vom putea învăța să ne iertăm unii pe alții. Atunci viitorul nostru va fi asigurat. Poate că scopul nostru pe Pământ va rămâne obscur, dar drumul pe care-l avem de parcurs de aici încolo va deveni clar. Dat fiind că, în fine, nivelul conştienței umanității se situează dincolo de pragul critic de 200, ne putem aştepta la transformări mari în cultura umana, deoarece omenirea devine tot mai responsabilă de cunoaşterea sa - şi, în consecință, şi de actele sale. Chit că ne place sau nu, am devenit total răspunzători. Suntem în acel punct din evoluția conştienței noastre colective când ne putem asuma răspunderea conştiinței înseşi. Umanitatea nu se mai resemnează să plătească în mod pasiv prețul ignoranței, altminteri conştiința comună nu s-ar fi ridicat la acest nou nivel. De acum înainte, omul poate alege să nu mai fie robul întunericului şi astfel, destinul său devine unul cert.

Gloria in Excelsis Deo.

Anexa A

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor

Capitolul 1	780	Capitolul XIII	870
Capitolul II	830	Capitolul XVI	870
Capitolului	750	Capitolul XV	730
Capitolul IV	770	Capitolul XVI	760
Capitolul V	740	Capitolul XVII	770
Capitolul VI	710	Capitolul XVIII	770
Capitolul VII	740	Capitolul XIX	830
Capitolul VIII	820	Capitolul XX	890
Capitolul IX	800	Capitolul XXI	870
Capitolul X	780	Capitolul XXII	860
Capitolul XI	770	Capitolul XXIII	880
Capitolul XII	800	Capitolul XXIV	860

Anexa B - Detalii ale testării kinesiologice

Validitatea ştiinţifică depinde de replicabilitatea rezultatelor obținute. Pentru a asigura corectitudinea şi acurateţea rezultatelor, descriem în detaliu în cele ce urmează tehnica testării kinesiologice folosită pentru toate cercetările citate în această carte. În esență, este vorba de aceeaşi metodă dezvoltată de Dr. John Diamond în lucrarea sa de pionierat în Kinesiologia Comportamentală.

Pasul 1

Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane. Pentru a determina dacă un subiect ce face obiectul testării este potrivit pentru acest lucru, cel ce conduce operațiunea apasă repede cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, spunând acestuia în acelaşi timp „rezistă (în fața presiunii exercitate pentru a-i lăsa în jos brațul). Un subiect normal poate rezista presiunii, păstrându-şi brațul întins paralel cu pământul.

Ocazional, există şi persoane ce nu-şi pot păstra brațul întins când li se aplică o asemenea presiune descendentă, din cauza unui contact anterior cu un câmp energetic ce-i slăbeşte sau a unor condiții negative de sănătate; aceşti subiecți nu sunt potriviți pentru testare. Unii dintre aceşti subiecți îşi vor putea reveni prin palparea glandei timus (situată în vârful sternului) într-un ritm de unu-doi-trei, în timp ce zâmbesc şi se gândesc la ceva la care țin. Ei se vor „întări" şi vor răspunde normal în urma acestui „tratament", dar efectele acestei „reparații" pot dura numai pentru o perioadă de patru ore, după care „palparea glandei timus" va trebui repetată.

Pasul 2

Păstrați situația şi atmosfera testării la un nivel impersonal, rețineți-vă zâmbetele şi nu faceți comentarii personale. Aveți grijă ca testarea să aibă loc într-un mediu lipsit de zgomot, muzică de fundal sau elemente ce pot distrage atenția subiectului (de exemplu, prezența animalelor de companie sau a copiilor gălăgioşi). Înlăturați obiectele de metal, cum ar fi ramele metalice de ochelari de pe linia mediană a corpului subiectului. Înlăturați, de asemenea, ceasurile şi bijuteriile, inclusiv lănțişoarele. Fiți conştient de faptul că stimulii aleatorii, cum ar fi parfumul sau after-shave-ul, pot afecta rezultatele testării. Pentru a îmbunătăți concentrarea, rugați subiectul testării să- şi țină ochii închişi.

Pasul 3

Dacă tonusul muscular al subiecților slăbeşte în mod repetat, evaluați vocea examinatorului. O voce care-i face pe ceilalți să slăbească îl descalifică în condiții normale pe posesorul ei din postura de examinator.

Pasul 4

Faceți o probă cu viitorul vostru subiect. Rugați candidatul să se gândească la cineva drag, apoi apăsați cu două degete asupra încheieturii mâinii sale întinse lateral, paralel cu pământul. Tonusul muscular al unui subiect normal se va întări foarte puternic, acesta rezistând ferm. Apoi, rugați acelaşi subiect să se gândească la cineva pe care îl urăşte, de care se teme sau vis-a-vis de care are un resentiment (alternativ,

Adolf Hitler). Un subiect normal va slăbi foarte mult şi nu va putea rezista presiunii exercitate asupra brațului său. Treceți şi prin alte câteva perechi contrare de stimuli pentru a stabili o coerență a răspunsului şi pentru a dezvolta un raport între subiect şi cel care-l testează. Unele mostre de stimuli ideologici vizuali sau auditivi cu răspunsuri predictibile sunt:

Modele şi simboluri slabe	Modele şi simboluri puternice
Ura	Iubirea
Zvastica	Steagul american
Stalin	Mahatma Gandhi
Muzica rap	Muzica clasică

(pentru o listă mai exhaustivă, vezi capitolul VII)

Pasul 5

După ce ați stabilit că subiectul testării reacționează corespunzător şi este într-o stare normală, continuați prin efectuarea unor afirmații declarative. Întrebările trebuie puse întotdeauna direct. E inutil să puneți întrebări referitoare la viitor, pentru că în acest caz rezultatele testării nu vor avea relevanță şi exactitate. Prefațați întotdeauna investigația de următoarea întrebare: „E oare sigur pentru mine să investighez _____ (respectiva chestiune)?" (Da/Nu). Şirul întrebărilor însuşi poate fi verificat întrebând, „E oare aceasta forma corectă a întrebării?" (Da/Nu). Afirmația - de exemplu „Acuzatul a comis spargerea?" - (Da/Nu) poate fi făcută atât de cel ce pune întrebări, cât şi de subiectul testării. Ori de câte ori este pusă o întrebare, subiectului testării îi este cerut să reziste în timp ce examinatorul apasă repede, cu două degete, pe încheietura brațului său întins.

În cursul cercetării noastre, am folosit frecvent echipe de subiecți pentru testare. De exemplu, 20, 30

sau chiar un număr de până la 1000 de oameni au fost împărțiți în echipe de câte doi, alternându-şi rolurile (fiecare fiind, pe rând, atât subiect, cât şi examinator). Întregului grup i-a fost pusă aceeaşi întrebare, în acelaşi timp (sau au fost împărțiri în două subgrupuri pentru proiecte de cercetare independente). Într-un grup de 100 de oameni (50 de echipe), probabil unul sau doi ar putea avea dificultăți în a obține acelaşi rezultat cu al celorlalți. Ei pot fi luați deoparte unde să-şi administreze metoda de „palpare a glandei timus" descrisă mai sus, lucru care va face ca răspunsurile lor să fie din nou normale, iar ei să se realăture grupului.

Folosind metoda de mai sus, rezultatele testării sunt 100% repetabile în cursul timpului, astfel încât orice grup de oameni, de oriunde, va produce întotdeauna aceleaşi rezultate. De exemplu, imaginea lui Adolf Hitler va cauza oricui un sentiment de slăbiciune, chiar dacă unii oameni n-au auzit niciodată de el sau cred că e vorba de un mare erou național.

Pasul 6

De asemenea, testarea poate fi efectuată ținând anumite obiecte în vecinătatea plexului solar al subiecților. Se va observa că aceştia slăbesc ca răspuns la îndulcitorii artificiali, pesticide sau chiar la o fotografie a lui Hitler aflată într-un plic închis. Ei se vor întări ca răspuns la hrana nutritivă, medicamentele benefice, ca şi la o fotografie a lui Abraham Lincoln aflată într-un plic închis, etc.

Pasul 7

Se poate verifica faptul că rezultatele testării sunt independente de cunoştințele, opiniile, sistemul de credință sau atitudinile subiectului. De exemplu, o

imagine a lui Nelson Mandella va face ca tonusul muscular al tuturor subiecților testării să se întărească (chiar şi în ceea ce-i priveşte pe rasişti, despre care nu se poate afirma nici într-un caz că l-ar agrea). Acelaşi lucru este valabil şi pentru muzica lui Bach, ce generează creşterea tonusului muscular al tuturor subiecților - chiar şi acelora care nu o agreează personal în mod deosebit - aşa cum şi muzica heavy-metal îi va slăbi pe toți subiecții, chiar şi pe aceia cărora altfel le place.

Această confirmare a rezultatelor a fost observată în timpul ultimilor 20 de ani de către mii de medici care folosesc kinesiologia în practica lor clinică de zi cu zi sau în cercetare. De fapt, rezultatele metodei kinesiologice sunt chiar mai consecvente decât cele ale metodelor convenționale de diagnoză (folosite în medicina tradițională). De exemplu, este un fapt binecunoscut că o inimă ce suferă de anumite afecțiuni va putea totuşi apărea ca fiind normală în baza EKG-ului, dar ea nu va apărea niciodată puternică în urma testării kinesiologice).

Anexa C

Materiale video

Materiale înregistrate conținând demonstrații ale diferitelor subiecte şi tehnici descrise în prezenta lucrare pot fi procurate de la următoarea adresă:

Veritas Publishing PO Box 3516 W. Sedona. Arizona 86340 Fax: 602 - 282 - 4789 www.veritaspub.com

Glosar

Atractor straniu: Termen creat de Ruelle şi Takens în 1971 într-o teorie ce susținea că tot ceea ce e necesar pentru a produce întreaga complexitate a modelelor nonlineare ale universului sunt numai trei mişcări independente. Un atractor straniu este un model din cadrul unui spațiu de fază. Modelul este trasat de punctele dinamice în timpul unui sistem dinamic. Punctul central al unui câmp de atracție este similar centrului unei orbite. Atractorii sunt fractali şi au deci o lungime infinită. Reprezentarea grafică a acestora este descrisă de secțiunea transversală a unei aşa-numite hărți Poincare. Forma topografică a spațiului de fază creează un atractor asemeni unui profil semirotund, de o formă asemănătoare cu aceea a unei gogoaşe îndoite.

Câmp energetic: în acest studiu, câmpul energetic este un interval fixat de parametrii spațiului de fază al unui câmp de atracție, al cărui sistem operează în cadrul unui câmp energetic de conştiință mai larg şi este observabil prin efectele sale caracteristice asupra comportamentului uman. Puterea câmpurilor energetice este calibrată asemenea tensiunii unui sistem electric sau puterii câmpurilor magnetice sau gravitaționale.

Câmpuri M: Sau câmpuri morfogenetice, sunt analoage modelelor de atracție. În ipoteza prezentată de Rupert Sheldrake, câmpurile morfogenetice fac parte din teoria cauzării formative, conform căreia câmpurile energetice ale formei evoluează şi se consolidează unul pe altul.

Convecţie: Un fenomen ilustrat de principiul sincronizării. Când un număr de pendule sunt aşezate la distanțe mici unele de altele, bătăile lor se vor sincroniza. În biologia umană acest lucru se manifestă atunci când grupuri de femei îşi sincronizează progresiv ciclul menstrual. Este un fenomen similar cu acela în care un diapazon aşezat lângă un altul va începe să vibreze în ritmul şi sub impulsul primului diapazon. Acelaşi proces e cel care face ca grupurile de soldați să rupă cadența la traversarea unui pod.

Context: Totalitatea câmpului de observație susținut de un punct de vedere. Contextul include toate fenomenele caracteristice ce definesc semnificația unui eveniment sau ale unei afirmații. Informațiile sunt lipsite de sens atâta timp cât contextul nu este definit. A „scoate din context" înseamnă a distorsiona caracteristicile unei afirmații prin eşecul de a identifica acele condiții ce ar putea califica deducerea semnificației. (Aceasta este o strategie juridică obişnuită, prin care un avocat încearcă să distorsioneze declarația unui martor cerând acestuia să răspundă numai prin „da" sau „nu". Prin acest procedeu se elimină unele afirmații ce ar putea schimba implicațiile respectivei depoziții.)

Creaţie: Un proces continuu, fără început sau sfârşit, prin care universul manifestat, de formă şi materie, este produs prin iterație, pornind de la trei puncte esențiale care, cu ajutorul fractalilor, pot forma o varietate infinită de forme. (Acest lucru este ilustrat de către deja familiarul plan complex al „Mulțimii Mandelbrot"). În limba sanscrită cele trei aspecte ale creației se numesc Rajas, Tamas şi Satva. Ele sunt

simbolizate de zeitățile hinduse Shiva, Vishnu şi Brahma. În creştinism acestea sunt reprezentate de Sfânta Treime.

Dualitate: Lumea formei, caracterizată de separarea vizibilă a obiectelor (reflectată în dihotomiile conceptuale de genul „acesta/aceasta", „aici/acolo", „atunci/acum" sau „tu/eu"). Această percepție a limitării este generată de simțuri, din cauza restricției implicate de un punct de vedere imobil şi determinat. Ştiința a depăşit în cele din urmă dihotomia artificială între cel ce observă şi ceea ce este observat (caracteristică dualității Carteziene a secolului al XVII-lea), pornind acum de la premisa că acestea sunt de fapt unul şi acelaşi lucru. Universul nu are centru, ci se extinde continuu, în mod egal şi simultan din orice punct al său. Teorema lui Bell a ajutat la demonstrarea faptului că avem de-a face mai degrabă cu un univers al simultaneității decât cu sistemul Newtonian al cauzei şi efectului într-un cadru temporal artificial. Atât timpul, cât şi spațiul, sunt pur şi simplu rezultatele măsurabile ale unei ordini implicite superioare.

Emisfera cerebrală dreaptă: într-o accepție generală: holistic; ceea ce permite funcții ca evaluarea, intuiția şi înțelegerea semnificațiilor şi deducțiile. Nonlinear, acționând mai degrabă prin modele şi relații decât prin succesiunile logice ale cauzalității Newtoniene.

Emisfera cerebrală dreaptă se ocupă cu întregul şi nu cu particularul. Asemeni unui calculator analogic, se ocupă de procese şi este în general capabilă să opereze fără necesitatea unei referințe temporale. Percepția emisferei cerebrale drepte detectează esența dintr-un

câmp complex de date care altfel nu ar putea conduce la o analiză cognitivă semnificativă - cum sunt, de exemplu, fenomenele de „îndrăgostire” sau creativitatea. (Originea termenilor de emisferă cerebrală dreaptă, respectiv emisferă cerebrală stângă se leagă de diferitele stiluri de percepție despre care se considera cândva că ar fi localizate în anumite zone cerebrale. Dar, după cum a arătat Karl Pribam, creierul acționează mai degrabă într-o manieră holografică decât printr-o localizare anatomică exactă.)

Emisfera cerebrală stângă: Termenul se referă secvențe liniare de gândire, descrise în mod obişnuit drept logică sau rațiune. Procesarea datelor într-un şir A→B→C. Analog unui calculator digital sau numeric.

Fractali: Modelele fractale sunt caracterizate de iregularitate şi lungime infinită, iar punctele de atracție sunt constituite, la rândul lor, din curbe fractale. Un exemplu clasic îl constituie încercarea de a determina lungimea coastei Marii Britanii. Dacă se adaugă lungimile folosind o scală de măsurare din ce în ce mai mică, rezultă o lungime infinită. Fractalii implică o lungime infinită într-o suprafață finită.

Hologramă: Proiecția tridimensională în spațiu a imaginii unui obiect, creată prin proiecția luminii laserului în aşa fel încât jumătate din fascicolul laser este direcționat către obiect şi apoi pe o placă fotografică ce primeşte direct cealaltă jumătate a fascicolului. Acest procedeu crează un model de interferență pe placă, astfel încât fascicolul laser proiectat prin aceasta redă imaginea tridimensională a obiectului. E interesant faptul că fiecare fragment al plăcii fotografice poate

reproduce imaginea completă a întregului. Într-un univers holografic tot ceea ce există este interconectat.

Iteraţie: Repetiție. Iterația nonliniară este prezentă în nenumărate sisteme. Datorită acestei repetiții, chiar şi o schimbare foarte mică a condiției inițiale va produce în cele din urmă un model diferit de cel original. Într-o ecuație crescătoare, rezultatul iterației anterioare devine mărimea de intrare pentru următoarele serii. De exemplu, dacă un calculator poate calcula până la 16 zecimale, ultima cifra va fi rotunjirea celei de-a 17-a. Această eroare infinitezimală, mărită prin multe iterații, va genera o distorsie substanțială a datelor originale, făcând imposibilă predicția.

Linear: Urmând o progresie lineară în maniera fizicii newtoniene şi, prin urmare, rezolvabil de către matematica tradițională prin folosirea ecuațiilor diferențiale.

Neurotransmițători: Substanțe ce se găsesc în creier (hormoni, etc.) şi care reglează transmisia neuronală în întregul sistem nervos. Schimbările chimice foarte mici pot genera schimbări subiective sau obiective majore în ceea ce priveşte emoțiile, gândurile sau comportamentul. Acest domeniu face parte din tematica principală a cercetărilor psihiatriei contemporane.

Non-dualitate: Toți observatorii ce au atins un nivel al conştiinței de peste 600 au descris aceeaşi realitate pe care o sugerează acum teoria ştiințifică avansată. Când este depăşită limitarea dată de un loc fix şi imobil de percepție nu mai există nici iluzia separației şi nici modul în care înțelegem noi spațiul şi timpul. Toate lucrurile există simultan în universul nemanifestat, învăluit şi implicit, ce se exprimă pe sine ca percepție manifestată, dezvăluită şi explicită a formei. Aceste

forme nu au, în realitate, o existență intrinsecă şi independentă, ci sunt produsul percepției (i.e. omul experimentează pur şi simplu conținutul propriei sale minți). La nivelul non-dualității există observație dar nu şi observator, deoarece subiectul şi obiectul sunt una. Tu şi Eu devin un singur Sine, experimentând tot ceea ce există ca pe aspecte ale divinului. La nivelul 700 putem spune numai că „Totul există", starea este una de Existență; totul este conştiință, care este viață, care e infinită, care este Dumnezeu, ce nu are nici început şi nici sfârşit. Corpul fizic constituie o manifestare a Singurului Sine care, experimentând această dimensiune şi-a uitat temporar propria sa realitate, permițând astfel iluzia lumii tridimensionale. Corpul este numai un mijloc de comunicare; a identifica sinele cuiva cu acest corp, în sensul de „Eu", reprezintă destinul celor ce nu au atins iluminarea, a acelora care deduc apoi, în mod eronat, că sunt muritori şi astfel supuşi morții. Moartea însăşi este o iluzie bazată pe falsa identificare cu corpul în sens de „Eu". În non-dualitate, conştiința se experimentează pe sine atât manifestată, cât şi nemanifestată, totuşi cel care lipseşte este cel ce experimentează. În această Realitate, unicul lucru ce are un început şi un sfârşit este însuşi actul percepției, în lumea iluzorie, ne asemănăm unui nebun ce crede că lucrurile îşi încep existența în momentul în care deschide el ochii şi încetează să mai existe atunci când îi închide.

Nonlinear: Nepredictibil, neregulat în timp, „perturbator", neperiodic, aleatoriu, probabil. Ilustrat de seriile matematice de genul ecuațiilor probabilistice evolutive de forma dx(t)dt=F(xt)=w(t), unde w(t) este termenul de perturbație al procesului probabil.

Termenul descrie, de asemenea, şi matematica semnalelor haotice, precum şi analiza statistică a seriilor dinamice pentru sistemele nonlineare deterministice. Prin nonlinear se înțelege ceva haotic, difuz, ce nu e în conformitate cu teoria sau analiza probabilistică logică sau matematică şi nu poate fi rezolvat cu ajutorul ecuațiilor diferențiale. Acestă temă constituie subiectul noii ştiințe a Teoriei Haosului, ce a dat naştere unei întregi analize matematice non-newtoniene.

Oximoronic: O expresie a complexității sau ambiguității în termeni simpli, dar aparent contradictorii. Rezolvarea contradicției prin juxtapunere şi contrast ca în expresiile „foc rece" sau „prost înțelept". Stilurile oximoronice reflectă esența paradoxului, dar paradoxul însuşi rezultă din contrastul dintre diferitele nivele ale abstractizării ocazionate de prezentarea conceptelor din diferite contexte sau puncte de vedere.

Paradigmă: Dimensiunile unui context sau ale unui câmp, limitat de parametri ce prezic în mod inerent percepția cuiva asupra realității. În general vorbind, o paradigmă este o definiție a percepției cuiva asupra realității în conformitate cu propriile limite ale respectivei persoane.

Reţea neurală: Modele integrate ale neuronilor ce interacționează în cadrul sistemului nervos.

Spaţiu de fază: O hartă ce permite condensarea datelor referitoare la timp-spațiu într-un model multidimensional. O hartă Poincare este o descriere grafică a unei porțiuni printr-un model

multidimensional ce demonstrează punctul de atracție ce stă la baza acesteia.

Stocastic: Aleatoriu, nepredictibil, nonlinear, accidental, „perturbator", haotic.

Ştiinţific: Metodă de a cerceta natura, specific organizată pentru a deriva legi predictibile ale proprietăților fizice. Teoria ştiințifică modernă s-a născut în secolul al XVI-lea, odată cu apariția lucrării lui Descartes „***Discurs asupra metodei***", urmată apoi de lucrarea lui Francis Bacon „***Investigația inductivă"*** .şi, mai târziu, de „***Principiul"*** lui Newton. John Locke este primul care a folosit termenul „ştiințific", susținând că certitudinea în ceea ce priveşte interacțiunea evenimentelor fizice se baza pe informațiile obținute prin senzații fizice. Aceste concepte au rezultat într-un model al unui univers mecanic, predictibil, dar această viziune a fost pusă în umbră de teoria modernă a fizicii cuantice, ce susține că la nivel subatomic legile probabilității înlocuiesc legile deterministe.

De-a lungul istoriei s-a observat că ştiința nu avansează prin extensia unei teorii stabilite, ci printr-o schimbare a paradigmelor. În consecință, ştiința nu este decât o reflexie a unui punct de vedere şi nu există o separație reală între observator şi obiectul observației sale. Teoria relativității susține că materia este energie, în funcție de punctul de referință. Mai târziu, ***Modelul Holografic*** al lui Bohm afirmă existența unei ordini explicite bazate pe una implicită. Forma devine consecința raționamentului, spațiul şi timpul nefiind localizate, neexistând nici „aici" sau „acolo" (nonlocalizarea întregului cuantic). Universul descris

astfel conține un număr infinit de dimensiuni şi de realități superioare dimensiunilor.

Teoria haosului: Ştiința ***procesului*** (ca opus al ***stării).*** Această teorie a generat descoperirea unor modele în cadrul unor condiții de impredictibilitate. Viziunea pe care o propune discerne mai curând posibilități globale decât evenimente locale şi implică un sistem topologic ce foloseşte modele şi forme pentru a vizualiza forma de bază a unui sistem complex care, deşi impredictibil la nivel local, este stabil din punct de vedere global. Teoria haosului recunoaşte capacitatea unui sistem complex de a da naştere simultan atât la turbulență cât şi la coerență.

La sfârşitul anilor 1800, Henri Poincare a observat că fizica newtoniană era corectă din punct de vedere matematic atâta vreme cât interacțiunile studiate se petreceau numai între două corpuri, dar că adăugarea unui al treilea element făcea ecuațiile newtoniene nesigure - putând fi obținute numai aproximări. Această nonlinearitate implica faptul că orice sistem putea deveni, în timp, prin feedback şi repetiții, impredictibil. ***Fluxul Determinist Non Periodic*** a lui Lorenz din 1963 a creat o nouă paradigmă a ştiinței, numită de către James Yorke teoria haosului, în celebrul său articol „***Period Three Implies Chaos***", Teoria haosului ia în discuție subiecte ca perioadă, dublare, iterație, fractali şi bifurcării şi recunoaşte că în cadrul unui spațiu finit există un număr infinit de dimensiuni. Prima conferință pe tema teoriei haosului a avut loc în 1977 la Academia de Ştiință din New York, iar în 1986 a avut loc la aceeaşi academie prima conferință referitoare la aplicațiile teoriei haosului în medicină şi biologie.

Univers: Se pare că Universul nostru are un număr infinit de dimensiuni. Universul tridimensional al consensului convențional cu care suntem familiarizați este unul singur, nefiind altceva decât - pur şi simplu - o iluzie creată de simțurile noastre. Spațiul dintre corpurile planetare nu este gol, ci umplut de o mare de energie; se poate spune că energia potențială dintr-un singur centimetru pătrat este la fel de mare ca aceea a întregii mase a universului fizic. David Bohm a propus modelul învăluit/dezvăluit al stărilor ființei, cu o ordine explicită, respectiv implicită a realității comparabilă cu stările manifestate/nemanifestate ale realității ce au fost descrise de-a lungul secolelor de toți aceia ce au ajuns la iluminare şi au experimentat non-dualitatea. În modelul de cauzalitate:

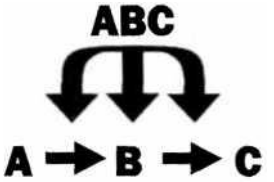

A→B→C reprezintă universul formei: dezvăluit, explicit, manifestat, sesizabil. Modelul ABC reprezintă potențialul învăluit, implicit, nemanifestat, dincolo de care se află matricea lipsită de formă.

XXIV: Concluzie

1. învățătura socratică postulează că scopul omului este să îşi dedice viața luminării sufletului său (lumina) şi nu de a urma drumul materialismului şi al simțurilor (care conduce la întuneric). Vezi Platon, *Republica,* op. cit.

2. *Epistola lui Pavel către Efeseni,* 6:12. „Căci conflictul vostru nu este numai cu carnea şi sângele, ci şi cu îngerii şi puterile văzute şi nevăzute, cu conducătorii lumii întunericului, care sunt una cu spiritele malefice de sub cer." Sfânta Biblie, traducere de George Lamsa, (Philadelphia: A. J. Holmes Co., 1957)

3. Acest lucru este adesea declarat ca punct de pornire de la care se poate ajunge în cele din urmă la înțelegerea adevăratei noastre naturi, (de exemplu, de Nisargadatta Maharaj în *I Am That - Eu sunt aceasta,* 1973.)

Despre autor

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viaţă al Asociaţiei Psihiatrice Americane. Terapeut şi conferenţiar foarte respectat, apariţiile sale televizate includ The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show *şi* The Today Show. *Este autorul a numeroase articole şi comunicări ştiinţifice şi coautor al cărţii* „Orthomolecular Psychiatry Psihiatria Ortomoleculară" *alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Activitatea sa terapeutică şi didactică este menţionată în* Who 's Who in America.

În mod obişnuit, Dr. Hawkins îşi împarte timpul între practica sa clinică, cărţile pe care le are în lucru şi conducerea Institutului pentru Cercetări Teoretice Avansate *din Arizona.*

Putere versus forţă *constituie cheia de boltă a unei opere de-o viaţă. Încredinţat de faptul că întreaga sa operă şi activitate se leagă intim de evoluţia sa spirituală, Dr. Hawkins ne relatează în nota autobiografică din următoarele pagini drumul său spiritual.*

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiinţific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conştienţei, începute la o vârstă tânără, au inspirat la început şi au direcţionat apoi procesul înţelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărţi.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenţei, o înţelegere sub-verbală - dar completă - a semnificaţiei că „Sunt" - urmată imediat de revelaţia înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără

îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienţa fiinţării înseşi. În acel moment, şinele propriu s-a născut şi în conştiinţa mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este” şi „Nu este”.

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, paradoxul existenţei şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoţit constant.

Uneori, şinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată iniţial în faţa non-existenţei, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele” în Wisconsin, „beneficiind” de un traseu de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanţă de casă. Bicicleta a alunecat pe gheaţă, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheaţă. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau îngheţate bocnă. Pentru a mă feri din faţa vântului, am spart în crusta de gheaţă un adăpost din zăpadă unde m-am ascuns. Curând viitura s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezenţă a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esenţă. Pe măsură ce conştienţa mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început să uit de prezenţa propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut faptul că singurul lucru real (sau care ar fi putut să existe cu adevărat) era o prezenţă infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce păreau a fi fost eoni, am fost readus la cunoştinţă de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit faţa înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar îl iubeam mult pe tatăl meu şi din pricina suferinţei sale am ales totuşi să o fac. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în faţa morţii mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experienţa mea subiectivă. Nu exista nici un context în care să fie înţeleasă de cineva; nu auzisem niciodată de experienţe spirituale, altele decât cele din vieţile sfinţilor. Dar, după această experienţă, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învăţătura religiilor tradiţionale, pierzându-şi semnificaţia şi, paradoxal, am devenit agnostic. În comparaţie cu lumina divinităţii pe care o simţisem eu scăldând întreaga existenţă, divinitatea religiei tradiţionale păli se. Am pierdut atunci religia, dar am descoperit spiritualitatea.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minţii şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un trend pozitiv, ca şi cariera mea, dealfel, ajungând astfel, să fiu destul de cunoscut şi apreciat.

Totuşi, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viaţa profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, fiind în acelaşi timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferinţă şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Şi dacă, totuşi, Dumezeu există?" Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştienţă şi când m- am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forţă, încât eram paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezenţă Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistenţă. Această Prezenţă a înlocuit ceea ce fusesem „eu"; corpul meu şi acţiunile sale erau controlate numai de Voinţa Infinită a Prezenţei. Lumea era iluminată de claritatea unei Unităţi Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumuseţea şi perfecţiunea lor infinită.

Această linişte a durat nouă luni. Nu mai aveam o voinţă a mea, proprie, entitatea mea fizică îşi vedea de treabă sub direcţia voinţei deopotrivă infinit de puternică şi extrem de tandră a Prezenţei. În această stare, nu exista defel vreo nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi de altfel nici posibilă), nici o conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitata!, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Eram inapt de a funcționa efectiv în lume. O dată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivație obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obişnuită pentru a face acest lucru. Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității, am înțeles că originea emoțiilor se găsea în credința oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți şi alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni de radio şi televiziune - *The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show, The Today Show etc.* În 1973, am rezumat munca mea în cartea *„Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară”,* avându-l drept co-autor pe laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Condiția generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit încet şi apoi a survenit un alt fenomen - am simțit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în creier, unde crea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într- o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, şi nu şinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „şinele” meu personal era un simplu

martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu” mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alţii; astfel, am început să investighez învăţăturile spirituale, inclusiv cele ale lui Buddha şi ale înţelepţilor iluminaţi, cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparţinând învăţătorilor mai recenţi, ca de exemplu Ramana Marharshi şi Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înţeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinţii creştini şi Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate fiinţele deveniseră Radiante şi exprimau Radianţa în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar pur şi simplu devenise inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieţilor erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiţi, care nu se treziseră încă la conştienţa care reprezenta de fapt adevărata lor natură. Toţi cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiţi, dar erau incredibil de frumoşi - eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineaţa şi apoi înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcţiona normal. Revenea o experienţă similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce la lume. Incredibila frumuseţe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecţiunea lor; iar acolo unde lumea

vedea urâțenie, eu vedeam doar frumusețe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, eu şi tu, dispăruseră.

Am petrecut mulți ani în liniște interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenței creştea. Nu mai aveam o voință personală. Voința mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezenței Infinite, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David Hawkins, am înțeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, şinele meu strălucea în ochii săi. M-am mirat de cum am reuşit oare să intru în toate acele corpuri.

Dincolo de înțelegerea obişnuită, miraculosul se petrecea. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră - vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de o viață. Ocazional, simțeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. O dată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roțile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din fața mea. Ajuns curând în fața unei scene de bătaie de stradă incipiente, am constatat că

„beligeranții” au dat înapoi şi au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman’s, Prezența s-a intensificat pe neaşteptate până ce orice lucru şi persoană care părea separată în percepția obişnuită s-a contopit într-o universalitate şi unitate atemporală. În Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, am înțeles că nu există „evenimente” sau „lucruri” şi că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este de altfel şi iluzia unui „eu” separat, obiect al naşterii şi morții. Pe măsură ce şinele limitat şi fals se dizolva în Şinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută şi de izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universul este unul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi fără sfârşit, nici o suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Înfăşurați în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul şi speranța vindecării din psihoze şi tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii şi frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință şi de aparența obişnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămaşă de forță. Avea o dereglare neurologică severă şi

nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor - unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?" Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Şinele ei interior i-a strălucit în ochi şi eu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanță nici măcar pentru ea.

În esență, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar acest fapt al însănătoşirii clinice n-a mai avut importanță pentru aceşti pacienți. Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simțeau iubiți şi împăcați interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcendea lumea şi aparențele acesteia. Pacea interioară în care existam eu ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înțeles că orice chin şi suferință provine exclusiv de la *eu* şi nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muțenie şi nu vorbise de mulți ani), şi i-am spus prin intermediul minții mele: „îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat

în realitate numai de propriul tău *en*\ el a sărit brusc şi a început să vorbească, şocând pe toată lumea care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulți bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane şi a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în acelaşi timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeții şi suferinței umane.

Atunci când am descoperit kinesiologia, am fost imediat uluit de potențialul ei. Era „culoarul" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minții şi spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiți" ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenților şi asistenților mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi - spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali - studenții disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiți. Părea că în conştiința lor survenise o schimbare importantă şi decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea

fi descris drept creşterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței.

Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; am înțeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre dramuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinței însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața new-yorkeză, cu apartamentul din Fifth Avenue şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie sa mă perfecționez ca instrument. Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viață modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut şapte ani în meditație şi studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu - independent de voința mea şi fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să învăț

să trăiesc în această Prezență Divină şi - în acelaşi timp - să funcționez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înțelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social. Nu ştiam cine mai candida şi pentru ce funcție sau cine era Prințesa Diana, dar m-am pus la curent şi readaptat cu plăcere.

Experiențele excepționale şi subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiința colectivă - nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor (cu excepția căutătorilor spirituali), şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificație limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție şi amabilitate față de ceilalți. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obişnuite.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezența (aceeaşi care-mi schimbase viața), măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea şi atingerea semenilor mei.

Prezența e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care şi prin care totul există şi primeşte experiența. Este infinit de tandră şi totuşi dură

ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu mai există teamă ori regret, nici suferință, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul *„eu sunt”* dispare şi el la rândul său, iar conştiența pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştienței?” Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtăşesc propria mea experiență. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puțini cei care urmează aceşti paşi, tocmai pentru că sunt atât de simpli. La început, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării şi tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există - inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie şi de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită.

La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunțăm la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăşi energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități şi constanțe a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație), a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activitățile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăseşte câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştiență, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică şi atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de nelinişte şi teamă, atunci când şinele a murit, apoi absolutul Prezenței a inspirat o strălucire de venerație. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoțeşte şi este alături de Prezență. Fără sprijinul şi protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul

morții *eului,* locul său a fost luat de Şinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalizarea a survenit şi conştiență faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință şi moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanță. La anumite nivele ale conştiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un „e/" decât ca un „ew", ca un terț sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu" individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştienței în lumea formei şi a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezenței acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi şi aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneți şi o sursă de bucurie. În mod obişnuit, în acest punct există o dorință de a

împărtăşi această stare cu ceilalți şi de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezență. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de grație. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile şi chemările lor conflictuale. Dar una e să renunțăm la lanțurile de fier ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei şi extazului. Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă şi m-am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopților întunecate ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existență şi non-existență. Această culminare

a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienţi că iluzia existenţei pe care o transcendem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilităţii face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluţia singurei dualităţi rămase - cea a existenţei şi non-existenţei - însăşi identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaiexistând nici o conştiinţă individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS

Autorul a fost înnobilat pentru această operă de Coroana Daneză în Ordinul Suveran al Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a avut loc în luna octombrie 1996 şi a fost oficiată de către Prinţul Valdemor.

CUPRINS

Cuvânt înainte 2
Prefață 4
Introducere 15
Partea I - Uneltele 23
Capitolul I - Descoperiri fundamentale pe drumul cunoaşterii 23
Atractori 28
Câmpuri de dominanță 29
Analiza punctului critic 29
Cauzalitatea 30
Capitolul II - Istorie şi Metodologie 35
Fundalul istoric 37
Tehnica de testare 41
Folosirea procedurii de testare în studiul de față 46
Capitolul III - Rezultatele testului şi interpretarea acestora 49
Comentariu 50
Capitolul IV - Nivelele conştiinței umane 55
Nivelul 20 al energiei - Ruşinea 56
Nivelul 30 al Energiei: Vinovăția 57
Nivelul 50 al energiei: Apatia 58
Nivelul 75 al energiei - Durerea 59
Nivelul 100 al energiei - Frica 60
Nivelul 125 al energiei - Dorința 61
Nivelul 150 al energiei - Furia 62
Nivelul 175 al energiei - Mândria 63
Nivelul 200 al Energiei - Curajul 64
Nivelul 250 al energiei - Neutralitatea 65
Nivelul 310 al Energiei - Bunăvoința 67
Nivelul 350 al energiei: Acceptarea 68

Nivelul 400 al energiei: Raţiunea.....69
Nivelul 500 al energiei: Iubirea.....70
Nivelul 540 al energiei - Bucuria.....72
Nivelul 600 al energiei - Pacea.....73
Nivelele energetice 700-l000: Iluminarea.....75
Capitolul V - Distribuţia socială a nivelelor conştiinţei 77
Descriere generală 77
Corelaţii culturale 78
Progresul conştiinţei 81
Capitolul VI - Noi orizonturi în cercetare 84
Probleme sociale 84
Cercetarea industrială şi ştiinţifică.....90
Cercetarea Teologică, Epistemiologică şi Filosofică 92
Capitolul VII - Analiza punctelor critice din viaţa de zi cu zi.....96
Evenimente actuale şi istorice.....99
Cercetarea Medicală.....100
Criminalistică şi Procedură Judiciară 100
Statistică şi Metodologie - Economisirea timpului.....101
Politică şi Guvernare.....101
Comerţ.....102
Ştiinţă şi cercetare 103
Practica Medicală.....104
Educaţie 105
Spiritualitate.....105
Capitolul VIII - Sursa puterii 112
Capitolul IX - Modele de putere în atitudinile umane.123
Capitolul X - Puterea în Politică 130
Democraţia şi Statele Unite ale Americii.....135
Capitolul XI - Puterea în economie 140
Capitolul XII - Puterea şi sportul.....150

Capitolul XIII - Puterea Socială şi Spiritul Uman 158
Capitolul XIV - Puterea în artă 168
Capitolul XV - Geniul şi puterea Creativității..... 174
Capitolul XVI - A supraviețui succesului 181
Capitolul XVII - Sănătatea fizică şi puterea 186
Capitolul XVIII - Sănătatea şi procesul îmbolnăvirii 191
Partea a III-a - Înțelesul..... 200
Capitolul XIX - Baza de date a Conştiinței..... 200
Capitolul XX - Evoluția Conştiinței..... 207
Capitolul XXI - Studiul Conştiinței Pure 220
Caracteristicile Conştiinței Pure 222
Recunoaşterea contemporană a conştiinței superioare..... 225
Capitolul XXII - Lupta Spirituală..... 232
Capitolul XXIII - În Căutarea Adevărului 241
Creştinismul 241
Budismul..... 242
Hinduismul..... 243
Iudaismul 243
Islamismul..... 243
Capitolul XXIV - Concluzie 255
Anexa A..... 263
Anexa B - Detalii ale testării kinesiologice 264
Pasul 1..... 264
Pasul 2..... 265
Pasul 3..... 265
Pasul 4..... 265
Pasul 5..... 266
Pasul 6..... 267
Pasul 7..... 267
Anexa C..... 269
Glosar 270
XXIV: Concluzie 280
Despre autor 281